

ПОЛ ДОХЪРТИ МИСТЕРИУМ

Част 17 от „Средновековни загадки“

Превод от английски: Жана Тотева, 2011

chitanka.info

*На Айда Маргарет Берберо Терасино.
Няма по-обична и прекрасна майка.
Истинска християнка и най-добра учителка.
От изгрев до залез-слънце,
никога няма да те забравим.*

Семейство Терасино

ПРОЛОГ

*Soul-scot: последно заплащане за
мъртвеца...^[1]*

Студен вятър връхлетя Темза. Реката, като широка мастиленочерна лента, осветена тук-там от блясъка на лампи или свещници, мощно се надигаше и бушуваше между бреговете си. Последните зимни дъждове заливаха като потоп великия кралски град Лондон, просмукваха се през сламените покриви на бедняците и се стичаха като водопади по тъмночервените керемиди на великолепните имения в Чийпсайд. Годината преваляше. Пролетта си проправяше път в скованата от студ страна отвъд Тауър. Скоро щеше да дойде времето на строгите Велики пости — въздържание, власеници, изкупление и покаяние. В лондонските църкви нямаше да остане и една свободна изповедална скамейка. Търсещите опрощение щяха да пълзят към кръста^[2], издигнат високо над Ризницата^[3], за да изповядат греховете си: горделивост, скъперничество, корист, алчност и най-лошия — убийство.

Летописците, седнали в скрипториумите^[4] на своите манастири и абатства, нахлупили качулки на обръснатите си глави, греещи облечените си в ръкавици ръце над мангали с разпалени въглени, бяха сурови в своята присъда. Убийството беше свило леговище в Лондон. Чудовището на Апокалипсиса, създадено от Каин, дебнеше и се прокрадваше из мизерните, тънки като конец улички на града. Убийството се притайваше из канавките на Чийпсайд и сновеше като някаква пробягваща, връхлитаща сянка по коридорите на дворците, по колонадите на помпозните имения и дори по настланите с плочи манастирски галерии, водещи до техните собствени килии. С рогатата физиономия на бабуин или на гаргойл^[5], то сякаш не се уморяваше отново и отново да нанася удари. И се угояваше и тлъстееше, растеше и се охранваше от другите грехове, свежи и кървави като късове месо,

отрязани от ловеца: власт, похот, алчност, отмъщение, ненавист или страсти, отприщени на воля от прекомерно много ейл или вино. Хранеше се още и от древни грехове, смятани от всички за отдавна забравени, грехове, чиито корени бяха вкопани дълбоко като бурени в гробище, протягащи се надолу, за да пробият дъските на ковчега или ленения саван, и да засмучат грозна сила и мощ от някой славец се с лошо име мъртвец. Летописците изреждаха същите ужасяващи деяния, които бяха описани и в регистрите на коронерите^[6] в Гилдхол^[7], с тяхната вечна литания за „смърт, различна от естествената“. Убийството изригна от мрака на Флийт Стрийт и блъвна по друма през Холборн, извън портите на Темпъл^[8], в сенките на Олдгейт и Крипългейт, на разстояние една стрела от Тауър, чак до подстъпите на Лондонския мост.

На 6 март, в лето Божие 1304-то, тридесет и втората година от царуването на крал Едуард I, в навечерието на празника на света Перпетуа и света Фелицита, загинали като мъченици на римската арена, убийството развя знамето си на бреговете на Темза при Куинсхийт, близо до малкия Параклис на Дъба. Жертвата му, Игнасио Инглийт, лежеше вързан, със запушена уста, опрян на мръсна стена в тясната уличка и се взираше в сразяващия душата кошмар на своята собствена, неочаквано връхлетяла жестока смърт. Той се бе вторачил ужасено в тъмния силует, който се суетеше над него — с лице, скрито зад маска, с нахлупена дълбока качулка, човекът тананикаше голиардската^[9] песничка за ученика, който се разхождал по обточена с цветя алея, за да срещне своята любима. Игнасио обичаше живота, но ако все пак се налагаше да умре, трябваше да се изповяда, да признае множеството си грехове, лъстивата си похот, изгарящата жажда за развеселяваща чаша най-силно бордо. Той беше съгрешил и същата тази вечер, в бардака „Утехата на Батшеба“^[10] беше се спазарил със сводниците, а после легна с едно момиче, женствено и нежно, с кожа мека като коприна и бяла като мляко, с коса червена като слънце и с устни по-сладки от медена пита. След това беше влязъл през съседната врата в кръчмата „Залите на Чистилицето“, където бе поискал и изпил бокал от най-добрия кларет. Беше заспал, а после се събуди тук, в това ледено, гнусно преддверие на Ада. Не можеше да си спомни как се бе случило всичко. Сигурно е бил упоен с някаква пагубна отрова, добавена във виното му.

Игнасио гледаше с ужас как тъмният силует задъхано влачи към него труп, разложено тяло на речен пират, обесен и оставен на брега на Темза в продължение на три прилива. Макар и измит в реката, трупът беше целият в слуз от гниенето. В онези няколко мига след събуждането му луната бе окъпала ужасяващата гледка с призрачната си светлина — рамото на бесилката, висящото, разкривено тяло, притичващия силует на неговия похитител, който не спираше да си тананика тази проклета песен, докато се промъкваше наоколо и сваляше обесения долу — и той мигом разбра какво ще се случи. В крайна сметка, нали той беше *clericus peritus lege* — учен, опитен в правото. Та нима не беше работил в Уестминстър Хол^[11] като писар в Кралския върховен съд. Нима не беше участвал в съдебни заседания по графствата?^[12] Не беше ли положил клетва като съдебен пълномощник за страната, да „слуша и да решава“^[13]. Нима не беше опитен правник, близък приятел на главния съдия, Уолтър Ившам, назначен лично от краля? Но защо тогава беше тук? Защо щеше да бъде наказан по такъв ужасен, скверен начин? Той напрегна мускули, но от това въжетата само се затегнаха още повече. Трябваше да предположи. Трябваше да разчете знаците, когато съдия Ившам падна като Луцифер, за да не се изправи никога вече. И за какво бе всичко това? Съдия Ившам беше намерил свято убежище^[14] в абатството „Сион“ на Темза, укривайки се от закона, който някога сам бе налагал така властно. А сега той, Игнасио Инглийт, помощникът на Ившам, лежеше тук вързан, със запушена уста, като някакъв престъпник, в тази зловонна канавка.

Игнасио примигна, за да проясни погледа си, замъглен от дъжда и потта, стичащи се по олисялото му чело. Призрачният убиец се надвеси над него. Игнасио се опита да се моли, но нямаше никаква полза. Беше сграбчен и проснат на земята, а смърдящият труп на речния пират бе положен отгоре му, трупът с изкълвани от чайките очи, с висяща на парцали кожа, покрита със струпеи, с разкапана от разложение плът. Вцепенен от ужас, Игнасио се опита да се раздвижи, но и той, и мъртвият пират, за който бе привързан и чиито гнили меса сега прилепваха като покров върху него, бяха извлечени по коловоза, а острите камъни на калдъръма се връзваха и разраняваха плътта му.

Убиецът спря. Игнасио примигна и се опита да изпищи, но от гърлото му не излезе звук, защото нападателят му заби върха на ножа

си в челото му, прорязвайки някакъв знак. Сега, в мига на смъртта, в съзнанието на Игнасио внезапно и разпокъсано нахлуха грозни спомени от миналото му. Ангелът на смъртта го бе набелязал. Правосъдие за стари грехове. Мистериум! Не белязваше ли той жертвите си по такъв начин? Та нали не друг, а самият той, Игнасио Инглийт, личният секретар и писар на Ившам, беше съставял списъка на страховитите подробности, съпътстващи онези отвратителни убийства? Но нали Мистериум вече го нямаше? Бонифас Ипгрейв беше позорно разобличен и арестуван не от друг, а лично от самия Уолтър Ившам. Разбира се, както всичко, което Ившам правеше, и това беше измама. Сега призракът на Бонифас Ипгрейв се бе завърнал, за да въздава възмездие и мъст. Игнасио захлипа. Опита се да си припомни началния стих на петдесетия псалом, но единственото, което можа да извика в ума си, докато, привързан за трупа, беше влачен като шейна по калдъръма, бяха думите от Писанието: „Пригответи се да посрещнеш Бога твой, Израилю“^[15]. Това беше и последната съзнателна мисъл на Игнасио в мига, когато той и мъртвият му спътник бяха хвърлени от кея в ледената черна река.

Няколко чака по-късно, абат Сарлоу от абатството „Сион“ на Темза привърши утринната си литургия в чест на света Перпетуа и света Фелицита в параклиса „Сейнт Патрик“. Той благодари на послушника, изпълняващ ролята на клисар, после свали церемониалните червени одежди, които бе облякъл специално за църковната служба на този празник. Докато го правеше, острите му сини очи се спряха на молитвата на свети Патрик, изписана със златни букви върху черното пано на стената на параклиса, отдясно на олтара. „Аз името си свързвам днес с всесилното име на Света Троица, чрез позоваването на едно и също — Три в едно. Едно в три. От клопките на демоните, от подмолността на порока, и от всеки, който заговорничи срещу мен, наблизко и далеч...“^[16]

Абат Сарлоу се почеса по тонзурата и се запита дали това не е предупреждение. Сякаш в отговор, развявайки кафявото си расо, брат Кътбърт докуцука в параклиса толкова бързо, колкото позволяваха болните му нозе. Твърдите му сандали силно тропаха по каменния под.

— Отче, отче! — Кътбърт се опря на входа на параклиса, като едва си поемаше дъх. — Отче — повтори той отново, — най-добре ще е да дойдеш. Уолтър Ившам, той не може да се събуди. Не мога да го събудя; няма...

Абат Сарлоу прошепна няколко думи на олтарния прислужник, който бързо излезе, а той самият последва Кътбърт извън манастирския параклис. Беше свежа, мразовита утрин, небето сивееше, последните звезди избледняваха, изтокът искреше в алени багри. Сарлоу затвори очи.

— *Deo Gratias*^[17] — прошепна той. — Земята ще изсъхне и братята ще могат да я изорат, но първо нека да се оправим с това...

Сградите на абатството извисяваха тъмни силуети на фона на просветляващото небе. Членовете на ордена вече се бяха заели с работата си. Брат Одо, пазителят на светата утвар и светите одежди, с голяма връзка ключове в ръка, водеше из манастирския двор редица послушници, всеки понесъл по един покрит фенер в ръка. Кандила, свещници, лампи и вощеници трябваше да бъдат запалени, вратите — отключени, портите — отворени, съкровищата — проверени. Когато свещеникът мина покрай тях, братята, свели ничком глави, прошепнаха „*Pax tecum*“ — Мир на теб. Абат Сарлоу отговори, без да откъсва поглед от накуцващата фигура на Кътбърт, който припряно го водеше през галериите със зловещо ухилени в сумрака гаргойли. Минаха през лехите с билки и цветя в Рая на Бенедикт, главната градина на абатството, чиито прекопани тераси зеленееха от първите предвестници на пролетта. Когато тръгнаха по Гъшата ливада, простираща се покрай стената на абатството и параклиса на свети Лазар, където сега полагаха покойниците преди погребение, краката на абат Сарлоу премръзнаха от мократа трева; водата се просмукуваше през дебелия подметки и между коравите каишки на сандалите му. Сарлоу потисна раздразнението си. Кътбърт не би дошъл, ако случаят не беше сериозен. Не за пръв път той безмълвно си пожела изпадналият в немилост главен съдия Уолтър Ившам да бе избрал друго абатство или манастир, в който да потърси убежище, за да се оттегли от света.

Двамата минаха покрай малка горичка и тръгнаха по пътеката, водеща към параклиса на свети Лазар, построен тук много преди самия манастир. Според брат Корнилиъс, хрониста, сградата била

издигната от саксонците. Предишният абат беше настлал покрива със скъпи червени плочи и бе подменил главната врата, но все пак, параклисът си оставаше древно място, с неф от грубо одялан сив варовик, и тесни, подобни на бойни амбразури процепи на прозорците, предпазвани от дървени капаци. Сарлоу спря, за да си поеме дъх, и се огледа. Все му се искаше да направи нещо за тази неприветлива и мрачна сграда, построена досами оградата и гледаща към реката. Корнилиъс твърдеше, че някога древният параклис се наричал „Църквата на удавниците“, защото там докарвали извлечените трупове от близката Темза. Носеха се различни истории и легенди, че в него витаели привързаните към земята души на удавници, било самоубийци, било жертви на злополука или убийство.

— Абат Сарлоу?

Сарлоу се отърси от замислеността си. Кътбърт го гледаше странно.

— Абат Сарлоу? — повтори той.

— Да, да — усмихна се Сарлоу. Той последва Кътбърт, *custos mortuorum* — пазителя на мъртвите — отвъд поляната, по тясна, посипана с чакъл пътека. Близо до главната порта се излежаваше Огадон, кучето-пазач на Кътбърт. Когато видя приближаващите облечени в раса фигури, огромният мастиф тежко се изправи на крака и се размърда, колкото му позволяваше дрънчащата верига. Сарлоу погали черната глава на кучето и последва Кътбърт в параклиса.

Мрачно място, мислеше си абатът, с тези масивни кръгли колони, и тесни прозорци, през които едва проникваха снопчета утрешна светлина. В дъното мъждукаха факли. На подиум над голия, неукрасен олтар, се издигаше огромно бронзово разпятие, заобиколено от двете страни от дебели пурпурни свещи, чиито пламъци танцуваха на въздушното течение. Над мангалите с разпалени въглени със съскане се вдигаше ароматизиран от наръсения тамян дим. Покрай стените бяха подредени множество гърнета и делви със стрити билки, в безплоден опит да се прикрие сладникавата, отблъскваща миризма на разложение. В нефа на малкия параклис имаше девет големи маси, подредени в редици по три. На две от тях лежаха трупове, покрити с черно-златисти покрови, с червен кръст, избродиран в средата на всеки. Сарлоу знаеше, че единият от тях бе старият брат Едмънд, който работеше в лазарета; вторият беше просяк, намерен близо до голямата

порта. Той взе предложената от Кътбърт топчица, напоена с ароматни масла за предпазване от зараза и тръгна подире му през сумрачния неф и надолу по стълбите, към подземие, където настланият с плочи и осветен от факли коридор минаваше покрай три килии. Вратите на две от тях бяха отворени; третата, която се намираше в дъното, беше здраво залостена с греда, закрепена в яки метални скоби, заковани в дървената рамка от двете страни. Кътбърт го отведе именно до нея.

— Току-що почуках — прошепна възрастният човек. — Абате, току-що почуках, но не се чу никакъв звук. Погледнах през решетката, но светлината с много слаба.

С помощта на Кътбърт Сарлоу се качи върху едно ведро и надзърна през металната решетка в горния край на вратата. Вътре в килията беше тъмно; там нямаше прозорци, а само малък процеп високо в стената, съвсем тесен, не по-широк от човешки пръст, пропускащ само тънка нишка светлина през варовиковите блокове в основата на стената на параклиса. Нямаше запалена лампа или свещ, в пълния мрак не се виждаше нищо друго, освен някаква фигура, седяща край масата.

— Лорд Уолтър — извика Сарлоу. — Лорд Уолтър! — повтори той и затропа по вратата.

— Господарю, отче абате, може би е получил удар? — прошепна Кътбърт. — Напоследък беше много разстроен.

— Той не е затворник, братко, независимо от това, което казва кралят. — Абатът въздъхна тежко, слезе от ведрото и го изрита настрана, тъкмо когато група послушници, повикани от олтарния прислужник, се втурнаха по стълбите, крещейки поздравии към Огадон, за да заглушат недоволния му лай. Те се скупчиха в тесния коридор точно в момента, в който техният абат махна външната греда и се опита да отвори вратата.

— Заключена е и отвътре — прошепна Кътбърт. — Лорд Уолтър винаги държеше на това. Резето е прикрепено отвътре на рамката; сигурно е спуснато. Не знам защо...

— Разбийте я! — нареди Сарлоу.

Кътбърт се отдръпна.

— Донесете, каквото трябва — махна Сарлоу към вратата. — Просто я разбийте.

Послушниците веднага се организираха и домъкнаха няколко яки греди. Абат Сарлоу се качи в залата за покойниците и коленичи пред голия олтар. Започна да чете заупокойна молитва за онези, които лежаха там и се опита да потисне смразяващото мрачно предчувствие, което го бе обхванало. Нещо не бе наред. Кралят нямаше да остане никак доволен. Лорд Уолтър Ившам беше висш и могъщ съдия, страшилище за престъпници и всички обявени извън закона, било то в глухия мрак на Уестминстър Хол, било навън, по време на съдебните обиколки из страната, които извършваше, за да инспектира затворите и да пълни ешафодите и бесилките надлъж и нашир в цялото кралство. После той падна изведнъж, като метеор. Кралят се беше върнал от Шотландия да провери как вървят нещата в столицата. Лорд Уолтър беше претеглен на везните и се беше оказало, че е твърде лек.^[18] Сарлоу наведе тава, вслушвайки се в ударите по вратата долу. Уолтър Ившам беше дошъл тук, за да търси убежище. Беше заявил, че е уморен от света, че заменя тогата си от коприна и златоткан брокат за грубата власеница и кеневирената риза на бенедиктински отшелник, и поиска подслон и закрила. Едуард Английски открито се надсмя на този така наречен духовен прелом, но позволи на бившия съдия да остане при едно условие: никога да не напуска пределите на абатството „Сион“. Това се беше случило преди две седмици...

Ударите долу и трясъкът на цепещото се дърво накараха Сарлоу да се изправи отново на крак. Брат Кътбърт изтрополи по стълбите.

— Отче, отче, трябва да дойдеш!

Сарлоу бързо го последва. Долу, в зловещия сводест коридор, братята послушници се бяха скупчили като уплашени деца. Вратата на килията на бившия съдия беше откъсната от кожените си панти и лежеше на една страна, дървото на мястото на откъртеното резе беше разбито и навсякъде се бяха разхвърчали трески. Абатът застана в преддверието. Бивш воин, рицар, служил в Уелс и в пограничните земи с Шотландия, той разпозна, все едно че се бе изправил срещу стар враг, вонята на насилствена смърт и пролята кръв. Взе фенера от ревматичните ръце на Кътбърт, мина през разбитата врата и пристъпи вътре. В малкия кръг на оскъдната танцуваща светлина на фенера ги чакаше истински кървав ужас. Уолтър Ившам, бивш главен съдия в Кралския съд и лорд на имението Ингахин лежеше прегърбен върху масата, с леко изкривена на една страна глава, а гърлото му бе

прерязано толкова дълбоко, че сякаш имаше втора уста. Лицето на мъртвеца бе покрито със спечена кръв, наквасила и горната част на жакета му, която вече застиваше в черна кора по масата и разхвърляните отгоре й скъпоценности.

[1] Погребална такса, заплащана някога за заупокойна молитва за душата на починалия. Някои глави на романа започват с по една фраза на англосаксонския от епохата или с архаични изрази. — Б.пр. ↑

[2] Ритуал за пречистване от греховете преди великден. — Б.пр. ↑

[3] Сакристия, помещение, в което се съхраняват светите одежди и светата утвар. — Б.пр. ↑

[4] Стая за преписване и писане на документи. — Б.пр. ↑

[5] Каменни скулптури, предимно на глави, с гротескни изображения на животни, хора или фантастични същества, използвани като декоративен елемент в средновековната архитектура. Първоначалното им предназначение е било да отвеждат дъждовната вода, най-често чрез отвор през гърлото. — Б.пр. ↑

[6] Длъжностни лица, които разследват случаите на насилствена смърт; първоначално били назначавани да бранят интересите на короната в различните графства, от където идва и името им. — Б.пр. ↑

[7] От 12 в. нататък Гилдхол е сградата на градския съвет и кметството, а също и място, в което са заседавали и са уреждали проблемите си и съдебните си спорове водещите представители на различните търговски и занаятчийски гилдии. — Б.пр. ↑

[8] Християнска църква, построена от рицарите-тамплиери през 12 в. — Б.пр. ↑

[9] Голиардски песни — едни от първите образци на светска музика в Западна Европа; писани от странстващи музиканти, наричани голиарди; песните възпяват красотата на природата и насладите на живота, някои от тях са и сатирични. — Б.пр. ↑

[10] Алюзия за прелюбодейството на цар Давид и Батшеба (в Библията — Вирсавия) жената на Урий. Давид първо я съблазнил и тя забременяла, после пратил съпруга ѝ на смърт, а след това „влязъл при нея и я «утешил»“, както е казано в притчата от Втора книга Царства, 12:24. От него тя ражда цар Соломон. — Б.пр. ↑

[11] Сградата, в която от 11 в. се помещават парламента и висшите съдебни институции. — Б.пр. ↑

[12] Според обичая заседанията на съдилищата често се провеждали на мястото, където е извършено престъплението. — Б.пр. ↑

[13] Това е буквалният превод на една от всички английски съдебни институции, „*oyer and terminer*“, чиито съдии имат пълномощията да обикалят всички графства на кралството и да разглеждат дела, най-вече — наказателни. — Б.пр. ↑

[14] Престъпниците и преследваните от закона имали право да потърсят убежище на святата територия на църквата или манастирите, защото там не се простира юрисдикцията на светските институции. — Б.пр. ↑

[15] Книга на Амос, 4:12. Цитатите от Библията са от изданието на Св. Синод на Българската църква, 1993 г. София. — Б.пр. ↑

[16] Свети Патрик е проповядвал Триединството, като използвал трилистна детелина като символ на Св. Троица и е изиграл голяма роля за разпространението на християнството в Британия и най-вече в Ирландия. — Б.пр. ↑

[17] Благодаря ти, Боже! (лат.) — Б.пр. ↑

[18] Алюзия с притчата за цар Валтасар, чисто падение било предшествано от надпис, появил се на стената по време на пиршество, като предупреждение за наказанието, което го очаквало заради греховете му: мене, текел, упарсин — „... претеглен си на къпоните и си намерен твърде лек“ — „Книга на пророк Даниил“ 5:26-28. — Б.пр. ↑

1

Botleas: престъпление, което е толкова сериозно, че не може да бъде опростено срещу финансово обезщетение

— Лъкове напред, стрели на тетивата! — Ранулф-ат-Нюгейт, старши писар в канцеларията на Зеления печат, вдигна меча си и се загледа през ширналото се на всички страни гробище, което опасваше древната църква „Сейнт Ботълф“ в Крипългейт, в Сити^[1], самото сърце на Лондон. Ранулф беше в ризница, въоръжен, с броня и шлем. В едната си ръка държеше ромбовиден щит, вдигнат срещу въоръжените с лъкове мъже, надничачи от тесните като амбразури прозоречни процепи на кулата на „Сейнт Ботълф“. Масивният квадратен донжон^[2] се извисяваше над гробището и се бе оказал идеално убежище за извергите, избягали от близкия Нюгейт. Ранулф се чувстваше изтощен. Плетената ризница беше много тежка, раменете го боляха и студеният утринен вятър вледеняваше потното му тяло. Беше нахлупил плътно върху главата си шлема с широкия предпазител за носа и кожата под късо подстриганата червена коса го сърбеше. Той погледна към своя господар — сър Хю Корбет, Пазителя на Тайния печат, въоръжен по подобен начин, макар че все още не си беше надянал шлема. Мургавото лице на Корбет беше изпито, тъмни сенки ограждаха дълбоко разположените му очи, а в черната му коса проблясваха сребърни нишки. Беше толкова прогизнал от пот, че бе смъкнал плетената метална качулка на ризницата, без да откъсва съсредоточения си поглед от църквата.

— Сър Хю, по твоя команда?

Корбет стисна меча си и огледа мястото, което доскоро беше гробище на „Сейнт Ботълф“, а сега се бе превърнало в бойно поле. Навсякъде имаше проснати мъртъвци, покрити с грубо зебло, което скриваше грозните рани от брадви и мечове по лицата, вратовете,

шиите, гърдите и коремите им. Корбет затвори очи и зашепна заупокойна молитва за загиналите. Той не трябваше да бъде тук, в тази кланица. В това мъгливо утро трябваше да си бъде в своето имение в Лейтън, да седи в кабинета си с любимите си книги или да се разхожда навън с лейди Мейв. Отвори очи и се взря в уелските стрелци в кафяви тесни панталони и зелени сукнени жакети, сега покрити с кралски табарди^[3] в синьо, червено и златно.

— Стрелци, по моя команда! — извика той.

Те се приведоха напред, опънали големи бойни лъкове; брадатите им лица под леките стоманени шлемове бяха напрегнати и бдителни. Зад редицата на стрелците бе поставена каруца с огромна купчина от слама, напоена с масло, в очакване да бъде запалена. Иззад стените на гробището долиташе приглушената глъч на лондонските жители, които се бяха струпали да наблюдават този страховит сблъсък на живот и смърт, достигнал до кървавия си апогей.

— Сър Хю, сър Хю Корбет? — повика го ясен глас.

Корбет свали меча си и изпъшка, като видя, че отец Джон, викарият на енорията, си проправя път към него през струпаните стрелци с разпятие в ръце.

— Сър Хю, моля те да почакаш! — Отец Джон стисна по-здраво дървеното разпятие и коленичи пред Пазителя на кралския Таен печат. — Умолявам те — той вдигна небръснатото си лице. То беше слабо и измъчено, зелените му очи бяха зачервени. — Стига вече с това. Нека поговоря с тези престъпници — той замълча и прокара ръка през остриганата си руса коса. Корбет забеляза, че тонзурата му е спретнато обръсната и по ивицата коса около широкото му чело има наниз от капки пот, а набраздените му бузи са изцапани с прах.

— Отче — Корбет се поклони леко, но го погледна прямо и категорично, — огледай се наоколо. Шестнадесет мъртви тук, а в църквата и повече. Вашите хора са жестоко избити. Тези престъпници са осъдени негодници, бунтовници, които са избягали от Нюгейт. Те са клали неведнъж, не само тук, но и вчера, в Чийпсайд, по улиците на Крипългейт, и още къде ли не. Освен това с тях има и жени, които са похитили — той преглътна мъчително. — Поне писъците им вече спряха. Сега църквата е обградена и трябва да бъде щурмувана — той видя сълзи в очите на отец Джон. — Разбирам — прошепна Корбет. — Преживяваш трудни времена. Падението на твоя баща...

— Баща ми няма нищо общо с това.

— Не съм съгласен — изсъска Корбет и гласът му стана по-суров. — Твоят баща може да има и много общо с това. Моите нареждания са категорични. Сър Ралф Сандуик вече е овладял Нюгейт. Аз ще щурмувам църквата, твоята църква, и ще сложа край на този кървав хаос.

— Сър Хю! — Ранулф сочеше към върха на църковната кула. Там, между зъберите ѝ, се забелязваха пробягващи фигури; подобно заплашително раздвижване се наблюдаваше и в тесните прозорци. Корбет последва Ранулф и нахлупи шлема си, после се изпъгна, без да обръща повече внимание на свещеника, който продължаваше да стои на колене, сграбчил своя кръст.

— Готови! — извика Ранулф. Групата на уелските стрелци се подчини; огромните им тисови лъкове, заредени и извити, се вдигнаха нагоре. — На прицел! — изрева той. — Пускай! — Дъжд от остри стрели, облак смърт с перести криле, полетя в небето. Повечето от стрелите изтракаха в грубата каменна зидария на църквата, но писъците и шумът от тела, строполяващи се в кулата, показаха, че някои от стрелците бяха улучили целта си. По заповед на Ранулф бяха изстреляни още залпове, които сваляха защитниците от парапетите на донжона и от някои от прозорците. Стрелците настъпиха. Нови облаци стрели се разбиха в каменната зидария. Довлякоха по-близо голямата бойна каруца, от която стърчеше огромен, насочен напред таран. Запалиха натрупаната слама и маслото; катранът и сухите борови подпалки зафучаха като в пламтяща пещ, докато група потни стрелци, предпазвани от другарите си, с дълги пръти и колове бутаха каруцата по лекия наклон към голямата двойна врата на църквата. Корбет се сепна от една стрела, която профуча току до лицето му и изкрещя на стрелците да бутат по-бързо. Каруцата се наклони напред, пламъци и пушек се виеха нагоре на талази. Той изрева на войниците да я оставят да се движи сама и да се скрият от неколцината вражески стрелци, които все още стояха по прозорците. Каруцата продължи да се търкаля в правилната посока и скоро се удари с трясък в централната дървена врата. Таранът се вряза дълбоко в нея, а пламъците я облизаха и зафучаха с всички сила.

Корбет и Ранулф, предпазвани от редица стрелци, отстъпиха на разстояние извън обсега на вражеските изстрели. Уелците

поддържаха своя стрелкови щурм, докато двамата мъже свалиха шлемовете си, дръпнаха назад плетените си метални качулки и с благодарност и чувство за невероятно освежаване измиха ръце и лица във ведро с доволно мръсна вода. Капитанът на стрелците, Ап Ител, донесе кожени кани с ейл и поднос с твърд хляб от близката кръчма. Докато Ранулф си бърбеше с него, Корбет ядеше и пиеше лакомо, втренчил поглед в пожара, бушуващ на главната врата. Чувстваше се капнал от умора. Тъкмо бе поседнал в своята канцелария в съкровищницата на Уестминстър, когато пристигна кралският пратеник. Разбойническите главатари Джайлс Уолдън и Хюбърт Монаха бяха затворени в Нюгейт, заедно с поне две дузини от техните шайки, всички до един станали жертва на внезапното изпадане в немилост на Уолтър Ившам, главния съдия. Корбет със съжаление си пожела да ги бяха затворили в Тауър. Уолдън и Монаха бяха изпратени в позорните ями^[4], но последователите им бяха оставени в общия двор, и там бандата на Уолдън се беше сбила с бандата на Хюбърт. Битката се бе разраснала и беше увлякла и други затворници. Пазителят на Нюгейт и неговите стражи се бяха оказали отчайващо неспособни да се справят със създалата се ситуация. Големият двор на затвора беше превзет и вратите му — щурмувани. От Кралската канцелария бяха изпратили спешна заповед до началника на гарнизона на Тауър, сър Ралф Сандуик, ветеран със солиден опит в потушаването на бунтове в Нюгейт и Маршалси. Той на свой ред бе извикал Корбет, в качеството му на старши съдебен служител, който пък бе призовал уелските стрелци, лагеруващи близо до хана „Епископа на Или“.

Избягалите затворници, безжалостни и жестоки, си бяха разчистили с бой пътя през Крипългейт; други бяха побягнали в пустеещите земи отвъд стените, където ги чакаше Сандуик със своите войници. Старият воин не показа и капка милост. На всеки от заловените затворници биваше зададен въпросът: „Ти от «Страната Кокейн» ли си?“^[5] Сър Хю Корбет беше настоял за това, по някакви негови си загадъчни причини. Празен поглед или отрицателен отговор водеше до незабавно обезглавяване. Няколко глави на бегълци, потопени в саламура и после намазани с катран, вече красяха шиповете на оградите край Лондонския мост. Друга група престъпници си бе проправила път до „Сейнт Ботълф“ предната вечер, по времето, когато камбаната биела за вечерня. Пастор Джон тъкмо

бил облякъл столата си^[6] и се готвел да произнесе последната молитва към Бога за деня, когато те нахлули. Свещеникът избягал; други нямали този късмет. Ограбени и убити, те били изхвърлени през отворената врата, преди тя да бъде залостена и барикадирана. Няколко жени били взети за заложници и когато Корбет и неговите стрелци стигнаха до църквата, чуха писъците на нещастниците, изнасилвани отново и отново. Накрая ужасяващите викове престанаха и Корбет предположи, че жените са мъртви. Той бързо организира и предприе щурм, който бе яростно отблъснат; едва тогава разбра, че избягалите затворници бяха успели да оплячкосат главната кула на Нюгейт и да се снабдят с лъкове, стрели и всякакво бойно снаряжение.

— Сър Хю? — Ранулф, с плувнала в пот червена коса, с искрящи зелени очи на бялото, изопнато от яростта на битката лице, нямаше търпение да довърши започнатото. — Скоро ли? — настойчиво попита той. — Скоро ли ще атакуваме?

Корбет кимна. Ранулф виждаше в ситуацията възможност да се отличи и да блесне, да докаже, че той, един съдебен писар, е не по-малко храбър и доблестен от който и да било рицар в битка. Корбет погледна зад него, към каруцата, която бе погълната от огромен бушуващ огън.

— Обхвана цялата врата — промърмори Ранулф. — Господарю, ние сме готови.

Корбет се изправи и последва Ранулф в гробището, придържайки се близо до дърветата и рушащите се кръстове край надгробните камъни. Отидоха от онази страна на църквата, където група тежко въоръжени войници стояха в очакване с импровизирана бойна машина — дълъг заострен таран, окачен на вериги. Корбет се взря в тясната врата за покойниците. Без всякакво съмнение, беше залостена, но все пак бе уязвима.

— Слушайте! — Той нахлупи плътно плетената качулка от метални халки на главата си. — Докарайте тарана по най-бързия начин. Престъпниците са се струпали при главния вход. Тук, точно над страничната врата за покойниците, няма прозорци, а тези отстрани са много тесни. Трябва да атакуваме този вход колкото е възможно по-бързо.

Въоръжените мъже, до един облечени в ливреи на кралското домакинство, изръмжаха в съгласие.

Корбет и Ранулф помогнаха да довлечат тарана през неравната земя, като се провираха между надгробните паметници. Стигнаха до църквата без проблем. С общи усилия издърпаха тарана рязко и силно назад, след което го пуснаха и той със силен откат удари вратата за покойниците така мощно, че тя веднага започна да поддава. Корбет безмълвно се замоли престъпниците да останат струпани близо до главния вход. Отново задействаха тарана, после отново и отново. Уелските стрелци започнаха предпазливо да се придвижват, с лъкове, готови за стрелба; следваха ги други войници, въоръжени с кръгли щитове и къси мечове. Яростното блъскане по вратата безжалостно продължаваше. Последва оглушителен трясък — и вратата за покойниците увисна на пантите си. Една стрела профуча през въздуха точно над главите им. Уелските стрелци отговориха с дъжд от стрели. Понесоха се викове и писъци. Ранулф, с нахлупен шлем, последва Корбет в мрака на църквата. Мярнаха се сенки. Корбет успя да отблъсне някакво тромаво чудовище, мъж, облечен в женски дрехи, с гримирано лице, цялото в кръв. От тялото му лъхаше задушаваща миризма. Корбет отхвърли урода назад, като посрещна удара на огромния чук, който противникът му размахваше. Една стрела прониза въздуха, улучи престъпника право в лицето и той се строполи на земята, гърчейки се в предсмъртни мъки.

Корбет избърса потта от лицето си. Пушекът от пожара при главната врата проникваше през нефа, който се тресеше и кънтеше от звън на стомана, свистене на стрели, стенания и писъци. Мъжете се олюляваха, притискайки раните си, от които се стичаше кръв. Когато горящата врата на главния вход започна да се цепи, таранът, който я беше пробил, все още тлеещ и облизван от умиращи пламъци, бе избутан по-навътре в нефа. Накрая цялата врата рухна и стрелците, излизайки храбро срещу пламъците, издигащи се около страничните греди, минаха пълзешком по димящото дърво и нахлуха в църквата. Битката беше свършила.

Някои от затворниците се опитаха да избягат, но бяха или посечени, или принудени да се върнат обратно. Неколцина се помъчиха да удържат кулата; те бяха изтикани на върха ѝ, но никой не избра да скочи, както отбеляза Ранулф, и съпротивата замря. Корбет нареди да донесат вериги и въжета. Накрая дълга редица от престъпници, около двадесетина на брой, обсипвани с проклетия и

ритници от стрелците, бяха оковани и проснати в едно от тъмните странични крила на църквата. Корбет, придружаван от отец Джон и от Ранулф, наблюдаваше, докато изнасяха телата на жертвите, мъже и жени, някои от които бяха съвсем млади. Всички те бяха разсъблечени, видимо ужасно изтезавани и насилвани, а кожата им беше горена с пламък от свещи. Корбет заповяда да се погрижат подобаващо за тях и отец Джон се разпореди да положат всички тела, включително и на двама от стрелците, в средата на нефа. Корбет беше бродил из много бойни полета, но гледката тук беше наистина ужасяваща. Някои от жертвите бяха намерили смъртта си бързо, от стрели, попаднали дълбоко в гърдите им, но други бяха издъхнали след продължителни страдания.

— Мъчително и потресаващо! — Корбет се прекръсти и се огледа. Църквата приличаше на касапски тезгях, плувнал в кръв, настлан с останките от битката. Донесоха платна и покриха трупове. Повикаха мастър Флешнър, енорийския служител. Той най-напред повърна, а после се захвана с мрачната задача да преброи убитите: Маргарет-ат-Ууд, стара мома от Джуъри, Еджидиъс Меркел, винар от Моултрап, и всички останали невинни жертви на убийственото беззаконие.

Стрелците имаха по-здрави стомаси от енорийския служител и се оплакаха, че са огладнели. Ранулф, който се разхождаше напред-назад покрай дългата редица от ужасяващи трупове, нареди на капитана им да донесе храна и пиене от близките кръчми и гостилници. Корбет просто се взираше във фреската на стената — демон с уши като на прилеп, с копита на козел, с очи, зловещо черни на огненочервеното лице.

— Там демони и тук демони — отбеляза Ранулф, като застана зад него. — Но тези от плът и кръв са по-лоши.

— Много по-лоши — прошепна Корбет. — Виждаш ли какво сториха, Ранулф? Бог знае защо. Някои хора обичат най-много от всичко да гледат как светът се разпада и руши, как се срива в хаоса на убийствата.

— Трябва да помажа мъртвите.

Корбет погледна през рамо към отец Джон, впил в него немигащи очи, с преbledняло като вар лице.

— Дадох им общо опрощение, но искам да помажа всеки поотделно. Мисля, че трябва да направя това, а впоследствие... — свещеникът обхвана с един жест обстановката наоколо. — Тази църква е осквернена; трябва да бъде осветена наново. Всичко се случи толкова бързо, сър Хю. Рано вечерта, вчера, се бяхме събрали за вечерня, както винаги правим ние, братството от „Сейнт Ботълф“...

— Отче, иди си у дома — Корбет махна на един от стрелците край тях. — Отведи отец Джон в свещеническият дом — нареди той тихо. — Накарай го да изпие голяма чаша кларет. Едва след това го пусни да се върне обратно и да извърши това, което иска.

Пастор Джон погледна така, сякаш щеше да възрази, после сви рамене и излезе. Писъци и стенания ехтяха из мрачните трансепти, в които бяха наблъскани пленниците. Ранулф вървеше сред тях, риташе ги и ги удряше с плоската страна на меча си. Корбет отиде при него и го хвана за лакътя. Ранулф се обърна с вдигнат пестник. Слабото му лице бе разкривено от гняв, зелените му очи изглеждаха по-големи, червената му коса обвиваше лицето му като ореол от пламък, в ъгълчето на устата му се пенеше слюнка.

— Достатъчно — нареди Корбет. Той сграбчи Ранулф за китката и го изгледа отгоре надолу. — Достатъчно, Ранулф. Ще ги изправим пред справедлив съд, в съответствие със закона, после — той погледна към пленниците, — ще ги предадем на Божието правосъдие.

— Съгласен съм и ще ти помагам в това начинание.

Корбет се озърна. Сър Ралф Сандуик, комендант на Тауър, се появи от сенчестия мрак. Грубоватото му лице беше озарено от усмивка, бялата му като сняг коса, разделена на път по средата, се стелеше разрошена надолу до раменете му. Облечен в полуброня, той застана пред тях, опипвайки дръжката на големия си меч, после вдигна ръка и щракна с пръсти. Двама войници дотъркаляха напред една ръчна количка. Корбет се втренчи в отрязаните глави, струпани на нея: раздрани вратове, полузатворени или опулени очи, устни и носове, покрити с кора от кръв. Корбет мъчително преглътна. Тази последна гледка му дойде в повече.

Отдръпна се, докато Ранулф помагаше на Сандуик да изтика количката сред окованите пленници, за да могат те да гледат, както се изрази началникът на гарнизона, към своето собствено бъдеще.

Корбет излезе навън. Гробището вече беше разчистено, всички трупове — махнати, само черните петна върху заскрежената трева показваха къде са били проснати. Стрелците събираха стрели и копия, парчета от дрехи, ризници и доспехи. Огънят при голямата врата беше изгасен, полуобгореният таран — издърпан настрани. Един стрелец му донесе чаша с ейл. Корбет му поблагодари и жадно я изгълта, за да прочисти дима и мръсотията от устата си. Пое дълбоко дъх, после повика стрелеца и го изпрати вън от гробището, зад портата, където неколцина градски пристави и войници едва удържаха любопитните настрана. Малко след това стрелецът се върна с един представител на Братството на Власеницата^[7], когото бе намерил да проповядва, качен на каруца в близост до Крипългейт. Монахът бе истинска върлина, с печално изражение, но за сметка на това с весели очи. Корбет бръкна в кесията си и извади една монета.

— За бедните. Братко, ръкоположен ли си за свещеник?

— От цели петнадесет години — саркастично отговори монахът, благославяйки Корбет. — Нося си разрешителното, ако желаш...

— Не — въздъхна Корбет. — Не желая да го гледам. — Той облиза устни. — Аз съм сър Хю Корбет, Пазител на Тайния печат. А също така съм и кралски пратеник по тези места, с властта за извънредно разглеждане на углавни дела.

— „Да слуша и да решава“ — цитира францисканецът. — А аз — протегна ръка той към Корбет, за да се ръкува с него — съм брат Амброуз от Братството на Власеницата, призован, предполагам, да се погрижа за мъртвите?

— Или за тези, които са на път да умрат — уморено отговори Корбет. — Заловил съм пленници. Ще ги изповядаш ли, ако пожелаят?

Монахът изкриви лице в гримаса, после погледна през рамо. Сандуик се появи иззад църквата, нарамил двуостра брадва. Зад него неколцина войници мъкнеха почернял, насечен пън, целият покрит с кървави петна.

— Разбирам — потри лицето си монахът. — Да — продължи той, докато поставяха пъна на земята, с брадвата до него. — Смъртта е стъпила здраво в това гробище.

Корбет вдигна поглед към небето. Денят напредваше, слънцето грееше по-силно; мъглата, която до скоро се стелеше над гробището, сега беше изчезнала, а заедно с нея и тишината. Шумовете на града

отекваха все по-ясно през стената: трополенето на каруците, гневните викове на търговците, крясъците на децата и чаткането на конете. Корбет усети миризмата на все още влажната трева, после друга, повсепроникваща, по-натрапчива — миризмата на кръв и разкъсана плът. Той се прекръсти и се върна през вратата за покойниците обратно в нефа.

Ранулф бе приготвил всичко. Масата за пожертвования беше преместена точно пред входа на красиво резбованата олтарна преграда с разпятието, с три стола зад нея, застлана с пурпурна олтарна покривка, върху която бяха поставени две запалени свещи, Евангелие и оголен меч. Корбет кимна на Сандуик и зае стола в средата. Мастър Флешнър, енорийският служител, щеше да изпълнява ролята на писар, оставяйки мъртвите на отец Джон, който се движеше от тяло на тяло, надянал епитрахла на врата си, с фиала с миро в ръце. От време на време Корбет долавяше думите на набързо промълвената молитва: „Върви напред, християнска душо...“

Корбет се прекръсти, после се изправи. Църквата вече бе утихнала, долавяха се само мърморенето на свещеника и стенанията и виковете на пленниците. Уелските стрелци, с опънати лъкове, стояха на стража при всички врати и край олтара, а от другата страна на нефа се бяха стълпили войниците на Сандуик. Корбет, с една ръка на Евангелието, а с другата стиснал дръжката на меча, обяви на висок глас, че съгласно условията на неговите пълномощия, Едуард, „по Божията милост крал на Англия, владетел на Ирландия, херцог на Аквитания^[8] изисква всички кметове, пристави и прочие, да приемат Хю Корбет като кралски пълномощник по извънредните углавни дела, да изслушва и решава всички казуси...“ След като свърши, той седна.

— Знаете — заяви той на двамата си колеги, — че тези осъдени на затвор престъпници вдигнаха оръжие срещу краля. Те са се провинили в убийства, изнасилвания и грабеж. На всеки от тях ще бъде предявено това обвинение и ще бъде приканен да отговаря. Аз имам един въпрос към всеки: дали е от „Страната Кокейн“?

— Какво е това? — в един глас попитаха Сандуик и Ранулф.

— Ти ми нареди да задам същия въпрос на онези, които бяха заловени в пустеещите земи — каза комендантът. — „Страната Кокейн“? Какво означава тя за тези престъпници?

— Кокейн — отговори Корбет — е глупашка представа за живота: царство на чревоугодниците, където храната и напитките се разхождат готови за ядене и пиене. Прасетата припкат напълно опечени, с касапски нож, забит дълбоко в ребрата. Гъските летят, но вече нанизани на шиш и изпечени. Чучулигите, препърлени до хрупкавост, сами влитат в устата ти. Сградите са направени от храна; покривите са от палачинки, оградите от наденички, от които капе мазнина и се стича по земята. — Той се усмихна на озадачените физиономии на другарите си. — Това е всичко, което мога да ви кажа за момента. Кокейн е място на абсурда, където патките ходят подковани, а зайците преследват лисиците. А освен това явно е някакъв шифър, използван от един от кралските шпиони — прошепна той. — Бог знае кой е той, или пък тя, но — Корбет се вгледа в мрака, — за случая названието е много подходящо, нали? — той посочи към покритите с платно трупове. — Светът се е обърнал с главата надолу, превърнал се е в място, в което невинният страда, а виновният се измъква.

— Не и сега — промърмори Ранулф.

— Не говоря за тези, които чакат да умрат — отбеляза Корбет, — а за Джайлс Уолдън, Краля на Безпътниците и за Хюбърт Монаха. И двамата лежат в ямите на Нюгейт. Те не участваха в този метеж, твърдят, че не са знаели нищо за него и настояват да бъдат съдени от хора със съответния ранг. Чудя се — той посочи към нефа, където капитанът на стрелците и другарите му изправяха пленниците на крака, — дали някой от тези не е подозирал?

— Какво!? — изграчи Сандуик.

— Дали някой не е подозирал, че сред тях има предател, който би продал телата и душите им на кралското правосъдие? Който срещу определена облага може би ще стане кралски доносник, и ще дава показания срещу съучастниците си, като се превърне в техен унищожител? Бог знае защо избухна този бунт и кой го причини? Ние може би служим на Бога и на краля, но — мрачно добави Корбет, — вършим и работа на дявола. Той сигурно си точи зъбите за душите на тези, които ще съдим.

— Такъв е животът — каза рязко Сандуик. — Понякога е трудно да различиш добро от зло. — Той посочи към нефа. — Нека не караме демоните да чакат.

Процесът започна. Съгласно закона на престъпниците не се полагаше защитник. След като веднъж вече бяха подведени под отговорност, „те бяха избягали от кралската тъмница, за да извършат грабителски набези срещу добрите и верни поданици на короната, и бяха поругали по най-ужасен начин Светата Майка Църквата.“ Всеки от тях казваше името си на енорийския служител, който седеше на края на масата и старателно водеше записки. След това на подсъдимия се изброяваше списъкът с обвиненията срещу него и го приканваха да даде отговор, който обикновено се изразяваше в проклетие или изхрочване. Когато за първи път зададоха въпроса за „Страната Кокейн“, енорийският служител погледна изненадано; после всеки затворник клатеше глава и продължаваше с обичайната тирада ругатни.

Присъдата беше предварително решена: „Виновен! — обявяваше Корбет. — Доказано, че е виновен без никаква възможност за оправдание.“ Щом произнесеше присъдата, бързо извеждаха осъдените в гробището. Монахът от Братството на Власеницата, седнал в сенките на оградата, им предлагаше да ги изповяда; някои приемаха, други отказваха. Накрая ги довличаха до пъна, с ръце на гърба. Двама стрелци ги караха да коленичат и полагаха главите им на една страна, после палачът с безпогрешна точност стоварваше двуострата си брадва. Тежкото ѝ, смразяващо тупване отекваше през отворената врата за покойниците досущ като ехо от затръшването на дверите на ада, както тихичко го описа Сандуик. От време на време някой от затворниците протестираше и се дърпаше, но веднага биваше повален.

Устата на Корбет пресъхна, но той не се отказваше. Редицата на затворниците се скъсяваше. Малко по-нататък, в нефа, отец Джон привърши с помазването и седна с гръб до една колона, за да наблюдава протичането на зловещия съдебен процес. Корбет обяви кратка почивка, когато камбаните на другите църкви удариха за Ангелската молитва^[9]. От близките улици се дочу пронизителното изсвирване на пазарните рогове — сигнал за спиране на търговията, за да могат занаятчиите и съдържателите на сергиите, както и техните клиенти, да отидат до винарните, гостилниците и пекарните, за да хапнат. Корбет помоли да му донесат разрежено с вода вино и отиде в олтара на Светата Дева^[10]. Той пресуши чашата си, после коленичи на

молитвената пейка. Пастор Джон дойде при него и шепнешком го попита кога ще свърши всичко това. Корбет остана на колене, взирайки се в статуята на Девата и само поклати глава. Свещеникът повтори въпроса си. Корбет се извърна.

— Никога не свършва, отче — промълви той. — Не виждаш ли? — каза и посочи към фреската на стената, вляво от него, на която Каин убиваше брат си с кост от магарешка челюст.

— Ето това сме ние, отче, убийци чак до мозъка на костите, безмилостни убийци, всички ние, синове и дъщери на Каин.

— Не всички!

— Не сме ли? — дрезгаво попита Корбет. — Ако не с ножове и сопи, не се ли убиваме едни други в душите си? Не са ли мислите ни ужасяващите родители на нашите дела?

Свещеникът отстъпи назад с възмутено лице. Той се вторачи със зяпнала уста в Корбет, после се завъртя на пети и изчезна в мрака на църквата.

— Господарю, господарю — Ранулф се приближи по-бързо и от котка, махайки с ръка. — Сандуик излезе да огледа главите, натрупани в кошовете. Прилича на фермер с товар отбрани плодове. Каза, че ще украси с тях Лондонския мост, Тауър и всеки кол в Нюгейт. Между другото, къде е Чансън? — продължи той. — Нашият секретар на конюшните май...

— Нашият секретар на конюшните — със същия шеговит тон отвърна Корбет, излизайки от олтара на Девата, — в момента носи документи на краля, който, предполагам, пуска ястребите си на лов в горите край Шийн^[11]. Имало някакви проблеми в Тесните морета^[12]. Френските капери...

— Сър Хю — повика го Сандуик, — трябва да започваме отново.

— И отново, и отново... — промърмори Корбет.

Беше вече късно следобед, когато свършиха, и последното зловещо тупване отекна в църквата. Всички престъпници, с изключение на един, бяха осъдени и екзекутирани. Единственият оцелял беше Томас Брокънхейл^[13], наричан още Джон Чамойс^[14], наричан още Реджиналд Клатърхаус^[15], наричан още Ричард Дрейпър^[16], познат още и като Лапуинг, сиреч Калугерицата^[17]. Сандуик докладва, че Калугерицата бил забелязан в компанията на затворниците в Нюгейт рано предишния следобед. След това изчезнал,

но се върнал преди обед, за да наблюдава всички събития близо до вратата на гробището. Един от нюгейтските тъмничари го разпознал и казал, че той посещавал бандата на Уолдън в затвора. Калугерицата бил сгашен в подземие то на близката кръчма, а после го довлekli тук за разследване. Млад и нахакан, с весело, жизнерадостно лице, той призна, че познавал донякъде и Уолдън, и Хюбърт Монаха. Заяви обаче, че никога не бил вдигал ръка срещу мъж или жена. Не, не знаел нищо за „Страната Кокейн“, но знаел правата си. „Аз съм духовник“, протестираше той, показвайки прораслата тонзура сред мръсната си рижава коса. Нещо повече, той можел да изрецитира първия стих от Петдесети псалом. „Помилуй ме, Боже, по голямата Си милост, и по многото Си щедрости изглади беззаконията ми.“^[18]

— Аз съм духовно лице — повтори той. — Настоявам да бъда съден от Светата майка Църквата. Аз не подлежа на...

— Млък! — изрева Сандуик. — Ти си виновен и ще умреш заедно с останалата пасмина.

Корбет го прекъсна. Калугерицата, който и да бе той, се позоваваше на закона. И по-важно бе, че според Корбет човекът казваше истината. Той не беше като останалите бегълци и разбойници, които живееха ден за ден и със сигурност не ги бе грижа за бъдещето. Сандуик обаче се оказа неотстъпчив. Засегнат от наглостта на Калугерицата, началникът на гарнизона искаше главата на обвиняемия и ревеше с пълно гърло, че ще поеме дори риска епископите да го отлъчат от църквата. Бяха го анатемосвали и преди, и със сигурност щяха да го направят отново. Не давал и дяволска пръдня за техните превземки.

Крясъците на Сандуик привлякоха вниманието на неговите войници, които се втурнаха вкупом през нефа. Корбет се обезпокои. Ранулф сложи ръка на дръжката на камата си. Сандуик викаше за меча си. Усмивката на Калугерицата помръкна и той бързо затършува в някакъв таен джоб на жакета си, откъдето измъкна тънък свитък и го подаде на Корбет. Пазителят на Тайния печат го разви, прочете съдържанието, усмихна се и погледна Сандуик:

— Чуй това, мастър Сандуик! — каза той и зачете. — „Кралят до всички негови верни поданици. За ваше сведение, Стивън Есколиър, (който нарича себе си и Калугерицата), от Майтър Стрийт, Крипългейт, е верен служител на Короната и на столичния град. Знайте, че каквото

и да прави, прави го за доброто на Короната и за сигурността на кралството.“ Текстът беше заверен от главния съдия Харви Стантън и неговия доверен секретар, Роджър Бландфорд, и подпечатан с личния печат на краля. Корбет го подаде обратно на Калугерицата, който се усмихна, намигна на Сандуик и наперено излезе от църквата.

Корбет уморено заяви, че е приключил.

— Каквото трябваше да се направи, е направено — каза той.

После напусна църквата, прекоси оживената улица и влезе в кръчмата „Горящия храст“, в чиято конюшня двамата с Ранулф бяха оставили конете си. Тъкмо миеше ръцете и лицето си в умивалника, когато чу как Ранулф изпъшка. Погледна към вратата зад гърба си. Там стоеше Чансън и пристъпваше от крак на крак.

— Кралят има нужда от нас? — въздъхна Корбет.

— Да, сър Хю, така е — отговори Чансън. — Чака в абатството „Сион“, на Темза. Лорд Уолтър Ившам е бил злодейски убит.

[1] Сити е историческото сърце на Лондон, построен още от римляните на територия приблизително от 1 квадратна миля (другото название на Сити е „квадратната миля“). Сити е средище на най-старата местна демократична власт в Англия. През 12 в. с подписването на Магна Харта крал Джон дава на гражданите на Сити правото да си избират свой собствен кмет и утвърждава свободите на гилдиите. Така още от Средновековието Сити става център не само на кралската власт, но и на деловата активност на различните търговски и занаятчийски гилдии. — Б.пр. ↑

[2] Главна кула на замък или крепост. — Б.пр. ↑

[3] Къса дреха без ръкави, носена от рицарите върху бронята. Когато Едуард Първи покорява Уелс, уелсите от завладените от английския крал територии преминали на служба в английската армия, и затова започнали да носят и английска кралска униформа, включваща такива табарди. — Б.пр. ↑

[4] Ями, пълни с нечистотии, в които поставяли особено опасните затворници. — Б.пр. ↑

[5] Въображаема страна на разкоша и безделието, шеговито така наричат и Лондон. — Б.пр. ↑

[6] Широка, бяла върхна ритуална дреха. — Б.пр. ↑

[7] Това братство от отшелници се отличавало по дрехите си, които досущ наподобявали чувал както по форма, така и по материя. — Б.пр. ↑

[8] Област в югозападна Франция, английско владение от 1154 г., след брака на Елеонор Аквитанска с английския крал Хенри II, до 1453 г. — Б.пр. ↑

[9] „Ангелските камбани“ бият при молитвата *Angelus Domini nuntiavi* в чест на Възкресението — в католическите манастири по три пъти дневно, в 6 часа сутринта, на обед и в 6 часа вечерта. — Б.пр. ↑

[10] В католическите църкви — престол, често пъти отделен в малко помещение, като олтар или дори миниатюрен параклис, посветен на Богородица. — Б.пр. ↑

[11] Район на днешен Лондон, наричан сега Ричмънд. — Б.пр. ↑

[12] Ламанш. — Б.пр. ↑

[13] Разбито здраве (англ.). — Б.пр. ↑

[14] Дива коза (англ.). — Б.пр. ↑

[15] Дрънчаща къща (англ.). — Б.пр. ↑

[16] Манифактуристът (англ.). — Б.пр. ↑

[17] Птица от семейство дъждосвирици, попадийка. — Б.пр. ↑

[18] Псалом 50:3. С произнасянето на този стих всеки духовник можел да докаже образоваността си и да се възползва от привилегията на духовенството за неподсъдност на светски процес, утвърдена от крал Хенри II през 1176 г. и отменена едва през 1827 г. — Б.пр. ↑

2

*Nothing: да бъдеш съден наистина
злонамерено*

Със сигурност няма никога да забравя този ден, мислеше си Корбет, празникът на света Перпетуа и света Фелицита. Той притисна ароматната топчица, напоена в извлек от копър и лавандула към лицето си и мина между масите в параклиса на покойниците на абатството „Сион“. Бореше се с изтощението и се опитваше да не обръща внимание на разговора — Ранулф уведомяваше краля и свитата му за случилото се в „Сейнт Ботълф“. Искаше му се да изкачи стъпалата, да излезе и да се наслади на остатъка от вечерта, да улови онзи миг на залеза, в който синкавият купол на небето се обагреше в огнено сияние на запад. Искаше да почувства как вятърът, натежал от обещания за пролет, лъхва прохлада в лицето му и да чуе последната птича песен за деня.

— Какво беше написал поетът — мърмореше си той. — А-ха, да, „Всеки ден птичата песен е напълно неповторима. В цялото битие тя не е била чувана преди и никога няма да се повтори.“ Така му се искаше да се освободи от тази дреха от желязо и наместо нея да наметне плащ, да поседне в дневната у дома си край пращящия, весел огън, да обсъжда деня си с Мейв, или да стои с нея в тяхната любима беседка, гледаща към билковата градина. С една дума, искаше да си бъде у дома.

— Сър Хю?

Кралят настояваше той да огледа тези три трупа. Корбет пое дълбоко въздух и се вгледа в тялото на Уолтър Ившам, бивш главен съдия в Кралския върховен съд.

— Никога не съм те харесвал приживе — прошепна си той, — и смъртта с нищо не променя това. — Промърмори една молитва и започна да изучава ужасяващите тленни останки на този лицемер,

облечен в кафявата власеница на бенедиктински отшелник. Лицето на Ившам беше бяло като вар, устните му все още бяха плътни и червени, две пенита притискаха клепачите на очите му; а носът, който толкова често се беше бръчкал с неприязън и превъзходство, сега стърчеше, остър и изпъкнал. Дори в смъртта широкото му, скулесто лице излъчваше високомерие, макар че сега гъстата му бяла коса беше остригана почти до кожа. Корбет се приведе и се вгледа в раната, която пресичаше гърлото на Ившам от ухо до ухо.

— Кой би могъл да направи това? — попита Роджър Бландфорд, главен секретар на съдия Харви Стантън.

Корбет бе изкушен да отвърне, че половината Лондон „би могъл“, докато другата половина щеше радостно да ръкопляска. Вместо това той се наведе по-ниско, пренебрегвайки тежкия, тръпчив дъх на билките, с чиято отвара бяха измили трупа, и внимателно разгледа буквата „М“, издълбана на гладкото чело на Ившам. Усети ледената тръпка на лошо предчувствие. „М“ означаваше Мистериум — отличителният знак на професионалния убиец, който бродеше из Лондон преди две десетилетия. Мистериум беше опитен наемник и убиваше за пари, докато един ден лорд Уолтър Ившам не го залови.

Премина към втория труп. Игнасио Инглийт и приживе не се бе отличавал с някаква особена красота; смъртта само бе подчертала грозотата на лицето му, обрамчено от рядка коса, месестата уста и чипия нос с широки ноздри, вечно дебнещите очи, които сега бяха затворени навеки. И лицето, и тялото му бяха подути от водата, а въпреки билките и измиването, трупът вонеше на тиня и мърша. Инглийт беше доверен служител и секретар на Ившам; той беше негова сянка във всяко едно отношение. Арогантен, надут човек, с надменно сърце и змийски език, той вечно се подмазваше на големците, но тъпчеше по-слабите и по-уязвимите от самия него.

— Бил е открит да се носи по Темза.

Едуард Английски влезе вътре. Лицето на краля беше доста бледо, дълбоките бръчки — по-подчертани, а стоманеносивата му, сплъстена коса не беше вчесана. Корбет разпозна знаците. Устните на Едуард се бяха превърнали в безкръвна чертица, смъкнатият клепач на дясното му око беше почти затворен. Вътрешно кралят целият кипеше.

— Отново Мистериум.

Корбет посочи към голямото „М“, издълбано на челото на Инглийт.

— А ето тези бяха намерени забодени на двата трупа. — Едуард протегна две парчета прогизнал велен. Мастилото се беше размило, но две думи се виждаха достатъчно ясно: *Mysterium Rei* — Мистерията на случая. — Ившам — просъска кралят. — Мислех, че Ившам е заловил този убиец?

— Доколкото си спомням — отговори Корбет, — Мистерииум избяга. Сега, твоя милост, той очевидно се е върнал, за да отмъщава. А това?

Той премина към третия труп.

Последното тяло беше още по-отвратително. То беше на мъж, който без съмнение е бил обесен; подпухналото му лице беше сиво-синкаво. Едното око беше избодено, а краят на носа и част от горната му устна бяха изгризани.

— Скимскейл — обади се Харви Стантън, притискайки ароматичната топчица към носа и устата си. Корбет вдигна поглед. — Скимскейл — повтори Стантън. — Така се нарече той самият. Това име използвах, когато издадох присъда да бъде обесен и оставен на речния ешафод в продължение на три прилива.

— Кога?

— О, преди около седмица.

— Трупът му — намеси се кралят — е намерен привързан към този на Игнасио Инглийт.

— Древно наказание. — Стантън беше твърдо решен да блесне с познанията си. — Каквото за жалост, не се прилага днес. Наказание за лъжци и лъжесвидетели, които изпращат другите на смърт чрез фалшиви обвинения и скверни клетви.

— Нещо друго?

— По този начин убиецът обявява, че Инглийт също е бил убиец, но кога, как и защо? Не знам.

— Тъжна история — прошепна Корбет.

— Само да не я слушаме тук — измърмори кралят. — Не и тук! Приемната на нашия абат ще бъде много по-подходяща за нашите разисквания.

Корбет се съгласи. Приемната на абата се бе оказала доста гостоприемно помещение — истинско облекчение след мрачния,

кошмарен параклис. Той се беше почувствал доволен, когато се измъкна от него и излезе навън, в чистия нощен въздух, където наситеният аромат на горящо дърво се смесваше с мириса на сладкия тамян и дима на свещите. Откъм голямата църква ехтяха напеви от вечернята. Променливият вятър носеше заглъхващи шумове откъм заобикалящата ги гора, докато мракът се възцаряваше. Корбет изми лицето и ръцете си на умивалника в галерията, а кралят не се отделяше от него и не спираше да му шепне, че тази нощ трябва да остане в манастира и че иска тази неприятна работа да бъде разрешена бързо. Корбет само кимаше, докато негово величество накрая млъкна, впил свирепия си поглед в него. После един послушник ги бе превел през лабиринт от каменни сводести коридори до тази изключително уютна зала, където буйните лумнали пламъци хвърляха искри, докато цепениците в огромната камина пращяха и припукваха. Сияещите отблясъци на свещите се отразяваха в лъскавата дъбова ламперия и в дългата маса, украсена със скъпа солница във формата на сложно гравирани сребърен кораб, носещ Дева Мария с Младенеца.^[1] Многоцветни триптихи красяха бялата варосана стена над блестящата ламперия. На лавиците на открит шкаф в дъното бяха наредени скъпоценните златни и сребърни прибори на манастира. Това беше наистина място за отмора след тежкия ден.

Един слуга им наля греяно вино, толкова горещо, че всеки бокал бе увит в плътна бяла кърпа. На малък калаен поднос имаше нарязано осолено месо, поръсено с галета, от което можеха да си взимат с поставените до него рогови лъжици. Кралят, седнал начело на масата, ги подкани да хапнат и светкавично погълна своята собствена порция. Сър Харви Стантън не проявяваше особен апетит, та затова кралят се пресегна към неговата чиния и след като набързо омете и нея, се отпусна назад на високата облегалка на стола си с въздишка на задоволство, като топлеше ръцете си, стиснал чашата. Корбет хапваше по малко, като подбутваше Ранулф с коляно, за да го предупреди да не се смее на краля. Ранулф се опита да се подчини и гледаше да държи главата си сведена, но рижиат му подчинен не можеше да се сдържи от време на време да не хвърли по един поглед към Стантън и Бландфорд. Корбет не харесваше нито един от двамата, а Ранулф тайничко бе обявил тази прелестна двойка за „две бузи на един и същи задник“.

Стантън беше член на Кралския върховен съд: дребен, потаен и лукав човек с остро лице, което напомняше на Ранулф за плъх. Провисналата му рядка коса обрамчваше превзета физиономия с тънки черти: малка уста, остър нос и близко поставени очи. Гладко избръснат, облечен в тъмнозелен жакет и с висящата на врата му сребърна верига, символ на поста му, Стантън можеше да бъде взет за обикновен, скромн служител, но това би било опасно заключение, помисли си Ранулф. В алената съдийска тога той беше наистина страховита фигура, чието безмилостно отношение често докарваше тези, които се изправяха пред него, до състояние на душевно разстройство. Безскрупулно амбициозен човек, който според Корбет вярваше в една-единствена юридическа сентенция: *Voluntas Principis habet vigorem legis* — волята на Владетеля има силата на закон. Стантън беше изцяло предан на двора, с един-единствен господар — Короната.

Бландфорд, неговият секретар, беше висок и слаб, с гладко избръснато лице с мургава кожа, със спретнато подстригана черна коса, в средата на която ясно се виждаше старателно очертана тонзура. Лицемерно набожното му, хрисимо изражение прикриваше лукав ум и сърце, твърдо като кремък. Според дворцовите клюки Бландфорд, като един истински заслужил магистрат, щял да влезе в лоното на Църквата и да стане епископ^[2]. Бог да пази всинца ни от това, помисли си Ранулф. Той привърши с храненето и се загледа право в Бландфорд, който седеше и го наблюдаваше с не по-малко внимание.

Едуард I се бе постоплил, стомахът му бе пълен, клепачът на дясното му око вече не бе толкова спуснат и той седеше, потънал в мисли. Корбет разклащаше чашата си с вино и разглеждаше триптиха на стената срещу себе си. Богата позлата и ярки червени, зелени и сини багри изобразяваха смъртта на сестрата на свети Бенедикт, света Схолостика^[3]. Той се замисли над благочестивите образи, които смекчаваха мъчителните спомени от днешния ден.

— Господа — потропа Едуард по масата, — хубаво е, че сме тук. — Той посочи към залостената отвътре врата, после към полираните капаци върху малкия еркереи прозорец на стената в дъното. — Ще направим поверително съвещание в тесен кръг, затова започвам. Вие знаете по-голямата част от тъжната история, но тя може да ни разкрие още неща, ако се преразкаже. Преди двадесет години в Лондон се

появи един наемен убиец. Този град, това врящо гърне на разкола и бунтарството, наистина е леговище на убийството: има какви ли не наемни убийци, но Мистериум беше различен. Той ликвидираше онези, чиято смърт искаха лондонските големци. Различна съдба сполиташе неговите жертви: удавяне, пробождане с нож, изгаряне в огън, удушаване или някоя злополука, например падане от високо. — Кралят вдигна ръка. — Когато обаче откриеха труповете им — а аз съм убеден, че не всички бяха намерени, — на челата им беше издълбана буквата „М“, а върху тялото имаше забодено парче пергамент с думите: *Mysterium Rei* — Мистерията на случая — загадъчна, предизвикателна фраза. Бог знае какво означава; може би беше поставяна просто за да озадачава, или да служи като отличителен знак. Лондон ври и кипи от вражди и съперничества от всякакъв вид: съпрузи и съпруги, семейни отмъщения, търговски съперничества, нанесени оскърбления, получени оскърбления... — кралят замълча за малко и Стантън вдигна ръка.

— Твоя светлост, а почеркът на пергаментата?

— Съвсем обикновен почерк, а и пергаментът е такъв, какъвто може да се намери навсякъде. Нищо особено, освен — добави решително Едуард, — че ставаше дума за убийство. Броят на мъртвите растеше; започнаха да се надигат протести.

Стантън и Бландфорд промърмориха нещо в знак на потвърждение.

— И така — Едуард обхвана с жест всички около себе си. — Всички вие бяхте на служба в съда по това време. Знаете повечето от тези неща от слухове, клюки и сплетни. Убийство, извършено от бандитите в Лондон е едно, но Мистериум беше друго нещо. Старият Бърнел, моят канцлер, се обърна към един много амбициозен и талантлив магистрат, Уолтър Ившам. Всички вие го познавахте. Корбет, тогава ти беше още млад и зелен — погледът на краля омекна. — По времето на моята обична Елино^[4] — гласът му трепна от вълнение, както ставаше винаги, когато споменеше своята първа съпруга. — Ех — прошепна той, — славни дни! Помниш ли ги, Корбет? А ти, Ранулф? — Едуард погледна към Ранулф с лека усмивка. — Не, ти не знаеш — не би могъл да знаеш нищо от това.

Корбет само седеше и кимаше в знак на съгласие. Той си спомняше Ившам, остър като кама, потаен, вечно зает с някакви

кроежи.

— С остър ум и много хитър — промърмори той. — Ившам беше човек с много таланти.

— Несъмнено беше такъв — съгласи се кралят. — Родил се е в Ингахин, отдалечено имение в уелската пустош, уединено и мрачно място. Баща му ми служеше добре в Уелс. Уолтър беше най-скъпото нещо в живота му, той беше получил добро образование. Посещаваше катедралните школи в Глостър и Херефорд; по-късно и Оксфорд и Кеймбридж, изучавайки квадравиума^[5] и тривиума^[6], но се отличаваше особено в логиката и правото. Отби военната си повинност в кралските войски, преди да се изучи за правник и беше назначен на стаж като адвокат. Постъпи на кралска служба и вършеше отлична работа във френския двор. Беше лоялен и надежден, и много усърден в събирането на сведения, но трябваше да напусне Париж. Измъкна се на косъм от т.нар. „секретисими“, безжалостните агенти на моя очарователен братовчед Филип, и се върна в Уестминстър като служител в Съдебната канцелария на Зеления печат. По-късно постъпи в Канцеларията на Тайния печат. Не мога точно да си спомня подробностите, но Бърнел, моят канцлер, същият, който препоръча теб, сър Хю, натовари Ившам с една задача: да преследва и да залови Мистериум.

— Той се прикриваше добре — отбеляза Корбет. — Вечно беше много зает.

— Преструвки — заяви Едуард. — Ще започна от заключението. Ившам всъщност твърдо вярваше, че Мистериум е съдебен служител, и то високопоставен. Нека ви обясня логиката му. Корбет и Стантън, вие и двамата знаете, че всички сведения от тук и от чужбина текат като река през канцелариите на съда; търговски преговори, съюзи и съдружия, сделки, разрешителни за извършване на това или онова, но също и скандали, клюки или сплетни, както от двора, така и от града. Узнават се грешките и слабите места на мнозина. Кой търговец има слабост към плътските удоволствия, кой посещава публичните домове и обществените бани^[7]. Узнават се най-вече и различни вражди и стаена ненавист, било то между съпруг и съпруга, или пък на една гилдия срещу друга. — Едуард се усмихна на Ранулф. — Дори и за съперничеството на даден служител с някой колега.

— И Мистериум е използвал това? — попита Ранулф.

— Да, използваше го — потвърди кралят. — Казах, че ще започна със заключението. Мистериум явно е научавал за нечия силна омраза или за съществуваща вражда и изпращал съобщение до този, за когото е предполагал, че ще бъде най-възприемчив към неговите предложения. Всичко това — махна той с ръка — може да бъде намерено в архивите на Тайния печат. Съобщенията са били простички и пряки, нещо от рода на: „Твоят враг е и мой враг, няма тайни. Врагът ти може да го няма вече, казва Мистериум. Как се нарича твоят враг?“ И преди да попитате — поклати глава кралят, — думите върху пергамента биха могли да са написани от стотици ръце, много обикновен почерк.

— Същото е вярно и за начина, по който писмото биваше доставено — отбеляза Стантън.

— Пъхнато в ръката или оставено пред спалнята — добави Бландфорд, старайки се да не изостава от господаря си.

— Но със сигурност — попита Ранулф — получателят е познавал името на Мистериум и е осъзнавал какво ще повлече след себе си това. Никой ли не си е признал, че е получил подобно писмо?

— Би ли дръзнал някой да го направи? — Корбет отпи от вече поизстиналото греяно вино. — Би било твърде рисковано, Ранулф. Някой правник би могъл да заяви, че такъв човек все пак е бил съучастник на Мистериум, по един или друг начин, тогава Бог да му е на помощ, ако нещо лошо се е случило на врага му.

— Именно — Едуард удари с юмрук по масата.

— Но тук нещо липсва, не е ли така? — продължи Корбет.

— Как би могъл да отговори получателят?

— На края на съобщението — усмихна се кралят — имало указание, например, Свети Павел, VI, 2. На пръв поглед изглеждало, че убиецът прави препратка към някое от посланията на апостола.

— Но не е било така — възкликна Ранулф. — Ставало е дума за катедралата „Сейнт Пол“ и за голямата дъска, дървеното табло, окачено в нефа. Разделено е на сто четиридесет и четири квадрата, алюзия за Апокалипсиса^[8]. От двете ѝ страни има рисунки, които изобразяват колко хора ще бъдат спасени в деня на Страшния съд — той направи пауза. Стантън и Бландфорд му се усмихваха, сякаш беше някакво дете, което решава гатанка, чийто отговор те вече знаят.

— Нека чуем това, Ранулф — намеси се Корбет. — Отдавна не съм виждал Голямата дъска.

— Това са сто четиридесет и четири квадрата — повтори Ранулф, надявайки се руменината на лицето му да избледнее, — дванадесет реда вертикално и дванадесет реда хоризонтално. На горната хоризонтална линия квадратите са номерирани с арабски цифри, а по вертикалата — с римски. VI, 2, би трябвало да означава квадратът, в който тези цифри се засичат. Поставяш парите си в кутийката за подаяния и вземаш парче пергамент от близкия дискос. След това написваш своята бележка и я поставяш в който квадрат си избереш. Там могат да се оставят обяви за всичко — от търсене на слуга, до уреждане на срещи.

— Или за убийство — продължи Корбет. — Да дадеш името на набелязаната жертва. Мистериум отивал в катедралата, за да прочете съобщенията, оставени там — той повдигна вежди.

— Лукаво и нечестно е човешкото сърце. Голямата дъска е покрита с бележки, тъй като в „Сейнт Пол“ се тълпят посетители отвсякъде, при това влизат през различни входи.

— И там винаги може да се влезе с маска и качулка — каза Стантън. — Хората се тълпят и се блъскат; кой ще подозре, че се подготвя убийство?

— Толкова примамливо! — В пискливия гласец на Бландфорд се долавяше нотка на нескрит копнеж. — А заплащането?

— Мистериум винаги искаше едно и също: двеста паунда в чисто злато — отговори кралят. — Отново кратко съобщение, пхнато в ръката на възложителя, веднага щом делото е извършено. С вписаната сума и времето и мястото на плащане, обикновено някоя кръчма или оживена църква. Друга бележка определяше в какво точно да бъдат поставени парите. В празна чаша, под поднос или в някоя ниша в стената. Кой би възразил? Мистериум беше наемен убиец, но убиец ставаше и човекът, който посочваше името на жертвата!

— Но поръчителят би могъл да откаже да плати — заговори Ранулф, после изопна лице и добави: — Макар че, разбира се, би могъл да бъде и изнудван. Вече е дал името на своята жертва. Мистериум би могъл да го разобличи, като сам запази анонимността си. Вече е щяло да има известни подозрения за евентуално участие на

поръчителя в убийството на неговия враг. Подобно изобличаване, подкрепено с доказателства, макар и оскъдни, би било много опасно.

— А и кой би отказал да плати? — каза Корбет. — Дори двеста паунда в злато биха се сторили на мнозина от богатите и силните на деня много добра цена. Буквата „М“, издълбана на челото на жертвата е щяла да разгласи деянието и да укрепя репутацията на наемния убиец. Мога да проследя логиката на Ившам. Мистериум би трябвало да е някой, който да е в състояние да проникне в дълбините на ненавистта на един човек към друг. Той е избират жертвите си много внимателно. Да, Лондон кипи от омраза и съперничества. Ние, магистратите, сме наясно с тези неща. Големците, както знаем, наемат бандити и главорези, за да нападат техните съперници с мечове и ками в Чийпсайд. Методът на Мистериум е по-добър, по-безшумен. Разбира се, лицето, което го е наело, е трябвало да направи така, че да се намира достатъчно далече от лобното място на своята жертва. Много, много хитро замислено. Хората могат да подозират, но няма да има никакви доказателства. Така че, как в крайна сметка Ившам е заловил убиеца?

— Мисли, Корбет — подкачи го Едуард. — Ти как би го направил?

— Основната теза — бавно отговори Корбет, — е че Мистериум е бил наясно с разногласията между големците. Да, спокойно би могъл да е и магистрат. — Той започна да изброява на пръсти хипотезите:

— *Primo*: Ившам би могъл да се престори, че питае дълбока ненавист спрямо някой свой съперник, но това би го провалило, защото Мистериум би могъл да убие някого, а такова престъпление би изпратило Ившам на ешафода. Освен това, ако Мистериум действително е бил съдебен служител, той лесно би могъл да заподозре, че му се поставя капан и да не клъвне стръвта.

Корбет направи пауза.

— *Secundo*: той би могъл да наблюдава другите служители в съда, но това би било много трудно и е щяло да отнеме много време.

В мрака навън избуха бухал, дълго и печално, а в отговор се чу остър и пронизващ лай на лисица.

— *Tertio*? — попита Стантън.

— *Tertio* — бавно каза Корбет, — аз бих наблюдавал. Бих се попитал кой иска смъртта на конкретния човек. Какви сплетни и

клюки се носят? Е, без съмнение, това би било трудно. Ако ти, лорд Стантън, беше мой враг — макар, разбира се — добави той сухо, — да не си такъв, хората биха могли да ме заподозрат в убийството ти, но подозрението не е доказателство. Още повече, милорд, че човек като теб, макар да е трудно да приемем това, може да има и повече от един враг.

Едуард наведе глава. Ранулф скри лице в шепите си. Стантън просто се ухили.

— Проба и грешка! — продължи Корбет. — Бих ровил и търсил навсякъде и бих се ослушват за всички сведения, които могат да се получат в съда. Не забравяйте, че Мистериум не получава заплащането, преди делото да е извършено и жертвата да е разпозната. Следователно, аз бих слушал новините за всяка неизяснена смърт сред големците и подробно щях да изследвам възможностите. Възможно е някой мъж да се отърве от конкурент или дори още по-вероятно — от съпругата си. Ако се случи последното, съпругът трябва да е взел мерки и да се намира на много мили от инцидента. Той трябва да е в състояние да заяви под клетва — и да има и много свидетели, — че е бил достатъчно далеч и че няма пръст в убийството.

Едуард се позасмя.

— Позна! Търговецът Адам Чантойс: съпругата му Алис беше нападната и убита на улицата, а буквата „М“ беше изрязана на челото ѝ. Мастър Чантойс, сега вече покойник, разбира се, отсъстваше от града. Свидетели можеха да се закълнат, че той е бил с търговците на вълна на среща на гилдията им в Саутхемптън. Започнаха да се роят слухове, че съпругата му забавлявала разни млади кавалери, докато съпругът ѝ пътуват по работа. Някои от кавалерите ѝ били женени или сгодени, така че Алис имала дълъг списък с врагове, които биха имали огромно желание да я видят мъртва. Съпругът ѝ, разбира се, се преструвал на невинен рогоносец, докато планирал своето отмъщение.

Ившам заключил, че ако Адам е бил съучастник на Мистериум, със сигурност не би платил, преди да се върне в Лондон и да види трупа на съпругата си, затова решил да рискува. Когато Чантойс се върнал от Саутхемптън, Ившам го поставил под много зорко наблюдение. Той и неговият верен слуга Игнасио Инглийт се обърнали с молба към приставите да бъдат изцяло на тяхно разположение и пуснали стражи по петите на Чантойс. Следели всяко движение, всяка

стъпка на уж опечаления вдовец, докато той обикалял из Лондон. На четвъртия ден след завръщането си Чантойс нарушил установената програма за деня, която обикновено спазвал. Загърнат в плащ, с нахлупена качулка, той прекосил Лондонския мост и се отправил към Съдърк, но преди това се отбил при един златар в Чийпсайд. Ившам бил убеден, че ловът върви към успешен край. Повечето пристави прекосили тайно реката с баржи; Ившам, Инглийт и останалите последвали Чантойс до една просторна кръчма. „Либер Албус“^[9] близо до приората^[10] на света Мария Овъри. Ившам наредил да обкръжат кръчмата и влязъл в нея. Чантойс седял на малка масичка. В залата имало и още някой: Бонифас Ипгрейв. Помниш го, нали, Корбет?

— Служител в Канцеларията на Тайния печат. Правник, ерген, с гасконски корен. Слуховете твърдяха, че той бил Мистериум, но така и не беше изправен на съд. Изчезна, нали?

— Точно така — потвърди Едуард. — Във всеки случай, в онзи съдбоносен ден, Ившам решил да действа. Приставите влезли в кръчмата и арестували и двамата мъже. Е, на практика не била извършена никаква сделка, но Чантойс не можел да даде обяснение нито за двестата паунда в чисто злато, които носел в себе си, нито за намереното у него парче пергамент, с дата, час и място, и с указание да остави „мистерията“ на прозоречния перваз до масата в онази ниша, която си избере. От своя страна Ипгрейв, съдебният служител, също не можел да обясни защо се е появил в тази кръчма, въоръжен с меч и кама. Той настоявал, че е невинен и заявил, че единствената причина да дойде в „Либер Албус“ била, че Чантойс му изпратил съобщение, в което настоявал да го види тук един час след Ангелската молитва, по много неотложен въпрос, засягащ краля, който щял да донесе голяма полза и на самия Ипгрейв. Чантойс отрекъл да е изпращал подобно съобщение. Той заявил, че бележката не е написана от неговата ръка, но пък, в интерес на истината, в Лондон можеш да наемеш хиляди писари.

— И защо Чантойс е бил там?

— Той заявил, че е дошъл да се срещне с фламандски търговец във връзка с някакви преговори за вълна. И той, и Ипгрейв били арестувани и изпратени към Нюгейт. Но щом стигнали до града, Ипгрейв, който все още настоявал, че е невинен, се изплъзнал от

пазачите си и избягал. Вдигнала се врява и настанала голяма суматоха; започнали да го преследват, но той профучал през уличките и потърсил убежище в „Сейнт Ботълф“, в Крипългейт.

— Същата църква...? — попита Ранулф.

— Същата църква, която щурмувахте по-рано днес. — Кралят вдигна рамене. — Днес, вчера — въздъхна той, — всички дни сякаш се сливат в един и така отлитат годините.

— Твоята памет — поласка го Стантън — както винаги, е изключително остра!

— За Бога, много бих искал да е така! — отвърна рязко Едуард. — Все пак, наистина, когато посетих канцеларията и прочетох записките в архивите на Тайния печат, всичко се върна обратно, сякаш се бе случило вчера.

Той се надигна, облягайки лакти на масата.

— Каза, че ще започнеш със заключението — попита го Корбет. — Как Ившам е разкрил метода на Мистериум?

— Ившам беше хитър — отговори Едуард. — По-късно на Чантойс бе предложено помилване и в замяна, след като плати една тежка глоба, той си призна всичко. Не познавал Мистериум, но наистина бил наел убиец да премахне жена му. От него — Едуард потропа с пръсти по масата — Ившам научил за изпитания подход на Мистериум: посланието, голямото дървено табло в „Сейнт Пол“ и начина на заплащане.

— Нищо друго?

— Нищо — Чантойс беше пуснат срещу много голяма парична гаранция, но това стана доста по-късно. А след като се укри, шкафовете и сандъците на Ипгрейв в квартирата му в Крипългейт, както и в канцеларията му в съда, бяха претърсени из основи от доверен служител. Намериха повече злато, отколкото би трябвало да притежава, както и части от ръкописи, парчета от пергаменти, записки с имената на бивши жертви, груба карта, показваща местата, на които са били открити труповете, бележки с препратки към голямата дъска в „Сейнт Пол“. — Кралят поспря, за да отпие от виното — намерилият убежище в „Сейнт Ботълф“ Ипгрейв беше изобличен с всички тези сведения. Но той не можеше, или не искаше, да обясни произхода на златото и парчетата пергамент. Продължаваше да твърди, че е невинен. Ившам здравата се беше ожесточил. Той искаше Ипгрейв да бъде

изправен на съд. Амбициозен и самонадеян, Ившам твърдо беше решил, че един такъв процес би направил обществено достойние неговите способности.

— А ти, твоя светлост? — в гласа на Корбет се долавяше весела нотка. Едуард мразеше публичните изяви, освен ако те не подчертаваха собствения му триумф и величие в пълния им блясък.

— Добре, добре — отстъпчиво каза кралят. — Аз не бях толкова ентузиазирани. Не исках скандал, докато можех да използвам събраните сведения за мои тайни цели. Вярвай ми, Корбет, правех го. Чантойс дрънкаше като малко дете, издаваше всякакви тайни. На много от могъщите лордове в Лондон бе казано какво съм открил. Блъфирах, украсявах своите разкрития. Тези градски величия бяха посъветвани да покажат своята благодарност за снизхождението и милостта на Короната по най-различни начини. Ившам беше постигнал голяма победа. Залавянето на Мистериум от кралски магистрат укрепваше мощта и влиянието на Короната. Но — Едуард се усмихна, — това се случи по-късно, след изчезването на Ипгрейв. Преди това Ившам беше издал категорични нареждания „Сейнт Ботълф“ да бъде строго охранявана. Градските пристави и войниците от Тауър лагеруваха отвън — около църквата. Ившам и Инглийт се опитаха да убедят Ипгрейв да направи пълни самопризнания. Както и вие! — рязко се обърна кралят към Стантън и Бландфорд. — Вие не бяхте ли приятели с Ипгрейв?

— Твоя светлост — разпали се Стантън, — никога не сме се опитвали да скрием това. Ние бяхме изненадани от неговото залавяне не по-малко от всички останали, както всъщност и ти, твоя светлост, и лорд-канцлерът Бърнел. Припомни си, сир, Ившам възнамеряваше да обере всички лаври. Той дори не ни допусна до църквата.

— Вярно е. — Кралят хвърли предупредителен поглед към Корбет. — Това е още един, допълнителен проблем — той избърса пръстите си с кърпа. — Вещите на Ипгрейв бяха претърсени и уликите му бяха представени, но той не може да даде удовлетворително обяснение. Ако го бяхме изправили на съд, със сигурност щяха да го обявят за виновен.

— Но той изчезна? — попита Корбет.

— Да, и това лежи в основата на тази мистерия — отговори Едуард. — „Сейнт Ботълф“ беше зорко и строго охранявана, всяка

врата, всеки вход, всеки прозорец, но Бонифас Ипгрейв изчезна, сякаш се изпари от лицето на земята. Лондон беше преобърнат с главата надолу. Шерифи, управители на пристанища и пристави бяха вдигнати под тревога.

— А Ившам?

— Той не беше на себе си от ярост — промърмори кралят. — Беше бесен. Нареди на своите войници да претърсят църквата, всяко ъгълче, всяка пролука, всеки процеп, всяко отверстие; нищо не остана непреровено. „Сейнт Ботълф“ няма крипта. Ившам сам отиде в кулата, дори се разходи по покрива, и все пак, от онзи ден до днес — нищо! — Едуард замълча и сръбна шумно от бокала си.

— Ившам беше много разстроен и объркан — продължи той, — чак си помислих, че ще вземе да се поболее от някакво увреждане на телесните течности^[11]. Времето минаваше, но от Ипгрейв нямаше и следа. Наредих да оставят тази работа. Що се отнася до Ившам, искаше ми се да го възнаградя. Мистериум беше разкрит и убийствата спряха. Впрочем, тогава Ившам беше вдовец; имаше един син, Джон, който по-късно стана отец в „Сейнт Ботълф“. — Кралят вдигна рамене. — Знаете как става. Много кралски служители настояват на правото да бъдат зачислени на църковен доход. Джон Ившам искаше да стане свещеник и естествено, лорд Уолтър използва своето влияние, за да му осигури енория. Обаче преди двадесет години, Джон беше все още дете, а баща му — търсен вдовец. Скоро след разкриването на Мистериум Ившам се ожени отново, за богата наследница, повереница на Короната, Кларис Понфроа, дъщеря на много влиятелен и богат търговец. — Едуард сякаш вече говореше на себе си. — Бях много задължен на Ившам, оказа се изключително способен. Той си обезпечи много повишения, един съдебен пост след друг — като специалист по обвинителните актове на Короната и правните въпроси, свързани с хазната, той после стана съдия едновременно в Уестминстър и в графствата в средна Англия. Преди две години беше назначен за главен съдия, но гангрената вече се е разпространявала. — Едуард направи жест към Корбет. — Както знаеш, сър Хю, в Кралския върховен съд се получават какви ли не обвинения и разобличения. Преди около два месеца започнахме да получаваме анонимни сведения от тъй наречената „Страна Кокейн“, в които някой твърдеше, че нашият главен съдия е продажен, че се е забъркал с разбойническия главатар

Уолдън и със самозвания монах Хюбърт. Е, подобни разобличения са нещо обичайно; необичайното при тези беше не препратката към обърнатия с главата надолу свят на Кокейн, а детайлният начин, по който бяха изложени обвиненията.

— За какво? — попита Корбет.

— О, не за случайни неща. — По знак на Едуард, Стантън подхвана разказа. — Писателят от „Страната Кокейн“ твърдеше, че Ившам бил прекалено хитра лисица, за да остави писмени улики, но споменаваше тайни срещи с разбойническите главатарии Уолдън и Хюбърт Монаха. Явно такива срещи, както се твърдеше, се провеждани в глуха доба в имението на Уолтър в Клодиърс Лейн, богатия квартал на Крипългейт.

— А целта на тези срещи?

— Лорд Уолтър получават определен дял от всичко откраднато. В замяна на това, когато се предявяваха обвинения срещу някой член на бандите, който имал връзка с нашия главен съдия, тези обвинения, по някаква скрита причина, се отхвърляха.

— Толкова просто?

— Да, сър Хю, толкова просто, но поразсъждавай! — Стантън се наслаждаваше на възможността да хвърля поучения в сериозното лице на този важен служител. — Обвинението може да се отхвърли по много причини, преди да бъде придвижено към съда: грешка в закона или във фактите — и това е краят на казуса. Лорд Уолтър беше, ако не друго, извънредно ловък в прилагането на закона и в прелестите на неговата продажност, ако може така да се каже. — Той хвърли бърз поглед към краля. — Провалените обвинения получават лаконично обяснение за тяхното отхвърляне, което се прилага към делото и това е всичко. Проучихме регистрите и лист след лист откривахме отхвърляния на обвинения срещу печално известни бандити, всички до едно погребани по някаква конкретна точка на закона. Нищо не можеше да се направи по тези казуси, но писателят от „Страната Кокейн“ продължаваше да настоява, че има нещо нередно в онези тайни срещи в късна доба в имението на Ившам. Започнахме да го наблюдаваме. Преди четири седмици ние с Бландфорд забелязахме двама мъже да се промъкват в мрака през страничната врата. Обградихме имението, после разбихме вратата. Заварихме лорд Уолтър заедно с Уолдън и Хюбърт Монаха. Двата престъпници се

правеха на невинни, но в ковчежето на лорд Уолдън намерихме прясно изсечени монети, откраднати от Кралския монетен двор в Тауър. Може би си спомняш обира?

— Да, помня го.

— Както знаеш, сър Хю — горчиво добави кралят, — аз мразя тези разбойнически шайки. Те смуцават мира и спокойствието, извършват множество обири, уронват моя авторитет, и което е най-важното, големците в Лондон ги използват, за да разчистват сметки помежду си.

Корбет кимна съчувствено. Той наистина го знаеше, даже твърде добре го знаеше. Кралят изпитваше дълбоко негодувание, дори ненавист, към търговците-принцове на Лондон с техните огромни печалби от търговията с вълна. Те на свой ред яростно се съпротивляваха срещу кралската намеса в Ситито, което приемаха за своя територия. Искаше им се да имат същия статут и власт като самоуправляващите се гилдии във Флоренция и Венеция, на които продаваха своята скъпоценна вълна.

— Уликите срещу Ившам бяха необорими, но той не даде никакво обяснение — продължи Стантън. — Защо той приемаше тези вълчи глави в своята собствена приемна, в този небогоугоден, късен час? Защо в сандъка му имаше прясно изсечени златни монети, задигнати при скорошния обир? Ние бяхме убедени, че за него са виновни Уолдън и Монаха, макар разбира се, да нямахме преки доказателства, че точно те са донесли златото тук. Освен това — вдигна той пръст — тези бандити по-късно заявиха, че ако бъдат обвинени, то и Ившам трябва да бъде изправен пред съда...

— Те се досетиха — прекъсна го Корбет, — че негова светлост сигурно ще бъде готов да потули онази част от случилото се, свързана с Ившам, опасявайки се да не се разрази скандал, но едва ли би пощадил тях. Аз съм сигурен, че щяха да натопят главния съдия.

— Каквото и да са мислили тези престъпници — изръмжа кралят, — с Ившам беше свършено. Той беше станал високомерен и безочлив — като Луцифер. Срецнах го в йерусалимската зала в Уестминстър и го заплаших, че ще го изправа на съд и ще конфискувам имотите му, включително и любимото му имение в Ингахин в Уелските погранични земи. Ившам, заловен с ръце в меда, се правеше на покрусен и съсипан. Предложи да се пенсионира от всичките си

постове и да се оттегли като отшелник в абатството „Сион“ на Темза. Аз се съгласих.

— Защо тук? — попита Корбет. — Защо не в някой друг манастир?

— Вероятно поради две причини. — Кралят направи жест с чаша в ръка към вратата. — И двете са свързани с нещо като изкупление. Ившам не беше затворник, а по-скоро принудителен гост. Бе получил строго нареждане да облече расото на послушник и никога да не напуска територията на „Сион“. Както казах, може би е мислил за изкупление. Става дума за брат Кътбърт Тънстол, видяхте го за кратко, брат-мирянин, който отговаря за параклиса на покойниците, намиращ се над килията на Ившам. Преди години той беше свещеник на „Сейнт Ботълф“ в Крипългейт — тогава, когато Бонифас Ипгрейв потърси убежище там. След изчезването на Ипгрейв, Ившам в своето високомерие, макар че лично той беше държал ключовете на църквата, обвини отец Тънстол. Обвини го пред епископа на Лондон; и не се задоволи с това; затвори Тънстол в дома му на хляб и вода, и нощ и ден изливаше гнева си върху него, докато му поразмина. Но в крайна сметка Тънстол беше съсипан. Той се отказа от църковния си имот и помоли да бъде приет тук като прост брат-мирянин. Според абата, когато Ившам пристигнал в „Сион“, коленичил в краката на Тънстол и го помолил за прошка. Дали я е получил или не, не знам. Абат Сарлоу твърди, че не личало Тънстол да се е трогнал, а Ившам странял от другите, излизал само за да се нахрани и проучвал ръкописите в манастирската библиотека.

— А втората причина?

— А! — Кралят отново посочи към вратата. — В земите на манастира има една отшелническа килия, построена до оградата. Там сега живее Аделиша, както впрочем и през последните двадесет години.

— Аделиша? — попита Ранулф.

— Аделиша Ипгрейв, любимата сестра на Бонифас, някогашния служител на съда. Тя живеела със своя брат в Крипългейт, в енорията на „Сейнт Ботълф“, била и близка приятелка, както разбрах, на отец Тънстол. Когато брат ѝ изчезнал, а съсипаният Тънстол се оттеглил, Аделиша продала цялото си имущество, а епископът и абатът ѝ дали позволение да се оттегли тук, като *ancilla Domini* — слугиня на Бога.

— Колко близък е бил Кътбърт с Аделиша? — попита Ранулф. — Имам предвид — вдигна рамене той, — някои свещеници си имат любовници, държанки.

— Не знам. — Кралят изглеждаше объркан. — Аделиша публично осъди това, което се бе случило. Тя непрестанно отстояваше невинността на брат си и заяви, че ще прекара живота си в пост и молитва, та дано Бог накрая да въздаде истинско правосъдие. И така до вчера. — Едуард се отблъсна от масата, стана и се протегна, после отиде до прозореца, бутна назад капациите и се загледа в нощта. — Вчера беше време за жътва, тъй като явно миналото не е било погребано достатъчно дълбоко. В Нюгейт хората на Хюбърт Монаха решиха, че разбойниците, водени от Джайлс Уолдън, ще станат свидетели на Короната в замяна на пълно опрощение. Това доведе до бунта. По-късно през същия ден Игнасио Инглийт, секретарят на Ившам, пиел и блудствал в „Утехата на Батшеба“, близо до Куинсхийт — видяхте какво му се случи. В същата тази вечер, може би същият убиец, се е промъкнал по стъпалата към подземие под параклиса на покойниците, тук, в „Сион“. По някакъв начин е успял да мине покрай брат Кътбърт и неговото куче-пазач, Огадон, убедил е Ившам да вдигне резето на вратата си, влязъл е и е прерязал гърлото на някогашния съдия. На тръгване убиецът по някакъв необясним начин е успял да спусне вътрешното резе зад себе си. Истинска мистерия, поради което — кралят се обърна и посочи Корбет — те призовах тук: да я разгадаеш, да откриеш истината...

[1] Скъпата почти като злато сол през Средновековието е била съхранявана в изящни солници, често с формата на ветроходен кораб. — Б.пр. ↑

[2] В сложната система на английската средновековна администрация и църква е налице голямо преплитане. Духовните лица от нисш ранг са водили светски живот, не са били обвързани от безбрачие и са участвали в управлението на страната, парламента и в съда, като оставала откритата възможността да бъдат ръкоположени във висш ранг, каквото е например епископството. — Б.пр. ↑

[3] Света Схолостика е сестра-близначка на свети Бенедикт, основателка на първия бенедиктински женски манастир и негова игуменка. — Б.пр. ↑

[4] Първата съпруга на Едуард Първи, Елинор Кастилска. Той се оженил за нея, когато бил на 15 години, а тя на 13. Обичал я извънредно много и до края на живота си жалел за нея. — Б.пр. ↑

[5] Висшият курс в средновековните университети, включващ четири науки — музика, астрономия, геометрия и аритметика. — Б.пр. ↑

[6] Съответно три науки — граматика, реторика и логика. — Б.пр. ↑

[7] Обществените бани били място, на което се гледало като на средище на разврата, в даден момент Църквата ги забранява по тази причина, и най-вече заради пренасянето на сифилис. — Б.пр. ↑

[8] След края на Страшния съд според „Откровение“ на Св. Йоан, ще останат живи 144 000 души, всички от 12-те Израилеви колена, по 12 000 от всяко коляно. — Б.пр. ↑

[9] *Liber Albus* (лат.) или „Бялата Книга“ — така се наричала първата книга по обичайно право в Лондон, създадена от епископ Джон Карпентър. — Б.пр. ↑

[10] Клон на манастир. — Б.пр. ↑

[11] Според средновековната медицина, в тялото на човек има четири течности, които определят здравословното му състояние. — Б.пр. ↑

3

*Pollinctor: на простонароден латински —
човек, който мие трупове*

„Ако не беше Господ с нас, когато хората се дигнаха против нас, живи биха ни погълнали, когато пламна тяхната ярост против нас.“^[1]

Застанал при пейките в сенчестото отделение на хора в абатството „Сион“, Корбет с пълно гърло пригласяше на мелодичното църковно песнопение на добрите братя от „Свети Бенедикт“, които отслужваха утринната литургия. Застанал до него, Ранулф потисна усмивката си. Нямаше друго нещо, което Корбет да обича повече от пеенето. Ранулф, с разсеян поглед, безмълвно благодари на Бог, че господарят му бе спал поне по време на среднощната служба. Той вдигна очи нагоре. Все още бе много рано и светлината струеше през ярко изрисуваното стъкло на прозореца над хора. Манастирската църква беше студена въпреки мангалите на колелца, дотъркаляни под високата олтарна преграда с разпятието. Ранулф се взираше в изпитите, бледи лица, които надничаха изпод качулките. От върха на колоните се смееха и мръщеа изваяните гаргойли, бабуини, ангели, светии и демони. Между колони те се мяркаха ярките цветове на фреските, повечето от които представяха сцени от Евангелието или от живота на свети Бенедикт в Субиако и Монте Касино.

— Не ни спомняй греховете на нашите деди...^[2] — Мощното песнопение на двадесетината мъжки гласа ехтеше гръмовно като морски прибой в огромното кухо пространство, създадено от колоните и арките — прочувствен зов за Божия помощ.

Ранулф примигна и успя да намери точното място в псалтира, докато хорът запя вдъхновено *Gloria Patri*: „Слава на Отца и Сина...“

Корбет свали седалката и седна, когато четецът отиде до аналоя и с ясен глас зачете от Книгата на пророк Даниила. После една фраза привлече вниманието на сър Хю: „Не ни съди според нашите

беззакония срещу теб“.^[3] Това върна мислите му към плетеницата от измяна, предателства и беззакония, пред която бе изправен. След срещата от предишната вечер кралят го бе дръпнал настрани. Мушна го настойчиво с пръст в гърдите и настоя да разреши загадката, като не забравя три важни неща: първо, Стантън и Бландфорд са били приятели с Бонифас; второ, и двамата са били натоварени да разследват всяко закононарушение на Ившам; трето, сега, когато главният съдия е мъртъв, делото срещу Уолдън и Хюбърт Монаха е влязло в задънена улица и се проваля, защото главният свидетел на Короната не може да бъде призован.

— А метежът в Нюгейт?

Корбет съзнаваше, че кралят се опитва да пренебрегне този случай.

Едуард направи гримаса.

— Според това, което научих, Уолдън и Хюбърт са били здраво затворени, всеки в своята яма. Също като Пилат Понтийски, те си измиха ръцете от каквото и да е злодеяние. Издал съм заповеди за незабавното им освобождаване.

После кралят повика свитата си и си тръгна. Бландфорд и Стантън също се сбогуваха, преди да последват кралската свита надолу към пристана и очакващата ги баржа. Веднага след това Корбет потърси Чансън, „секретаря на конюшните“, който отговаряше за техните коне и товарни понита. След като се увери, че конярят е настанен в хубаво помещение в къщата за гости на манастира, той се оттегли в своята собствена, аскетично обзаведена стая. Наспа се добре и се събуди още преди зазоряване. Изми се, облече чиста риза, панталон и лек кожен елек — приятно облекчение след тежката кожена дреха и плетената метална ризница от предишния ден.

— Господарю?

Корбет се отърси от мислите си и вдигна поглед. Един по един, монасите се изнизваха навън. Той стана, мина през олтарната преграда и влезе в нефа. Там, приклепнал до една колона, го очакваше Чансън, с щръкнала рижа коса, която, според насмешливото определение на Ранулф, бе подстригана така, сякаш на главата му е била нахлупена купа. Конярят, прехвърляйки зърната на броеницата си, вдигна поглед нагоре. Лекото кривогледство на лявото око му придаваше вечно шеговито изражение. Корбет го потупа по рамото, уверявайки го, че

всичко е наред и му благодари за работата от предишния ден. Чансън обичаше конете и живееше заради тях и нищо друго освен тях. Боравеше така неумело с оръжие, че можеше да стане по-опасен за себе си от всеки враг, а запееше ли, гласът му, според твърденията на Ранулф, можеше да накара добрите братя да помислят, че обитателите на ада се присмиват на тяхното песнопение.

— Ще изчакам сутрешната литургия — каза му Корбет. — Остани само ако ти се иска.

Чансън отговори, че би искал, и Корбет го остави да се заяжда с Ранулф, а той насочи вниманието си към великолепието на нефа, възхищавайки се на извисяващите се колони, затъмнените трансепти и сложната плетеница на резбованите прегради пред различните олтари в страничните параклиси. Тананикайки си един химн, Корбет внимателно разглеждаше рисунките. Едната го накара да се усмихне. Аполинария, светицата-патрон на лечителите на зъби, държеше клещите и щипците на своето мъченичество. Сега вече в небесата, тя бе изобразена как помага на клетите нещастници, докато те седят на редици столове, всеки с по един лечител до него, причиняващ повече болка, отколкото облекчение. Художникът сигурно е страдал от зъбобол, реши Корбет. Той се върна към олтара на Пресветата Дева, а мислите му се рееха към „Сейнт Ботълф“. Църквата беше обкръжена, а вратите — заключени: главната врата, вратата на ризницата, северната врата и вратата за покойниците. Прозорците бяха високи и тесни. Кулата, измазаните ѝ с хоросан стени, извиващите се покрай тях стъпала и матките ниши не криеха никакви тайни скривалища. На върха площадката с назъбените бойници предлагаше само възможността да скочиш от зашеметяваща височина, дяляща я от стръмните плочести покриви отдолу. Как при това положение бе избягат Бонифас Ипгрейв? Как бе успял да се измъкне от тази заключена и строго охранявана сграда? Корбет спря, за да запали воценици за съпругата си, за двете им деца, за Едуард и Елинор, за себе си и за своите двама другари. Когато свърши молитвата си, Иисусовите камбани вече биеха за утрения.

След нея Корбет и двамата му спътници, обсъждайки със смях пеенето на Чансън, закусиха с по купа овесена каша в трапезарията, а сетне напуснаха двора на манастира. Утрото беше мрачно и унило. Облаци скриваха слънцето, остър вятър бръснеше лицата им, докато

минаваха през Галилейската порта и навлязоха в Гъшата ливада, която се простираше надолу към параклиса за покойниците, носещ името на свети Лазар. Братята вече се отправяха към околните ниви и чифлици. Корбет чуваше пеенето им, толкова силно в утринния вятър, че дори и крясъците на полските врани не можеха да го заглушат. Тревата все още беше заскрежена и мокра, земята беше осеяна с дупки на зайци, които се мяркаха за миг пред очите им и изчезваха като стрелкащи се кафяво-бели мълнии. Огадон, застанат на стража отвън, пред входа на параклиса, близо до перваза под камбаната, тежко се изправи на крака и заръмжа.

— *Rax et Bonum*^[4] — произнесе нечий глас. Старото бойно куче се сви, доволно, че не трябва да полага още усилия, тъй като брат Кътбърт се измъкна през вратата. Фигурата му в опърпаното бенедиктинско расо беше висока и кокалеста, сива връв бе пристегната около кръста му, на краката си носеше здрави сандали. Дългият му врат и дребното, живо лице му придаваха вид на птица, впечатление, което се подсилваше от неумелите движения на ръцете и нозете му. Корбет предположи, че човекът страда от остро възпаление на ставите. Кътбърт беше стар, бялата му коса беше остригана от три страни, на малка част от темето му се виждаше тонзура. Държеше се дружелюбно и гостоприемно, и безмълвно кимаше, докато Корбет му представяше спътниците си, а воднистосините му очи се присвиха присмехулно, когато кралският пратеник изрази съжалението си за смъртта на лорд Ившам.

— По-добре елате в ямата на преизподнята — каза той иронично. — Моето скромно обиталище отдолу.

Корбет посочи към хъркащия Огадон.

— Братко, а как мина нощта, когато Ившам беше убит?

— Всяка нощ е едно и също — отговори Кътбърт. — Поят се молитви. Моят господар, абатът, ме освобождава от тях, тъй като обикновено има трупове за миене или някой отшелник, за когото трябва да се погрижа. Във всеки случай, щом си свърша работата — продължи той така безжизнено, че Корбет се зачуди дали сетивата му са в ред, — един прислужник ми донесе бокал вино и голяма чиния с храна от трапезарията. Гостите ми — той посочи зад рамо — вече са над тези неща.

— А Уолтър Ившам?

— Донасяха му отделно храна, и то много по-рано, отколкото на мен — бокал вино и поднос. Слугата поставяше подноса на перваза и... — Кътбърт дръпна висящото пред него въже, и погледна нагоре, когато камбанката иззвънтя. — Нали разбирате, не всеки обича да влиза при покойници — прошепна той. — Аз се качвах горе, прибирах подноса, после залоствах вратата отвътре.

— Ти залостваш вратата? — възкликна Корбет.

— Да, да. Хайде, влезте, заповядайте.

Корбет и Ранулф последваха Кътбърт в параклиса на покойниците. Той захлопна вратата и я залости, като прокара метални лостове в горната и долната ѝ част. Корбет се огледа. Беше наистина смразяващо място, особено сега, когато светлината бе намаляла. Сенки и неясни силуети пърхаха насам-натам около ужасяващите, покрити с платно фигури, положени на маси. Единствената светлина идваше от прозорците по стената, съвсем тесни процепи, с отворени капаци.

— Затварям капациите и залоствам вратата — словоохотливо продължи разказа си брат Кътбърт — и така оставам заключен през нощта. Нали разбирате, доминe^[5] — той извади обратно лостовете и ги поведе отново навън, като продължи: — Зад параклиса има храсти и дървета, които опасват голямата стена на абатството, висока като стените на Троя. От външната страна тя е издигната върху насип от пръст, а горната ѝ част е покрита с остри глинени чирепи. Стената трябва да осигурява добра защита срещу реката, по която плават баржите на порока и злонамереността, спотайват се пирати и какви ли не други речни чудовища. — Светлосините очи на Кътбърт се присвиха, Корбет забеляза интелигентност и хумор в тях. Пред него не стоеше просто един стар брат-мирянин, а умен мъж, преструващ се на объркан и разстроен.

— А твоят мастиф?

— Старият Огадон само изглежда свиреп. Той може да различи приятел от враг; ръмжи наистина, но би се разляял само ако подуши някой крадец, промъкващ се в нощта.

Корбет се усмихна, а Кътбърт ги поведе обратно в параклиса и надолу по стълбите, към подземиеото. Тунелът беше тесен, а таванът беше толкова нисък, че главите им опираха в гредите по него. Първата килия вдясно, тази на самия Кътбърт, беше спретната и чиста. Високо в единия ъгъл на варосаните ѝ стени имаше отвор, който пропускаше

съвсем тънък сноп светлина. Стаичката беше оскъдно обзаведена — дървен нар с черна завивка, обточена със сиво, ниско столче, маса, лавици над леглото, на които бяха наредени гърнета, чинии и кани. По стените бяха заковани разпятия; на гвоздеи висяха широки дрехи, а отдолу, изпод масата надничаше малък винен мях. Следващата килия беше склад. Най-отдалечената, чиято врата бе облежната на стената, беше тази на Ившам. Тя приличаше на килията на Кътбърт, но масата, избутана до стената, беше цялата изцапана с кръвта на съдията.

— Трябва да е подгизнала — отбеляза Ранулф. — Гърлото му беше прерязано като на прасе.

Те се огледаха наоколо. Покривката и завивките на леглото бяха махнати, както и каните и гърнетата от полицата над него.

— Имаше ли тук някакви ръкописи? — попита Корбет.

— Гостът ми четеше *De Consolatione Philosophiae* на Боеций^[6]. Ръкописът беше оставен на леглото, затова не бе изцапан с кръв. Абатът го прибра обратно в библиотеката.

— Някакви други вещи?

— Да — почеса се по главата Кътбърт. — Имаше един-два пръстена, кръст на верижка. Абат Сарлоу даде да ги измият и ги изпрати на вдовицата на Ившам.

Корбет започна да оглежда вратата и рамката ѝ.

— Боеций! — отбеляза Ранулф.

— Подходящ избор. Размишления на свещеник, изпаднал в немилост — макар, че Боеций е бил невинен. — Корбет се обърна и се усмихна. — Ившам със сигурност не беше, нали, отец Тънстол?

Кътбърт леко се изчерви и погледна зад Корбет, сякаш зад него имаше някой друг.

— Това ще почака, ще почака — каза Корбет и мина покрай него, за да огледа по-добре масата.

Ранулф беше прав. Кръвта на Ившам сигурно бе шуртяла като вода, за да изцапа така цялата маса — дори двата свещника, поставени в ъглите, бяха покрити със съсирена кръв. Корбет взе ниско столче, седна и се втренчи в брат Кътбърт.

— Какво можеш да кажеш за Уолтър Ившам?

Кътбърт погледна към Ранулф, застанал плътно до него. Корбет направи знак с глава. Ранулф потупа стария човек по рамото и отиде до входа, а господарят му даде знак на Кътбърт да седне на края на

леглото. Той се подчини. Капки пот се стичаха по челото му, а постоянното облизване на устните показваше, че устата му е пресъхнала. Може би обичаше здравата да си посръбва винце? Може би пиеше, за да забрави?

— Уолтър Ившам? — повтори Корбет.

— Дойде тук преди седмици. Първо се настани в дома за гости, после, през последния месец, тук.

— По негово искане?

— Мисля, че да. Абат Сарлоу реши, че така ще е най-добре. Нали разбираш — продължи Кътбърт, — тук идват всички, които пожелаят да се уединят зад стените на абатството. Със сигурност — изсмя се той остро — това не се случва често. А понякога някой от братята просто иска да остане сам за известно време.

— Говорехте ли с Ившам?

— Сър Хю, наясно си, че сме говорили, поне в началото. Ти си чул историята, или поне една част от нея. Ившам ме помоли за прошка, но ако корените са отровени, то тогава и клоните...

— Какво имаш предвид?

— Ившам не беше дошъл за покаяние грешник. Той беше злодей. Той беше роден злонамерен и умря злонамерен.

— Наистина ли си убеден в това?

— В името на Божията любов, сър Хю, Ившам беше пленник на своята ужасна греховност, така че какво друго му оставаше да стори освен да падне на колене и да си посипе главата с пепел, да облече власеницата, да приеме молитвите, поста, разкаянието и изкуплението? — Зачервеното лице на Кътбърт издаваше омразата, която го изгаряше и бушуваше в него. — Но той не даваше и пет пари за душата си или за това как ще прекара последните години от живота си; беше по-загрижен за кожата си. — Той замълча, облизвайки устни.

Ранулф направи стъпка назад, сложил ръка върху дръжката на меч си.

— Дръж главореза си, твоя наемник, далеч от мен, сър Хю. Съжалявам, не искам да кажа нищо лошо. — Кътбърт обърса уста с опакото на ръката си. — Съжалявам, наистина се постарях да скрия гнева си. — Той се удари в гърдите. — Моя е вината, моя е вината, аз съгреших, аз съгреших. — После погледна нагоре с очи, пълни със сълзи. — Грехът никога не те оставя — добави той дрезгаво. — Като

някакъв гнусен плевел, той се впи в душата ти и корените му проникват все по-дълбоко. Моля те, не ме обвинявай заради гнева ми и заради това, че избухнах. Не искам да бъда завлечен в някакъв безотраден затвор, нито пък да отговарям пред абата, който така любезно ми даде подслон, когато бях само една сломена душа, носеща се напосоки по вълните на живота. — Той впи пламнал поглед в Корбет. — Чух, че е пристигнал соколът на краля. Всички са чували за теб дори и тук, в „Сион“. Нашият абат казва, че си безжалостен в преследването на справедливостта, че твоята душа не може да бъде купена и продадена. Е, не е ли това достойно за похвала в един свят, в който душите са станали по-евтини от ябълките в овощната градина?

— Твърдиш, че оттеглянето на Ившам в уединение е било всъщност лицемерие?

— Ти го каза, сър Хю.

— Да, така е, и го вярвам. — Корбет се пресегна и докосна студената, сбръчкана и обсипана с петна ръка на Кътбърт. — Наистина го вярвам. — Той се усмихна. — Ившам бе заловен на местопрестъплението и му бе предявено обвинение. Но той се преобърна, бърз като птица в полет, предаде се на кралската милост и се провъзгласи за покаял се грешник. Разкаянието му бе прието.

— Защото кралят имаше интерес от това, нали? — заинати се Кътбърт.

— Така е — съгласи се Корбет, — кралят със сигурност имаше интерес от това. Едуард Английски, новият Юстиниан, великият законодател, владетелят, който провъзгласи Писания закон, създателят на парламента^[7], да допусне един от неговите върховни съдии да бъде разобличен като продажен на открит процес? Да бъде подведен под отговорност като съучастник на престъпници, укривател на крадени вещи, майстор на измамата и подкупите? О, да, кралят действително имаше огромен интерес от това Ившам да направи самопризнания, да поиска помилване, да се скрие от по-задълбочено разследване, да си посипе главата с пепел и да си седи в прахта.

— Докато бурята отмине — отбеляза Кътбърт.

— Убеден си в това, нали?

— Разбира се. Ившам можеше да мънка коленичил „Отче наш“, да прехвърля зърната на броеницата и да зяпа в разпятието. Можеше да яде сух хляб и да пие горчива вода^[8], но аз съм убеден, че той тайно е

подготвял своята защита. Няма защо да ме питаш, сър Хю — един Бог знае какво е бил намислил! Какви тайни е знаел — за другите, за краля? — Той се приближи. — Дали негова светлост, нашият господар, не е искал смъртта му?

— Думите ти са държавна измяна! — прекъсна го рязко Ранулф.

— И все пак това би могло да е вярно — промърмори Кътбърт през рамо. — Твоят господар, грубиянино, е тук да търси истината; какво трябва да направя? Да лъжа? Аз просто питам каква е истината. Ти можеш да пазиш Тайния печат на краля, но не и душата му, сър Хю.

Корбет се вгледа в този човек, чиято душа кипеше от гняв. Той разбираше какво може да се е случило; и преди беше наблюдавал подобни случаи. Мъже и жени, скрили някоя дълбока рана, я подхранват с години, а тя расте и загнойва като някакъв цирей. После, в един час, в един миг, с един удар на сърцето — циреят се пръсва и цялата жлъч, горчилка, гняв и болка изригват в насилие. Това ли се беше случило тук? Или нещо по-лошо? Дали Кътбърт действително не насочваше вниманието му към един още по-тежък грях? Дали крал Едуард не беше решил, че Ившам трябва да умре тук, в този уединен манастир? Корбет приближи стола си.

— Ти ли уби лорд Уолтър Ившам, братко Кътбърт?

— Да — Кътбърт вдигна ръка с толкова изкривени от артритата пръсти, че приличаше на ноктеста лапа. — Да, сър Хю, в мислите си аз съм го убивал най-малко дузина пъти през последните двадесет години, и съм изповядвал този грях пред отците на ордена. Но на дело, реално? Не! Погледни ръцете ми, как биха могли тези пръсти да стиснат кама или кинжал, да не говорим за главата на лорд Уолтър, да я дръпнат назад с все сила за убийствения удар?

Корбет внимателно изучаваше старото, брадясало лице, тревожните очи, изпитите и сбръчкани страни.

— Кълна се в Светото причастие, че не съм го убил аз. Почти не разговарях с него, нито той с мен. Ившам се досещаше, че познавам сърцето му. Долавях тайните му погледи. Виждах го да коленичи в молитва, но посетителите му носеха вино, от което той шумно посрбваше, и сладкиши, които нагъваше лакомо. Чувах го как си тананика, докато лежи в леглото. Пее ли прасето, сър Хю? Пасе ли котката мишките? Варди ли ястребът гълъбите? Не мисля. Ившам кроеше нещо. Не — поклати глава Кътбърт, предвиждайки въпроса на

Корбет, — той нищо не написа, нищо не каза. Тук нямаше никакви ръкописи, освен тези, които зае от библиотеката.

— Вярвам ти, братко. Сега искам да се върнем двадесет години назад, към *fons et origo*^[9] на всичко това. Опиши ми какво се случи?

Братът-мирянин вдигна ръка към устните си. Умореният му поглед се спря на Корбет, после той въздъхна.

— В началото исках да постъпя при картезианците^[10], много строг орден, но ми казаха, че здравето ми е твърде крехко.

— Доказал си им, че са сгрешили.

— Не — Кътбърт се потупа по слепоочието. — Те бяха прави. Тук, в ума си, бях твърде слаб, податлив на изкушения. Станах свещеник, служих като курат^[11] къде ли не. Не забравях думите на свети Франциск^[12]. Опитвах се да проповядвам Евангелието и да живея целомъдрен и благочестив живот. — Той се усмихна. — Това беше лесно, както и понасянето на бедността. Аз наистина обичах работата си. Никой архидякон не ме е упреквал, че липсват пари от църковната каса, че общувам с неподходящи хора или че имам любовница. Бях пастир, посветен на овцете от стадото си, сър Хю, а не просто техен стригач.

Корбет долови дълбоката тъга на тази изстрадала душа.

— Накрая бях назначен за отец в „Сейнт Ботълф“ в Крипългейт. Обичах тази църква, енорийския съвет, ежедневните си задължения, обичах ги до празника на свети Иринея, на двадесет и осми юни от лето Божие 1284-то. Чел ли си някога свети Иринея?

Корбет поклати глава.

— Той казва: „Нещата, които научаваме в детството, стават част от нашата душа“. Като изключим Евангелието, никога не съм чел помъдра мисъл. И тъй, през този ден, късно следобед, чух навън шум от някаква гонитба. По улиците отекваха викове: „Дръжте го! Дръжте го!“ Излязох от свещеническият дом. Помня, че гледах къде стъпвам, защото в енорията върлуваше някаква лятна епидемия, смъртоносна за старите, слабите, болните и недъгавите, та затова имаше много гробове; изкопани предварително, преди лятното слънце да стане прекалено силно и да изсуши земята. Не исках да се спъна в някой от тях. Стигнах до северната врата на църквата и влязох вътре. Надникнах през олтарната преграда; един коленичил мъж се бе вкопчил в олтара. В църквата се втурна кралски служител, нахлу в нефа като самия Бог

Всемогъщи. Беше с ботуши с шпори, размахваше заплашително меч, а лицето му беше изкривено от ярост. Беше Ившам. Тогава го видях за първи път.

Бях на своя територия. Някакъв човек бе влязъл в олтара и явно търсеше убежище. Съгласно църковното право, той беше недосегаем и трябваше да му се позволи да остане. Помолих Ившам да напусне. Накрая той го направи, но първо настоя да му кажа, в името на верността ми към краля, дали в църквата има крипта, подземие или някакви тайни изходи. Отговорих с „не“. Колко врати имало? Казах му — четири. Някакъв прозорец, през който беглецът би могъл да се измъкне? Казах, че това е невъзможно. Той ме накара да се закълна в причастията, че му казвам истината. Направих го и той, макар и вбесен, си тръгна. От шумовете, които чувах отвън, можех да се досетя, че поставя охрана на четирите врати. — Кътбърт се изсмя. — Донесоха дори въжени стълби и поставиха войници по стените и на покрива. Влязох в олтара и едва тогава познах Бонифас Ипгрейв. Знаех го по физиономия. Живееше в енорията със сестра си Аделиша. Сигурен съм — добави той със суховата насмешка, — че не след дълго ще обсъждаме и нея. Тя беше моя близка приятелка. Не, сър Хю, нищо повече! Имам предвид наистина само близка приятелка, членка на моя енорийски съвет. Знаех, че брат ѝ е кралски служител и се черкува в църквите на Уестминстър. Няколко пъти го бях срещал, държеше се много любезно. Попитах го какво престъпление е извършил и той каза: „Никакво“. Попитах го в какво е обвинен. Отказа да ми обясни, но ме помоли да изпратя спешно съобщение на сестра му. Казах, че ще го направя. Беше много възбуден. Носеше нож и съгласно закона за убежището трябваше да ми го предаде. Взех оръжието и напуснах църквата. Ившам ме претърси от главата до петите. Възразих, че съм духовно лице. Отвърна ми, че и той е духовно лице, но когато става дума за измяна и убийство, не може да бъде недосегаем. Взех ножа и ме попита какви други вещи има Ипгрейв. Излъгах; казах му: „Никакви, нищо, с изключение на дрехите и плаща си“.

— Излъга?

— Зърнах мастилница и паче перо, привързани на пояса му. Нали знаеш, от онези, които носят писарите?

Корбет кимна.

— Ившам не можеше да си намери място от ярост. Вратите вече бяха зорко охранявани; дори и гробището бе прочистено от деца и просяци. Той ме накара отново да се закълна, и този път в причастието, и да му кажа всичко, което ми е казал Ипгрейв. Казах му. Настоя да не изпращам никакво съобщение на Аделиша. Отговорих, че със сигурност ще изпратя, и че освен това ще донеса храна. Изпратих съобщението, но Аделиша не беше допусната при брат си. Възразих, но Ившам започна да ме заплашва. Храната, която донесох, беше щателно проверена. Ившам настоя да ме последва вътре, зад олтарната преграда, за да наблюдава, като я предавам. Бях донесъл и нощно гърне. Когато го прибирах, Ившам ме накара да го изнеса през църковната врата и да го дам на един от неговите стражи да го изхвърли на бунището. След като войникът го донесе обратно, Ившам ме последва, когато влязох отново в църквата, за да върна гърнето. Всичко това се случи следобеда и вечерта на първия ден. Докато се смрачаваше, пристигна един рицар-банерет^[13] с отряд тежко въоръжени войници.

— Кой?

— Познаваш го, сър Хю, един от именитите воители на краля, сър Ралф Сандуик, понастоящем началник на гарнизона на Тауър. Сигурно беше довел поне стотина души. Четири групи обсадиха църквата, всяка охраняваше по една врата. На сутринта Аделиша дойде отново. Междувременно яростта на Ившам се беше поуталожила. Той я попита какви доказателства може да му представи за това, че е сестра на Ипгрейв. Дали имала някакъв предмет, който да го потвърждава? Тя му подаде пръстен с яспис, дар от майка ѝ. Ившам го взе и каза, че ще си помисли. Сър Хю, никога не съм виждал човек да е толкова настоятелен, толкова упорит, толкова безмилостен в преследването си. Той бе твърдо решен, че Ипгрейв няма да се измъкне. Чух го да обсъжда със Сандуик предстоящия процес. По това време сандъците и квартирата на Бонифас в Уестминстър вече бяха претърсени. Ившам отиде в църквата да настоява да му предадат Бонифас.

Брат Кътбърт замълча, примигвайки.

— Разкажи ми какво се случи после.

— Според това, което си спомням, Ившам твърдеше, че в сандъците на Ипгрейв било намерено огромно количество злато. Нещо

повече, били открити парчета пергамент, свързани с Мистериум. Той каза, че това било достатъчно, за да се предяви обвинение на Бонифас.

— А беглецът?

— Той настояваше, че е невинен — разпери ръце брат Кътбърт. — И тогава се случи онова. Сутринта на третия ден внесох малко храна през вратата за покойниците. Ившам ме следваше. Минах под олтарната преграда и влязох в убежището. Нишата в дъното, зад високия олтар, бе празна. Изпуснах подноса от ужас. Ившам излезе извън себе си. Той издаде строги распореждания всички врати да останат под наблюдение, докато той, Инглийт, Сандуик и войниците обръщаха наопаки църквата. Педя по педя, всяко ъгълче и всяка ниша, всеки камък, всяка плоча бяха претърсени най-щателно, всеки стол, закачалка, статуя, олтар... нищо! Бонифас беше изчезнал като дим, без следа, без знак. Ившам се разбесня така, сякаш беше на война, гневеше се на всичко и на всички. Продължи да държи църквата под обсада. Претърсването продължи цели два дни и две нощи. На третия ден Ившам, Инглийт и тяхната орда главорези се обърнаха срещу мен. Затвориха ме в дома ми, заплашваха ме и ме разпитваха. Направиха същото и с Аделиша. Най-накрая си тръгнаха. Опитах се да се върна към обичайния си живот, но духът ми бе заболял. Аделиша не бе на себе си от скръб; опитвах се да я утеша.

— И не научи нищо за предполагаемото престъпление на Бонифас?

— Не, поне не тогава. По-късно научих от Аделиша за слуховете за убиеца, наричан Мистериум. Попитах я дали някога е подозирала брат си. Тя само повтаряше това, което вече ми бе казала. Че Бонифас напоследък често е изчезвал с дни. Че имал някаква тайна и че понякога и на нея ѝ се струвало, че разполага с повече злато и сребро, отколкото позволяват възможностите му. Подозирала, че брат ѝ е комарджия, но — сви рамене Кътбърт — това може да ви го каже и самата тя. Ти знаеш, че Аделиша също живее тук, нали?

Корбет кимна.

— А пръстенът? — попита Ранулф.

— Питай Аделиша.

Кътбърт не си направи труда да погледне към Ранулф.

Корбет го изучаваше съсредоточено. По някаква незначителна причина, братът-мирянин се доверяваше на него, но не и на Ранулф,

към когото се отнасяше с пренебрежение. Но защо говореше толкова сериозно и искрено? Това озадачаваше Корбет. Дали Кътбърт не се надяваше да го залъже само с част от истината?

— Ипгрейв никога ли не ти каза нищо?

Кътбърт се усмихна леко, пръстите му шареха по долната му устна.

— Не съм казал това, сър Хю. Сега говоря съвсем открито с теб. Ившам е мъртъв; той ще се изправи пред Божието правосъдие. Сега му е времето, да, сега му е времето — повтори той, примигвайки яростно срещу Корбет. — Тези неща трябва да се изяснят, затова слушай. След като Ившам си тръгна, аз се поболях, не можех да спя. През деня внезапно ме обхващаше страх, особено когато влизах в църквата, в моята църква. Изпълвах се с неясни и неоснователни страхове. Аделиша, бедна стара мома, беше дори в още по-потиснато състояние. Помоли ме да претърся църквата, дано поне намеря някаква следа, оставена от брат й, когото несъмнено много обичаше. Разрових се вътре. Не можах да открия нищо, но после се сетих за мастилницата на Бонифас и за Евангелието, което си седеше на аналоя. На гърба му имаше празни, чисти страници, където един след друг викарии и свещеници записваха различни бележки и прочие. Открих нещо там.

— Какво?

— Мисля, че беше писано от Ипгрейв. — Кътбърт помълча.

— Не съм казвал за това на никого, освен на Аделиша.

— Какво беше то?

— Само една записка, която гласеше: *„Стоя в центъра, невинен, и соча към четирите ъгъла.“*

— Това ли е всичко?

— Това е всичко. Няколко месеца по-късно се разболях много сериозно, получих някакво тежко увреждане и постъпих в болницата „Сейнт Бартольмю“. Не можех повече да се върна в „Сейнт Ботълф“. Подадох просба до епископа и до абата на „Сион“ да ми позволят да се оттегля от света — и ето ме тук.

— Каза на Аделиша за посланието, нали? — попита Ранулф.

— Да, казах й — за всичко останало можете да попитате и нея. Скоро след като се настаних тук, тя също подаде просба до епископа и абата, и получи позволенията им да се премести в абатството.

— А какви бяха причините за нейната молба?

— За това също трябва да попиташ нея.

— Ти знаеш, че синът на Уолтър Ившам впоследствие е станал свещеник в „Сейнт Ботълф“?

— Не веднага. Преди него имаше двама други свещеници, възрастни хора. Мисля, че отец Джон служи в „Сейнт Ботълф“ от осем години. Чух слухове за последните неприятности там. — Той се взря в Корбет. — Имало е някакви сблъсъци в „Сейнт Ботълф“, нали?

— Да, така е.

Кътбърт въздъхна.

— Бог ми е свидетел, че още от идването на Ившам преди толкова много години — или би трябвало по-скоро да кажа, откак Бонифас потърси убежище там, върху тази църква сякаш падна някакво проклятие.

— Идвал ли е отец Джон да те навести някога?

— Да, да, прави го доста често. Странен човек! Почти не говори за баща си, но носи всякакви клюки от енорията. Няколко пъти е говорил и за Бонифас, но мисля, че идва тук най-вече от любезност. Разбира се, напоследък посещаваше и баща си, макар че за това ще трябва да попиташ самия отец Джон. Знаеш правилото на свети Бенедикт, нали?

— Всъщност не.

— Той ни е оставил добър съвет. Ако някой дойде и иска мнението ви за друг човек, кажете му да попита самия него.

— Правилно, братко, но аз съм тук да търся истината, а не мнения. Ившам имаше ли и други посетители?

— Онези две изчадия на сатаната, Стантън и Бландфорд, надменни като дяволи, арогантни като Луцифер. Идваха тук със своите пълномощия и съдебни заповеди, перчеха се напред-назад и се надуваха, сякаш се имаха за Божии ангели, а пък всъщност са истински слуги на... — той внезапно се спря. — Не знам какво са си говорили. Заповядваха ми да стоя отвън, като че ли съм малоумен. Хората се отнасят по-добре дори с кучетата.

— Кой друг идваше?

— Твърде младата съпруга на Ившам, Кларис, заедно със своя надут иконом, Ричард Финк.

— Що за хора са те?

— Не се отнасяха зле с мен, но просто не ме забелязваха, сякаш не съществувах. В такива случаи аз просто излизах. Огадон е далеч по-добра компания.

— А вие двамата с Ившам — попита Ранулф — никога ли не сте обсъждали това, което се е случило в „Сейнт Ботълф“ преди двадесет години?

— Казах вече, писарю. Ившам вероятно е имал някаква представа за мен, а аз със сигурност бях наясно що за човек е. Моето мълчание беше достатъчно наказание. Бях преживял двадесет години и без него. Защо да се променям?

— А в деня преди да умре — попит Корбет, — кой го посети? Кътбърт присви очи.

— Сутринта дойдоха Стантън и Бландфорд. Следобед — лейди Кларис и нейният раболепен иконом.

— Какво се случи в нощта, в която той умря? — настойчиво попита Ранулф.

— Убийство, писарю; лорд Уолтър Ившам, бивш главен съдия, беше жестоко убит. А иначе си беше обикновен ден, завършил с вечерня. Бях сам тук, в моята килия. Беше тъмно. Огадон спеше. Взех си бокал вино и поднос с храна.

— Но си имаш мях за вино и тук?

— Той е за гостите ми.

— Заклучи ли се през онази нощ?

— Разбира се. Капаците на параклиса за покойниците бяха затворени, вратата залостена. Ившам се разхождаше из килията си. Пожелал му лека нощ и се оттеглих в моята стая. Изпих виното, хапнах малко сладък хляб и заспах. Когато се събудих, точно преди първия светлик, наминах край килията на Ившам. Надникнах през решетката. — Той замълча, тъй като Корбет стана и отиде към залостената врата. Решетката беше високо, трите ѝ пръчки бяха на около инч една от друга.

— Светлината тук е слаба — продължи Кътбърт. — Виждаше се, че Ившам седи приведен над масата, с гръб към вратата. Извиках го, но не последва отговор. Тръгнах си, после се върнах. Затропах по вратата и извиках силно. Все още беше много тъмно, но усещах, че нещо не е наред. Изкачих се колкото можех по-бързо по стълбите. Параклисът тънеше в тъмнина. Отворих капаците на прозорците,

махнах резетата от вратата и я отворих. Огадон беше там. — Той спря задъхано. — Е, останалото го знаеш. Бързо повиках абат Сарлоу...

Корбет вдигна ръка.

— Откъде знаеш, че параклисът е останал заключен и залостен?

— Защото аз го заключих и залостих. И пак аз трябваше да отворя и капаците, и вратите на следващата утрин. Ако се съмнявате в мен, питайте брат Одо, пазителя на светите одежди и светата утвар. — Кътбърт отговори на питащия поглед на Корбет: — Той и неговата свита обикалят всички манастирски постройките всяка нощ, за да проверят дали вратите и прозорците са заключени. Одо обича да прави това със своя кортеж от дякони, подрънквайки с връзката ключове. Така или иначе, абат Сарлоу дойде тук и нареди да се разбие вратата.

Корбет излезе в коридора, за да огледа вратата. Кътбърт го последва и обясни, че вътрешното резе се прикрепя с голям дървен болт към дебелината, масивна рамка на вратата. Лостът беше разхлабен и измъкнат, но Корбет можеше да види как би могъл да се вдига и спуска напърно през вратата, за да попадне в жлеба от другата страна; същото устройство се използваше в много от стаите над кръчмите.

— Защо са тези резета отвън и отвътре? — попита Ранулф.

— Затворник ли беше всъщност Ившам?

— О, не — поклати глава Кътбърт. — През деня тази врата стоеше отворена. Нашият велик грешник, търсец покаяние, можеше да се разхожда из Гъшата ливада — и често го правеше, макар че се придържаше близо до параклиса, сякаш тук се чувстваше в по-голяма безопасност. През нощта той спускаше вътрешното резе и настояваше аз да спусна и външното.

— Уплашен ли е бил? — попита Ранулф. — Страхуваше ли се, че навън може да му се случи нещо?

— Казах ви, не знам.

Корбет поиска да огледа килията на Кътбърт. Братът-мирянин се съгласи и му показа, че и на неговата врата има подобно резе, което се залостваше в рамката на вратата — грубовато, но ефективно приспособление за заключване на стаята отвътре. Корбет затвори вратата и спусна резето. То пасна точно в дървения жлеб.

— Същото беше и в килията на Ившам — обясни Кътбърт, — и може да се види в много стаи в абатството.

Корбет кимна, после вдигна резето и отиде в коридора, в който имаше спретнато подредени кошове, дълги тръстикови пръчки, мотика, кирка и ведра. Кътбърт обясни, че той отговарял за декоративните храсти покрай оградата, както и за малката градинка от другата страна на параклиса. Корбет го слушаше внимателно. Той още веднъж го попита за посетителите на Ившам и за събитията от деня преди смъртта му. Кътбърт отговори, добавяйки, че нито е чул, нито е видял нещо нередно. Корбет му благодари и се върна обратно в параклиса. Кътбърт го последва.

— Сър Хю?

Корбет се обърна.

— Знам какво си мислиш — Кътбърт доуцука по-близо до него.

— В такъв случай — усмихна се Корбет, — те бива повече от мен. И така, братко, какво си мисля аз?

— Че аз съм убил Ившам — в сърцето си таях толкова омраза към него.

— О, не. — Корбет го потупа по рамото. — Ившам е умрял при загадъчни обстоятелства, това е очевидно, но аз предполагам, че в този случай ще се наложи да пренебрегнем очевидното.

Корбет и Ранулф напуснаха параклиса, но не и преди да огледат резетата на вратата и капациите на прозорците. Всичко изглеждаше в ред, никакви поражения, никаква следа от насилие. Корбет пое дълбоко дъх, когато излязоха навън и затвори за миг очи. Ловът беше започнал. Той мина покрай мястото, на което се беше проснал Огадон. Мاستифът изръмжа леко, разпознавайки, че няма заплаха. Корбет приклепна и погали копринената козина на животното, усмихвайки се на неговите тъжни, червеникавокафяви очи.

— Огадон сега е спокоен и тих — дойде при тях Кътбърт, — защото вече ви познава. Посред нощ обаче, ако някой чужд, непознат човек...

Корбет стана и огледа щателно перваза, където слугата бе оставял чашата с вино и чинията. Забеляза петна отдолу и хвана въженцето, привързано за камбанката, която висеше в отделна ниша. Дръпна го и чу силен звън в отговор.

— Всички ще умрем, и все пак повечето хора се боят от мъртъвци — отбеляза Кътбърт. — Затова е и тази камбанка. Хората не

искат да влизат в параклиса, но убиецът, Божието възмездие на Ившам, със сигурност е искал.

[1] Псалтир, пс. 123:1-3. — Б.пр. ↑

[2] Псалтир, пс. 78:8. — Б.пр. ↑

[3] Псалтир, пс. 102:10. Тук е дадена свободна интерпретация на текста от псалма: „Той не ни стори според нашите беззакония и не ни въздаде според нашите грехове“. — Б.пр. ↑

[4] Мир и добро (лат.). — Б.пр. ↑

[5] Господарю (лат.). — Б.пр. ↑

[6] „Утехата на Философията“ (лат.), най-известната творба на християнския философ Аниций Боеций (480–524 г.). — Б.пр. ↑

[7] През 1295 г. Едуард Първи създава парламент, в който поканил освен барони, още и духовници и представители на отделните области в кралството. Макар далеч от демократичните структури, това е първият представителен английски законодателен и съдебен орган. Едуард е известен още и със законодателните си реформи, които ограничават независимостта на феодалите и утвърждават върховенството на кралската юрисдикция. — Б.пр. ↑

[8] Символ на изпитание, на каквото Бог подложил евреите при бягството им от Египет. Когато стигнали до Мара, водата била горчива и хората негодували, но Бог дал на Мойсей тояга, която той потопил във водата и тя станала сладка. Изход, 15:22-27. Друго подобно изпитание има в Числа, 5:18-27 — на обвинена в прелюбодеяние съпруга се дава горчива вода като тест за верността ѝ, ако умре, означава, че е виновна. — Б.пр. ↑

[9] „Източника и корена“ (лат.). — Б.пр. ↑

[10] Монашески орден, основан от св. Бруно от Кьолн през 1084 г. — Б.пр. ↑

[11] Помощник на енорийски свещеник. — Б.пр. ↑

[12] „Господи, направи ме инструмент на Своя мир, където има омраза, нека сея любов; където има рана — милост; където има съмнение — вяра“, са началните думи на най-известната молитва на св. Франциск. — Б.пр. ↑

[13] Рицарите-банерети са знатни воители, имащи право да воюват под собствено знаме и да водят свой въоръжен отряд в битките. — Б.пр. ↑

4

Hoodman blind: игра на сляпа баба

Корбет слушаше с половин ухо, докато се оглеждаше. Вече бе по-светло и голямата ливада, простираща се зад манастира, блестеше под слънчевите лъчи. Камбаните на църквата биеха отсечено, призовавайки братята за литургия. Корбет обиколи параклиса; Кътбърт вървеше неотлъчно до него и най-тържествено го увери, че освен вратата и двата тесни прозореца, не съществува никакъв друг изход. Корбет последва Ранулф в гъсталака от дървета, храсти и шубраци, който се простираше между манастира и високата стена на оградата. Той се приближи и започна да оглежда зида. Беше от дялан камък и се издигаше най-малко на четири ярда^[1] височина. Кътбърт му напомни, че горната част беше покрита с остри чирепи, взидани в стената като гребен. Корбет прошепна нещо на Ранулф, който кимна, усмихна се на Кътбърт и тръгна назад към манастира. Братът-мирянин го наблюдаваше с присвити очи.

— Истински служител на Короната — промърмори той, — с ризница и броня, както си му е редът. Голям юначага, а, сър Хю? Освен това изгарящ от амбиция; излъчва се от него като мирис на тамян от монах — направо можеш да я подушиш.

— Свестен човек — отговори Корбет. — Вярно, че е с буйна кръв, но Ранулф има и душа, не само остър ум.

— Защо си тръгна?

— За да зададе на абата няколко въпроса, както и да го осведоми, че възнамерявам да посетя лейди Аделиша.

— Трябва да си наясно, че Аделиша не обича кралски служители.

— Че кой обича? — ухили се Корбет. — Ние сме все много амбициозни мъже; но все пак ще те помоля да ме заведеш при нея.

Кътбърт го поведе покрай параклиса и нагоре по едно леко възвишение към гъсталак от дървета и храсти. Минаха по добре утъпкана пътека и се озоваха на малка поляна, спокойна и зелена, обсипана със свежи пролетни цветя, някои от които вече разцъфтели. В центъра на тази тучна зеленина се издигаше малка, цилиндрична постройка от сиви каменни блокове, увенчана със сводест покрив, покрит с червени керемиди. Постройката приличаше на Корбет на гълъбарник. Стените ѝ бяха окото три ярда високи, а отпред, току пред лицето му, имаше квадратен прозорец, затворен с боядисани в черно капаци, с по един отвор на всеки; до прозореца беше вратата — ниска и тясна. Наблизо имаше дървена маса, стол с висока облегалка и молитвено столче, поставени пред вековен дъб; високо на якия ствол на дървото беше прикрепена позлатена статуя на Дева Мария, държаща Младенеца, под разпятие от слонова кост. Корбет започна да обхожда ливадата. Забеляза малък, изидан с червени тухли кладенец, с въже и кожено ведро. Приятно, спокойно местенце; поляната извикваше представата за приказна къщурка във вълшебна, брулена от вятъра зелена гора.

— Мистрес Аделиша, имаш посетител — извика Кътбърт.

— Знам, кралски служител. Как веселят живота ни тези хора, а? Ще го приема — чу се силен глас.

— Ще те оставя тук — промърмори Кътбърт и изчезна.

Капаците на прозорците се отвориха и Корбет се приближи. Към него надникна лице с кожа като слонова кост, гладко, с остри черти, стегнато с бяла пребрадка, под тъмносинята качулка на наметалото на бенедиктинска монахиня. Очите обаче смекчаваха суровостта на това женско лице; големи и бистри, те гледаха прямо и открито, и в тях проблясваха весели искрици.

— Кой си ти, сър?

Корбет се представи.

— Няма ли да излезеш навън? — добави той.

— Не, кралски служителю, тук се чувствам в безопасност. Мога да излизам и го правя, но не и сега. Ще изслушам въпросите ти. Знам, че Ившам, слава на Бога, е отпътувал към по-висш съд, за да отговаря за своите грехове.

— Които са...?

Корбет се приближи и долови нежния аромат на билки и сапун.

— Високомерие, жестокост, алчност.

— Ти не знаеш нищо за неговата смърт?

— Разбира се, че не.

— Но си доволна?

— Не, просто съм удовлетворена.

— Той посещавал ли те е изобщо някога?

— Не, аз не исках да имам нищо общо с него.

— И все пак е дошъл тук, на същото място, където сте се подслонили вие и Кътбърт Тънстол?

— Да, кралски служителю, подслонихме се от жестоките бури, които той предизвика в нашия живот.

— Но нали Ившам е дошъл тук за изкупление. Никога ли не помоли да те види?

— Веднъж. Аз отказах.

— Твърде малко, твърде късно? — предположи Корбет.

— Не, не. — Гласът на Аделиша омекна. — Да ме пази Господ, ще бъда честна. Аз и брат Кътбърт не вярвахме в искреността на Ившам.

— Защо?

— Каквито корените, такава и цветето. Може ли човек като Ившам да се промени толкова бързо, толкова драматично? Мисля, че и ти самият не вярваш в това.

— Явно го е направил. Дошъл е тук вероятно за да се покае и да изкупи напълно вината си към теб и брат Кътбърт.

— Или да се скрие — язвително каза тя. — Като кораб, който търси убежище от бурята или като ранен вълк, който се промъква в някаква пещера, за да ближе раните си и да чака по-подходящ момент, за да се върне на лов.

— Какво искаш да кажеш? С какви доказателства разполагаш?

— С никакви, кралски служителю. Ти работиш във върховния съд. Ако търсиш доказателство тук, аз не мога да ти го дам. Ние сме хора на духа; вярваме в неща, които не могат да се видят, чуят или докоснат. Аз съм убедена, че Ившам беше създание, изтъкано изцяло от злост.

— А също така си убедена, че твоят брат, Бонифас, е бил невинен?

— Да, вярвам в това.

— Значи Ившам е лъгал?

— Не. — Нотка на съмнение прозвуча в гласа ѝ. — Той беше безскрупулно амбициозен. С годините научих нещичко за това, което се случи. Ившам преследваше наемен убиец. Беше твърдо решен да залови набелязаната жертва. Независимо от всичко, аз съм сигурна, че той искрено е вярвал във вината на Бонифас. Бе твърдо убеден, че брат ми е убиецът.

— Обаче?

— Мисля, че грешеше.

— Мислиш ли, че Ившам е осъзнал това, макар и да не го е признавал?

— Не, кралски служителю, не мисля така. Ившам беше убеден във вината на Бонифас, така както аз съм убедена, че ти си тук сега. Мога да разбера защо. — В гласа ѝ се появи неувереност. — Бонифас не можеше да даде обяснение какво е правил в онази кръчма. Той избяга и потърси убежище. Брат ми беше доста потаен. Пазеше някакви парчета от ръкописи и разполагаше с повече злато, отколкото би трябвало да има.

— Казваш „потаен“ — но нали е бил твой брат?

— Всеки си живееше своя живот в нашата тясна къщичка на Кетскин Стрийт в Крипългейт. Аз работех като шивачка. Бонифас беше на кралска служба. Обичах го от цялото си сърце, но той беше неуловим, изплъзваше се като слънчев лъч. Често отсъстваше, а в редките случаи, когато спеше у дома, излизаше преди зазоряване и се връщаше след вечернята. Говореше изключително малко за работата си. Не можеше да даде обяснение за златото и среброто, които понякога издуваха кесията му. Друг път изглеждаше беден като църковна мишка.

— Значи ти не знаеш нищо за него или за причината за неговото падение?

— Съвсем нищо. Понякога долавях, че от него се излъчваше силен аромат на парфюм. Сигурна съм, че Бонифас посещаваше изискани дами в този град, в богатите, окичени с гоблени зали на техния позлатен свят.

— А ти?

— Аз бях оставена най-вече на самата себе си. Оправях се сама. Имах си шиенето, някои книги, неколцина приятели, и разбира се, отец

Тънстол. Той ме покани в енорийския съвет и ме помоли да се грижа за светите одежди, за олтарните покривки и всички драперии в църквата. — Усмивка преобрази лицето ѝ, разкраси го и го подмлади. — Знам какво си мислиш, служителю. Не, аз не бях негова любовница, не бях негова държанка. Бях негов приятел; той ми беше като брат. Разговаряхме, четяхме, разхождахме се, смеехме се заедно, докато мракът не се спусна в онзи ужасен юнски следобед преди двадесет години. Бях в стаята си. Един от енориашите на отец Тънстол се втурна вътре разгорещен и разтревожен и ми съобщи, че Бонифас е потърсил убежище в „Сейнт Ботълф“. Беше обвинен в някакво гнусно злодеяние, престъпление, наказуемо с обесване, и кралският съдия Уолтър Ившам беше твърдо решен да го залови. Не бях на себе си, сякаш сънувах кошмар посред бял ден. Отидох до църквата, но Ившам изгаряше от ярост срещу Бонифас, беше се разпалил като адските огньовете и не ми позволи да го видя. Върна ме обратно. Аз го умолявах, но сърцето му, ако изобщо имаше такова, беше кораво като камък. Когато се върнах на следващия ден, Ившам беше поомекнал малко. Поиска ми някакъв знак, който да може да покаже на брат ми. Аз му дадох един пръстен, подарък от майка ми. Ившам трябва да го е предал на Бонифас. Никога не видях повече нито пръстена, нито брат си.

Тя замълча, сведе глава и раменете ѝ се разтресоха.

Корбет се вгледа в прозореца, който обрамчваше тази картина на нещастieto. Аделиша си поплака, после вдигна мокрото си от сълзи лице.

— Два дни по-късно чух, че Бонифас е изчезнал — тя вдигна облечените си в ръкавици ръце, с увита около пръстите броеница. — Кълна се във всичко свято, не знам какво се е случило с него.

— А Ившам?

— Той не беше на себе си от ярост. Дойде в дома ми заедно с верния си слуга Инглийт. Тормозиха ме и ме заплашваха с всевъзможни мъчения и наказания. Твърдяха, че знам нещо — гласът ѝ притихна. — А аз не знаех. По същия начин постъпиха и с отец Тънстол. Когато Ившам научи, че сме приятели, връхлетя отново, като лятна буря, със заплахите си и с жестокия си сарказъм. След известно време прие факта, че Бонифас е изчезнал и ни остави на мира, но вече ни беше прекършил.

— И все пак твоят брат ти е оставил съобщение, в което отстоява своята невинност.

— Да, да, остави — Аделиша се отдръпна от прозореца. Корбет чу как тя влезе навътре, как изскърца капака на някакъв сандък, който после се затвори с трясък. Тя се върна до прозореца и му подаде малък свитък.

— Ето — каза тя, — това ми е спомен. Искам да го прочетеш. Добрият Бог отговори на молитвата ми.

— Каква молитва?

— Когато Ившам приключи с нас и осъзна, че Бонифас никога няма да се върне, отец Тънстол се беше превърнал в развалина. На мен животът ми беше дотегнал. Дадох тържествен обет да прекарам остатъка от дните си в отшелничество. Молех Бог за една-едничка милост, преди да умра. — Тя си пое дълбоко дъх. — Искях истината. Искях брат ми да бъде оневинен. Ето за това бяха моите пости и молитви. Молих Господ да изпрати Своя ангел, и ето, сега Той го направи. Изпрати теб!

Корбет я погледна изненадано.

— Ние сме склонни да си представяме, че ангелите идват в лъчи от светлина. Не, те идват и в плът и в кръв. О, да, аз говорих с брат Кътбърт и точно заради това той беше толкова искрен и честен с теб. Часът удари. Моля те, прочети това, което ти дадох.

Корбет се чудеше доколко искрена е тази странна двойка в действителност. Отговорите им бяха твърде добре подготвени. Бе сигурен, че те му казват само полуистини, но защо? Той въздъхна. Този въпрос трябваше да почака. Разви шумолящия, изпомачкан и пожълтял пергамент, лъснал от докосванията през годините. Черните букви бяха ясни и отчетливи, почеркът — характерен и твърд: *Стоя в центъра, невинен, и соча към четирите ъгъла.*

— Не ме питай какво означава; такъв си беше Бонифас. Брат ми беше учен човек, обичаше гатанките. Освен това се страхуваше от Ившам. Никога не ми написа или изпрати една нежна дума. Единственото, което му е било на ума, последното нещо, което е написал, е това тайно послание, до което Ившам никога не се добра. Аз вярвам, че това е ключът към невинността на Бонифас. Запомни го, кралски служителю.

Корбет ѝ подаде обратно парчето пергамент и се заслуша. Слънцето вече се бе изкачило високо и напичаше, гълъбите гукаха неспирно, а един кос им пригласяше с ясения си глас. Той вдъхна аромата на утрото, сладкия мирис на дим от горящи дърва и на свежа трева, лекото ухание на масла и билки.

— Значи вярваш, че брат ти е невинен?

— Да — отговори тя, но в гласа ѝ се долавяше колебливост.

— Да, вярвам го, въпреки, че Бонифас беше толкова потаен, толкова прикрит.

— Мистрес, поведението му е било крайно подозрително.

— Вярно е. Едва ли бих могла да обвинявам Ившам, задето толкова разпалено настояваше, че брат ми е виновен.

— А изчезването му?

— Това вече е мистерия. Познавам „Сейнт Ботълф“, всяко негово кътче, всяко ъгълче. Бонифас не би могъл да избяга през прозорците; те са твърде тесни и са разположени много високо. Не съществуват никакви тайни проходи; а и всяка врата беше зорко охранявана.

— А първото му бягство — попита Корбет, — когато е избягал в „Сейнт Ботълф“? След като Ившам е бил толкова настроен срещу него, как го е изпуснал?

— Питам брат Кътбърт за това. Разбираемо е. Бонифас познаваше всяка канавка и всяка уличка в Крипългейт. Престорил се е на съвсем разстроен и объркан. Ившам вървял напред и разблъсквал тълпата настрани, а приставите му охранявали брат ми. Разбрах, че имали и още един арестант. Около тях се струпала тълпа, настанала суматоха. Приставите повели Бонифас напред, но изведнъж той се отскубнал, побягнал и изчезнал през отворената врата на някакъв магазин, или поне така научил брат Кътбърт от енорияшите, които били там.

Корбет кимна с разбиране. Всеки ден в Лондон арестувани престъпници бягаха и търсеха убежище. Не рискуваха кой знае какво. Тесните улички и проходи, вратите и портите, които зееха отворени, суемящата се тълпа, а от друга страна, дълбоката ненавист към приставите и стражата — всичко това помагаше на бегълците. И така, Бонифас беше избягал. Знак за вина ли бе това? Беше ли той убиец, опитен, коварен и потаен човек, който е водел двойствен живот?

— Свърши ли, кралски служителю?

— Май нямаш търпение да се отървеш от мен?

— Не, сър Хю — разсмя се Аделиша. — Чувствам какъв си — не само служител на краля, но и добър човек. — Тя замълча. — Ако изобщо е възможно да съществува такова съчетание. Да, ти си добър човек, и още не си продал душата си.

— А брат ти, Бонифас, беше ли продал душата си?

— Бог знае, сър Хю. Аз виждам или по-скоро чувствам, какво се върти в ума ти. Бонифас ли е бил Мистериум? Какво се е случило с него? Огромна загадка — продължи тя с шепот. — Ще мисля, ще разсъждавам и ще спя. Може би призраците на миналото ще се завърнат. Ако си спомня нещо, ще ти го кажа.

— Ами брат Кътбърт? Срещате ли се понякога?

— Разбира се, особено в горещи летни вечери, когато слънцето залязва и Гъшата ливада е окъпана в сиянието на Божия светлик. Седим на тревата, държим се за ръце и си спомняме щастливите дни. Сбогом, сър Хю.

Капаците рязко се хлопнаха. Корбет сви рамене и тръгна обратно между дърветата, за да посрещне Ранулф, който крачеше по блестящата от скреж трева и пляскаше с ръце, за да ги стопли. Той осведоми гръмогласно Корбет, че абатът потвърдил всичко, което брат Кътбърт им бе казал. Спокойствието и хармонията в манастира никога досега не били нарушавани, до момента, в който абат Сарлоу получил обезпокоителната новина, че Ившам не отговаря на никакво повикване.

— Отишъл е при Бога — промърмори Корбет, взирайки се в гарвана, кръжащ над него. — Отишъл е пред Божия съд, Ранулф, за да се присъедини към Игнасио Инглийт. Един Бог знае на какви обвинения ще трябва да отговарят там. — Той пое дълбоко дъх, слушайки с половин ухо приглушените шумове на манастира, откъслеците от нечия песен, приглушеното тракане на колела на каруца и звъна на ръчната камбанка, долитащ откъм галериите. — Ранулф, кой е убил Игнасио Инглийт? Кой се е промъкнал тук с такава коварна изобретателност, така хитроумно, за да убие лорд Ившам? Каква е тази мистерия?

— Брат Кътбърт? — Ранулф впери изпитателен поглед в господаря си. Корбет се беше замислил и Ранулф се наслаждаваше на мисълта за това, което щеше да последва. Започваше преследването.

Като ловна хрътка, като куче по дирите на елен, Корбет щеше да дебне и души, да преследва плячката си, като истински ловец, какъвто и беше, и нямаше да спре, докато жертвата му не паднеше в капана, докато не я вкараше в кошарата и не я дамгосаше за клане.

— Мислиш ли? — каза унесено Корбет. — Възможно е, Ранулф. Брат Кътбърт и Аделиша може да са убийците — поне на Ившам. Те със сигурност имат сериозна причина да го мразят, но все пак...

— Но все пак какво?

Погледът на Корбет бе привлечен от блещукането на светлинка по един от позлатените от слънцето прозорци на манастирската църква.

— Прекалено просто е — промърмори той. — Грехът е като лисица, Ранулф, той оставя зловонна следа, която дори годините не могат да отмият или скрият. Убиецът сега върви по дирята на тази миризма. Стар грях, отдавна заровено зло, кълбо от отровни коренища, разложени и гноящи, сега са били разровени. Има си време и сезон за всичко под слънцето, или поне така ни учи да вярваме Писанието^[2]. Лятото е свършило, отдавна си е отишло, реколтата е узряла, удари часът на отмъщението.

— И какво, господарю?

— Ето какво — Корбет се отърси от унеса си, — ще се върнем в Лондон. Ранулф, ти и Чансън отивате в „Утехата на Батшеба“ в Куинсхийт, за да установите какво точно се е случило там с Игнасио Инглийт.

— А ти, господарю?

— Аз ще се спусна назад по тунела на годините. Ще се върна в канцеларията, ще се поразровя из торбите с пергаменти, подпечатани с Тайния печат, и ще видя какви семена на греха ще открия там.

Разказвачът на приказки, както убиецът сам се наричаше, нахлупил качулката над мръсното си лице, скрито зад ярко оцветена маска, бе стъпил на един пиедестал, който според видните граждани някога е бил част от езически храм. Той не даваше и пет пари за това, просто внимателно наблюдаваше огромното открито пространство пред извисяващите се кули на обкованите с желязо врати на Нюгейт. Сградата беше мръсна и мрачна, а вонята, идваща иззад

сивокаменните ѝ стени, проникваше навсякъде — миризма на нечистотии и изпражнения, на униение и безнадеждност. От гъсто преградените с решетки прозорци на кулите, издигащи се от двете страни на голямата врата, надничаха диви, обезумели лица със сплъстени коси, и се взираха жадно навън към онези, които се събираха в настлания с обли камъни вътрешен двор пред затвора. В струпващата се тълпа хората ругаеха и крещяха, докато се промъкваха и подхлъзваха по пръснатата мърша и карангия и по кръвта, която се стичаше от близките касапски сергии. Пъстра сбирщина от мошеници, джебчии, фалшификатори, ловки измамници, ловци на наивници, престъпници и всякакви негодници си бяха дали среща тук, за да приветстват Джайлс Уолдън и Хюбърт Монаха. От стъпалата на Гилдхол съдебните пристави неочаквано бяха прочели прокламация за освобождаването на тези мерзавци. Двамата разбойнически главатари трябваше незабавно да бъдат пуснати от затвора поради липса на каквито и да било доказателства срещу тях. Истината бе ясна за всички. Убийството на лорд Ившам означаваше, че делото на Короната срещу тях е провалено, а същевременно не можеха да бъдат представени и никакви улики за това, че те имат пръст в избухналия наскоро кървав бунт в затвора. В действителност двамата разбойници не бяха напусkali дълбоките гибелни ями и не можеха да имат нищо общо с деянията на злосторниците, чиито намазани с катран и накиснати в саламура глави сега украсяваха шиповете по върховете на високите стени на затвора. Часът беше определен. Уолдън и Хюбърт трябваше да бъдат освободени след като камбаните удареха „Третия час“^[3]. Носеха се слухове за примирие между бандите на двамата главатари след скорошния бунт. Вече бе наета и зала за предстоящия пир в просторната кръчма „Ангелския поздрав“, цялата измазана в розово и опасана с боядисани в черно греди, разположена на ъгъла на криволичеща уличка близо до кръстопътя при затвора.

Разказвачът на приказки се беше опитал да отклони вниманието на минавачите със смразяващата кръвта история за стригоите^[4], духовете, които според легендите, бродят по стария римски път на север от града. Никой не проявяваше особен интерес към разказа му, най-малкото пък самият той, защото сърцето му бе обсебено от мисълта за убийство. Беше избрал времето и мястото извънредно внимателно. Нюгейт представляваше море от цветове и звуци.

Чираците на майсторите на сребърни изделия разнасяха и превъзнасяха великолепни бокали, за да примамват евентуалните купувачи да посетят дюкяните на майсторите им в Чийпсайд. Касапите с крясъци се надпреварваха да възхваляват вкусни патици, тлъсти прасенца и угоени петли. Заловени от приставите прелюбодейци, с обръснати до голо глави, стиснали събутите си панталони в ръце, бяха привързани към дървени менгемета и изложени за назидание под пронизителните степания на гайда. Една развратница, която бе отвлякла дете, за да си помага с него в просията, беше привързана към позорния стълб, мръсните ѝ поли бяха вдигнати и неколцина плещести палачи шибаха с камшици кирливия ѝ задник. Прасетата на болницата „Свети Антоний“, със звънчета на шиите^[5], единствените прасета, на които се позволяваше да се разхождат свободно наоколо, грухтяха и си завираха муцуните в купчините фъшкии, струпани до конска хранилка. Наблизо топяха главата на някакъв злосторник под вода, задето бе дръзнал да мине през квартала на кожарите и да вика „мууу“, непросжима публична обида за тази достойна гилдия. Щом неговото наказание свърши, дойде ред на цяла редица пияници и гуляйджии да бъдат потопени в мръсната вода.

Викове и крясъци, трясък на каруци и чаткане на копита заглушаваха молитвите на братството на Царицата Небесна, които се точеха в тържествена процесия с камбана, свещи и кадилници към параклиса на Светата Дева в Сейнт-Мери-ле-Боу. Търговци и членове на градския съвет, все градски големци, натруфени в ярки дрехи от златоткан брокат и кадифе, обточени със скъпи кожи, с охранени вратове и пръсти, блестящи от скъпоценности, се шляеха подръка със своите закръглени, богато облечени съпруги. Разпоредителите на пазара с крясъци предупреждаваха, че продажбата на въглища в чували, които тежат по-малко от осем бушела, е забранена. Стопаните на „Сейнт Дънстан“^[6], водени от един брат от Ордена на власеницата, прекарваха през пръсти молитвените си броеници, докато отиваха на свето поклонение в „Сейнт Пол“, за да се помолят на гроба на родителите на Томас-а-Бекет^[7]. Група рицари, съпровождани от своите оръженосци, с ярко избродирани вимпели, блестящи на ослепителната сутрешна светлина, си проправяха път към арената за турнири в Смитфийлд. Вехтошари, теглещи ръчните си колички, отрупани с камари от стари дрехи, ги обсипваха с обиди, докато се опитваха да

проврат возилата си напред. Предприемчиви и енергични амбулантни търговци вече се бяха вмъкнали сред тълпата бедняци, предлагайки мухлясал хляб, гранясало свинско, лигаво телешко, изветряла бира и скапана риба на онези, които бяха достатъчно гладни, за да ядат такава храна. Разказвачът на приказки наблюдаваше всичко това и безмълвно се наслаждаваше, защото знаеше, че цялата тази врява и суматоха ще му помогнат да прикрие убийствения си план.

Камбаната на една от кулите на Нюгейт заби и безделниците се струпаха по-плътно около голямата порта. Тя се отвори и разбойническите главатари важно и наперено излязоха навън под аплодисментите и приветствените викове на своите вече доста оредели последователи. Уолдън беше истински гигант, с рошава посивяла коса и рунтава брада. Беше облечен в жакет от жълтеникавокафяв дамаск^[8], зелен панталон и солидни касти леки ботуши. Хюбърт Монаха, с плешива глава и бръснато лице, целият лъщящ от нарда^[9], с който се бе намазал, изглеждаше до него като мъниче. Той бе облечен в дълго бяло расо, на което дължеше прякора си; пълничките му крака, топлени от вълнени чорапи, бяха напъхани в здрави обуца с дебели подметки. Новината за това, че тези двама негодници, като Пилат и Ирод, се бяха договорили за дълготраен мир, вече се бе разнесла около затвора. Двамата главатари отпиха по една дълбока глътка от предложния им мях с вино, размениха целувката на мира и вдигнали ръце за приветствие, се упътиха към приятния сумрак на „Ангелския поздрав“. Всъщност не се случи нищо особено. Порядъчните граждани и честните търговци не обърнаха почти никакво внимание на разбойниците, а техните последователи, посрещани с крясъци и проклетия, започнаха да се оттеглят.

Разказвачът на приказки наблюдаваше и криеше усмивката си под качулката си. Той намести маската си, слезе от пиедестала и, стиснат здраво торбата си под плаща, нехайно закрачи към кръчмата. Погледна към бъчвите в дъното на общото помещение на кръчмата, покрити с одялани греди, които служеха за тезгях. Над него, в мрежи, окачени на варакосаните мертеци, висяха сплитки лук, сирене и бекон, и излъчваха вкусен аромат, който изпълваше устата със слюнка. Залата беше просторна, а тесните ѝ, покрити с рогови пластини прозорци^[10] и множеството свещници и маслени лампи, осигуряваха известна

светлина, макар сенките да бяха достатъчно дълбоки, за да можеш да се скриеш в тях.

Разказвачът на приказки седна пред една обърната бъчва, която служеше за маса. Скрит в мрака, той си поръча чаша ейл и започна внимателно да наблюдава стълбището в дъното. Уолдън и Хюбърт си бяха запазили стая горе, на втория етаж. Прислужниците носеха храна и ейл на тази двамината разбойници, придружавани от две проститутки, местни момичета, както каза прислужникът — мистрес Робинбрест^[11] и нейната приятелка, мадам Кечсайд^[12]. Разказвачът на приказки чакаше и наблюдаваше, докато прислужниците трополяха нагоре-надолу с тежките си обуца от нещавена кожа. Възгласите от гощавката шумно отекваха из кръчмата и дори пазачът, оставен да охранява стълбището, запя пиянска песен. Но Разказвачът все още изчакваше. Сляп певец, почуквайки с тояжката си по настлания с тръстики под, влезе в кръчмата, приседна, сложи в скута си своя питомен пор и започна с пълно гърло да рецитира поема, в която се разказваше колко отвратителен и страшен е дяволът и се даваха напътствия как да бъде държан надалеч с подсвиркване с уста, придружено от ръсене на светена вода с китка жълт кантарион, билката на свети Йоан Кръстител. Разказвачът на приказки не обърна внимание на новодошлия. Той се изправи на крака, извади манерка от торбата си и тръгна към стълбите. В момента всички прислужници се тълпяха отзад, в кухнята и умивалнята, и бяха много заети, защото биеха Ангелските камбани и местните търговци скоро щяха да изпълнят кръчмата, за да похапнат. Със сърце, изпълнено със злост, Разказвачът на приказки изкачи бързо стъпалата. Пазачът се олюляваше на краката си. Разказвачът остави торбата си на земята и с ръка на камата под плаща, размаха отпушената манерка под носа на пияницата.

— Най-доброто бордо — промърмори той. — Специален подарък от съдържателя.

— Не ми се вярва — каза завалено пазачът.

— Много добре.

Разказвачът на приказки бързо пристъпи по-близо и мушна дълбоко камата си, светкавичен, убийствен удар, пронизващ право в сърцето. Пазачът беше толкова пиян, че не можа да направи нищо, само се давеше и гъргореше, олюлявайки се напред-назад. Разказвачът

го бутна назад в сенките, наблюдавайки как светлината на душата угасва в уплашените му, кървясали очи. Той продължи да държи здраво камата си до последното изхрачено с кръв дихание и едва тогава я изтегли, хвана трупа, положи го на пода и го избута в потънала в тъмнина ниша. После вдигна манерката с вино, почука на вратата и влезе.

Стаята беше просторна. По полирания дървен под бяха пръснати восъчни свещици, разноцветни дрехи висяха по гвоздеите на варосаните стени. Капаците на големия прозорец не бяха затворени; завесата от намаслено зебло също беше дръпната встрани. Уолдън и Хюбърт, вече доста пияни, се бяха разположили на маса точно до прозореца. Голямото легло с четири колони, което заемаше по-голяма част от стаята, беше с драпирани завеси, дръпнати настрани, за да разкриват гледката на двете куртизанки Робинбрест и Кечсийд, голи както ги е майка родила, вкопчени в пиянска прегръдка. Уолдън се извърна, когато Разказвачът на приказки влезе и им предложи манерката.

— Кой си ти? — прогърмя плътният му глас.

— Приятел — Разказвачът остави торбата си на земята и вдигна манерката. — Най-разкошният и силен кларет, от най-доброто лозе в Сен Сардос, мек като кадифе. Обясних това на пазача ви и той ме пусна вътре. И което е по-важно, имам план за това как ние тримата можем да си поделим заровеното имане на мъртвия Йвшам.

Хюбърт се захили, благослови присмехулно Разказвача и му направи знак да си вземе стол. Уолдън изпразни чашата си на пода и изкрещя на една от проститутките да донесе бокала, който двете споделяха. Разказвачът се настани удобно. Той сипа кларет на всички и пресуши остатъка в чашата, която Кечсийд тръсна на масата пред него. После я вдигна.

— Мракът приветства Нощта — промълви той.

Двамата престъпници се спогледаха и засърбаха на едри глътки, една след друга, докато почти пресушиха чашите си, после се отпуснаха, премлясквайки с уста.

— Добро е — промърмори Хюбърт Монаха. — Меко и кадифено. Много време мина, откак пих за последно такава неземна прелест.

— Прилепите цвърчат в пещерата — промърмори Разказвачът на приказки.

Уолдън се оригна пиански и тропна по масата.

— Какво искаш да кажеш? И защо си маскиран? Какви са тези приказки за имането на Ившам?

— О, аз го намерих — кимна Разказвачът. — Трябва да минем през Дверите на Съня, където сатаната чака сред тълпящите се мъртъвци като огромен червен вълк. О, да, Ангелът на смъртта се подготвя да излее съдините на Божия гняв.

— Кой си ти? Свали си маската! — Хюбърт Монаха примигна, поклати глава и отпи още от отровния кларет.

— Аз съм този, който буди духовете. Аз пея песни на жалейка и навсякъде край мен се тълпят войнстващите призраци на отмъстителните мъртъвци.

— Аз не... — Уолдън се опита да се изправи, но установи, че не може.

— Кой... какво? — запелтечи Хюбърт Монаха.

— Вие умирате — заяви Разказвачът на приказки. — Не можете да помръднете, нали? Не усещате краката си, нали? Убих пазача ви и смесих с отвара от най-смъртоносния бучиниш кларета, от който аз самият не пих. Можете ли — той се наведе напред, хилейки се на жертвите си, — можете ли да помръднете? Не! Смъртта бързо ще плъзне по нозете ви и ще ги вледени. Нищо не можете да направите, освен да заспите вечния сън на нощта, която се спуска над вас.

Той замълча, докато Монаха и Уолдън се опитваха да съберат сили.

— Сигурна смърт — обясни Разказвачът на приказки, — пролазващ мраз, който сковава крайниците. Ще потънете в тъмен облак, докато се носите към вечния мрак. — Той погледна към двете проститутки, които още не осъзнаваха кошмарната драма, която се разиграваше около мръсната маса.

— Защо? — попита Хюбърт.

— Защо? Аз съм пратеник на призраците-кръвопийци. Аз съм Бонифас Ипгрейв, Божието отмъщение.

Уолдън се опита да се вдигне на крака, но се препъна в стола и се свлече. Двете проститутки изпищяха. Разказвачът на приказки скочи и измъкна малък арбалет от торбата си, зловещ миниатюрен лък със заредена стрела и опъната тетива. Той го насочи към проститутките.

— *Tace et vide* — изсъска той. — Запазете мълчание и наблюдавайте.

Двете вцепенени жени се вкопчиха една в друга, докато Разказвача на приказки отстъпи назад, за да наблюдава как разбойническите главатари умират, парализирани от смъртоносния бучиниш. После измъкна камата си и пристъпи първо към едната, после и към другата безпомощна жертва. Без да обръща внимание на давенето и последните им стенания, той изрязва с острието буквата „М“ на челата им. След това, удовлетворен, прибра камата си в калъфа, взе арбалета и отново го насочи към двете проститутки.

— Няма да ви убия. Вие не заслужавате да умрете, поне все още не. Когато дойдат, кажете, че Бонифас Ипгрейв се е завърнал.

[1] Един ярд — 0,914 м. — Б.пр. ↑

[2] „Всичко си има време, време има за всяка работа под небето“, Еклесиаст, 3:1. — Б.пр. ↑

[3] *Terce* (лат.) — фиксирано време за една от християнските литургии, обикновено в 9 часа сутринта. — Б.пр. ↑

[4] В древната римска митология, това са душите на умрелите, които излизат от гроба и имат способността да се превръщат в животни, познати още като безсмъртни вампири. — Б.пр. ↑

[5] В християнството свети Антоний е смятан за покровител на много професии — ковачи, звънари, месари, гробари. Сред символите на свети Антоний са Т-образният кръст, звънчетата, с които монасите от ордена „Свети Антоний“ привличали внимание при събиране на волни пожертвования, свинята, тъй като тези монаси имали право да отглеждат прасета, а също така огън и лъв. — Б.пр. ↑

[6] Манастир и църква на името на кентърбърийски архиепископ (909–988), борил се за подобряване морала на духовенството и народа, покровител на ковачи и ювелири. Веднъж той подковал дявола така болезнено, че той обещал никога да не се появява на място, на което има подкова, оттам идва поверието, че подковата пази от злини и беди. — Б.пр. ↑

[7] Томас Бекет (1118–1170), архиепископ на Кентърбъри от 1162 до трагичната си гибел; бива убит от последователите на краля в кентърбърийската катедрала, заради острия си конфликт с Короната за

привилегиите на духовенството; почитан като светец и от англиканската и от католическата църква. — Б.пр. ↑

[8] Плътна тъкан с едри мотиви. — Б.пр. ↑

[9] Нард — етерично масло от едноименно растение. — Б.пр. ↑

[10] Този вид „стъкла“ се получавали от сварени във вода рога. Роговото вещество ставало по-прозрачно и омеквало, което давало възможност да се формова в пластини. — Б.пр. ↑

[11] Гръд на червеношийка (англ.). — Б.пр. ↑

[12] Буквално: семеуловителка, семепоглъщачка (англ.). — Б.пр.

↑

Waelstow: Касапница

Час по-късно, доста след като камбаните бяха ударили, Майлс Флешнър, енорийският писар на „Сейнт Ботълф“ в Крипългейт, доста притеснен, приближи до вратата за покойниците на своята енорийска църква. Макар и бивш коронер, той беше боязлив човек, а сега — и много напласен от ужасите, станали в това уж свято място. „Сейнт Ботълф“ много точно отразяваше думите на Писанието: „... Стои на свето място «мерзостта на запустението»“^[1]. Сградата беше осквернена от светотатствени и кощунствени деяния и сега Светото причастие беше махнато, лампите на олтара бяха угасени, светата утвар — отнесена и заключена някъде. Тук не можеха нито да се произнасят молитви, нито да се палят свещи пред Девата, нито да се пеят песнопения, нито да се отслужват литургии, докато епископът от Лондон не очистеше и не осветеше наново сградата като „Свято място, Дом на Бога и Двери на Рая“. Майлс си спомни събитията отпреди двадесет години, когато Бонифас Ипгрейв беше потърсил убежище тук, в олтара, а после бе изчезнал. Това беше в младите години на Флешнър, когато все още беше амбициозен коронер, в пролетта на своето възмъжаване. Сега спомените се носеха назад, прелитаха като призраци през уморения му ум. Той си спомни Ившам — грубиян, безочлив и високомерен, но не, не, той не можеше, не биваше да си припомня това, не и тук! На Майлс Флешнър понякога му се искаше да не бе имал нищо общо с тази църква. Прокълната ли беше „Сейнт Ботълф“? Един свещеник вече бе изгубил разсъдък си и бе потърсил убежище в манастир. Беше ли отец Джон толкова разстроен и напласен, че да последва примера му? Свещеникът беше помолил Флешнър да се срещнат в сакристията три часа след камбаните, известяващи шестия час. Имаше още доста работа, която трябваше да се свърши: дарохранителниците, статуетките на Девата, потирите за

причастие, дискосите и стъклените с миро трябваше да се увият в плътен, сатениран атлаз; восъчните свещи, дрехите, църковните одежди и олтарните покривки, тамянът, въглените и всевъзможни други предмети трябваше да се опишат. „Сейнт Ботълф“ беше под запрещение и щеше да стои запечатана до повторното ѝ освещаване. Църквата вече не бе дом на Серафимите, Властелините на светлината, а място, обитавано от демони и от души, които не бяха напуснали земята, душите на всички онези клетки нещастници, варварски изклани и захвърлени като късове кърваво месо в нефа.

Майлс Флешнър спря под разперената корона на тисовото дърво и се загледа боязливо нагоре, през древните му клони. Денят угасваше; скоро щеше да настане часът на прилепа и кукумявката. Той се стресна от някакъв шум, който долетя откъм църквата и предпазливо приближи до разбитата, но вече окачена отново на пантите си врата на стаята за покойници. Пастор Джон му беше казал, че ще я остави открената, без да слага резетата. Флешнър прекрачи през останките от жестоката битка, бутна вратата и влезе в студения и влажен мрак. Само слабата светлина, процеждаща се през тесния като амбразура стреловиден прозорец, разкъсваше тъмата. Нефът бе изпълнен със сенки, които непрестанно се движеха и променяха формата си. Той чу шум и се обърна. Една фигура се стрелна към вратата, водеща от ризницата към олтара.

— Кой е... — Флешнър замръзна от страх.

Силуетът изчезна назад в ризницата. Флешнър се придвижи бавно напред, като сомнамбул. Трясъкът на затръшнатата врата го стресна, чак се изпоти от сграбчилия го страх. Прииска му се да се обърне и да побегне. Затършува за камата под плаща си и я изтегли. Беше толкова нервен и напрегнат, че едва успяваше да поставя краката си един пред друг. Ослуша се и се огледа; светлината бързо гаснеше, сенките се удължаваха и се протягаха откъм ъглите, в които се криеха.

— Кой е там? — извика Флешнър. Погледна към църквата, където косо падащата светлина осветяваше огромната гравирана чаша на кръщелния купел.

— Кой е там? — повтори той. Стенание, откъснало се сякаш от нечия вкаменена, безтелесна душа, проехтя в нефа. С разтреперани крака, с плувнало в пот лице и пресъхнало гърло Флешнър бавно изкачи стъпалата на олтара и се огледа. Това беше неговата църква, но

защо разкривените лица на изваяните гаргойли, демони и бабуини сега сякаш се взираха кръвнишки в него? Той бутна вратата на ризницата — тъмна стаичка, в която бяха подредени сандъци, столчета, шкафове и една голяма маса за светите одежди. Миришеше странно — на восък с примес на някаква друга, противна миризма, сякаш някой току-що бе разровил купчина боклук. Отново се разнесе стенание. Той бързо се обърна. Отец Джон ужасено се взираше в него. Флешнър се наведе.

— Отче! — Той се взря уплашено в червената рана на челото на свещеника.

— Освободи ме, краката ми... — изпъшка отец Джон, избутвайки се напред.

Флешнър незабавно сръза въжетата около глезените на свещеника, после и вървите на китките му.

— Дойдох тук, исках да се помоля за моя баща, научих за смъртта му. — Отец Джон изрита усуканите въжета и освободи глезените си от тях. — Бях тук, в ризницата, когато някой ме блъсна...

— Отче?

— Някой ме блъсна. — Отец Джон посочи синините от натъртване по главата и лицето си. — Върза ме и ми запуши устата с кърпа. Видях и чух само един тъмен, призрачен силует, който дишаше тежко...

— Как е влязъл вътре?

Отец Джон сграбчи рамото на Флешнър.

— За Бога, Майлс, какво значение има това? Носеше торба, която отиде да остави в църквата. После се върна обратно. Измъкна кама и започна да изрязва нещо на челото ми, после сигурно те е чул. Излезе в нефа, пак се върна, после побягна към гробището. Успях да се освободя от кърпата. Трябва да видя... — напълно объркан, свещеникът с мъка се изправи на крака и следван от все още трепереция енорийски писар, се заклатушка към олтара, а оттам — към нефа.

Флешнър преглътна мъчително, устата му съвсем бе пресъхнала. Беше го споходило, както по-късно каза на съпругата си, предчувствие за беда. Някаква тежка прокоба се таеше в сгъстяващия се мрак. Двамата мъже вървяха бавно, боязливо, стъпките им отекваха зловещо. Флешнър съжали, че не е взел лампа или свещ. Когато стигнаха до най-отдалечения край на църквата, отец Джон отиде до потрошената главна

врата, а Флешнър се облегна на големия кръщелен купел. Странната миризма отново го блъсна в носа. Някаква мръсотия ли имаше в купела? Той погледна надолу и в миг му се повдигна от ужас, защото вътре видя две отрязани глави, с полузатворени очи, търкулнати на дъното на огромната чаша.

Корбет седеше в залата на убийството в „Ангелския поздрав“; така бе нарекъл той тази стая. Изпъна се назад на стола си с полузатворени очи. На пода, под прозореца, бяха проснати трупите на Уолдън и Хюбърт Монаха. Братът от Ордена на власеницата, същият, който предния ден беше изповядал престъпниците, екзекутирани при „Сейнт Ботълф“, забързано редеше думите на последното опрощение. Какво се случваше с душите след смъртта, чудеше се Корбет. Дали духовната същност на живота на тези двама престъпници все още се рееше тук, в тази смразяваща, мръсна стая? Бяха ли молили за милост? Очакваха ли някой, който да дойде и да ги поведе? И към какво? Братът от Ордена на власеницата се изправи на крака и се прекръсти.

— Необходимо е сторено, сър Хю, душите им вече са при Бога, а аз трябва да утоля глада си.

Корбет се усмихна и му подаде сребърна монета. Монахът я захапа, ухили се, благослови набързо и отиде да се присъедини към другите, които се бяха сбрали в общото помещение на кръчмата долу и алчно чоплеха и пресяваха пикантните подробности, свързани с ужасното убийство. Една стара просякиня беше предложила да оплаче покойниците и в момента правеше именно това, печалните звуци от напева ѝ отекваха нагоре по стълбите. Между куплетите спътникът ѝ, лукав хитрец, настояваше гръмогласно, че пулсиращото сърце на къртица било най-сигурната защита срещу зловещото трополене на призраци из къщите и предлагаше срещу определена сума, да достави едно на съдържателя. Двете проститутки, Робинбрест и Кечсийд, отпиваха ейл от чашите си, усмихвайки се благодарно, през сълзи, на монетите и безплатната пиячка, предлагани от онези, които искаха да се насладят на всяка кървава подробност. Двете блудници твърдяха през ридания, че духовете на двамата мъртъвци все още се навъртали наоколо. Те можеха, да, бяха сигурни, че могат да си спомнят всички

подробности за убиеца — „тъмна личност във всяко отношение“, — който се вмъкнал тихо като пепелянка в страховитата стая.

Корбет беше разпитал и двете проститутки, както и останалите, но на практика не беше научил нищо друго, освен че убиецът се е представил като Бонифас Ипгрейв, че бил рошав и дрипав, че това, което се виждало от лицето му, имало цвят на потъмняло дърво, че бил по-мрачен от най-черната нощ. Всъщност проститутките се бяха уплашили много повече от кралския пратеник, дворцовия служител. Облечен в черно от глава до пети, Корбет бе нахлул в кръчмата, подрънквайки с шпори, увил тежкия плащ около ръката си. Портупеят с полюшващите се в ножниците кама и меч, бездруго му придаваше застрашителен вид, но освен тях той носеше и кралски пълномощия, а на дясната му ръка проблясваше кралският пръстен с печат. Проститутките бяха дълбоко притеснени от твърдия, неподвижен поглед на този кралски служител, с прибрана назад черна коса и бдително изражение. Както прошепна Кечсайд, „Кралският сокол връхлетя.“

Корбет въздъхна, изправи се и огледа още веднъж труповете на двамата разбойнически главатарии, а после и този на пазача им. Местният лекар, със сълзящи очи и зачервен нос, беше обявил, че Уолдън и Хюбърт са били отровени със силна отвара на бучиниш. Корбет вдигна манерката и помириша отвора ѝ; миришеше на силен кларет. Виното би могло да се купи от всяка винарна. Той се обърна и погледна трупа на отвратителния бандит, положен на леглото. Голямата отворена рана в тялото на пазача се бе покрила с гъста, мокра каша. Докторът заяви, че и в трите случая не може да се говори за естествена смърт, след което си прибра парите и се омете с тежка стъпка. Корбет потупа с пръсти по дръжката на меча си и се обърна, тъй като вратата се отвори. В стаята влезе Ранулф. Той погледна труповете и тихичко подсвирина.

— Значи е вярно: Уолдън, Монаха и един от техните пазачи, всички те вече са се изправили пред Божия съд. Кралят ще бъде доволен. Кой ли ще жали за тяхната смърт?

— Тези, които ги наемаха — отговори Корбет, — онези змии от Лондон, които използват такива убийци, за да сеят навсякъде злото, свило гнездо в техните собствени гибелни сърца.

— Господарю, ядосан си.

— Не, Ранулф, извини ме, объркан съм, озадачен съм. Защо е всичко това? Защо сега? Станало е толкова лесно — замислено каза той. — Уолдън и Хюбърт напускат Нюгейт; новината за тяхното освобождаване беше известна на мнозина, както и това, че двамата злодеи ще дойдат тук, за да гуляят и да отпразнуват свободата си. Те са наели стая и две дами от града, поръчали са кана с ейл и поднос със студено месо и хляб. Според думите на двете проститутки долу, при тях влязъл непознат мъж, увит в плащ, с ниско спусната качулка. Не предизвикал тревога с идването си, защото бил пронизал тихомълком пазача. Уолдън и Хюбърт, доста пияни, помислили, че посетителят им е бил допуснат при тях от него. — Корбет потупа манерката. — Донесъл това бордо, смесено със силна отвара от отровен бучиниш. Споменат нещо за съкровището на Ившам. Налял кларета, наблюдават как отровата бързо сковава жертвите му, изрязал знака си на челата им, заявил, че е Бонифас Ипгрейв, заплашил проститутките и напуснал. — Корбет направи пауза. — Бонифас Ипгрейв — повтори той.

— Познаваше ли Ипгрейв, господарю?

— Не отблизо. Спомням си го — невисок, приятен на вид, спретнат и прецизен, сдържан, с пронизателен поглед. Да, това е всичко. — Корбет дъвчеше ъгълчето на устата си. — Сега си спомних. Да... — той вдигна пръст, сякаш нещо бе разбудило паметта му.

— Господарю?

— Тъмнорижава коса, доста рядко срещан цвят, спомних си го, макар да съм го виждал преди двадесет години.

— Мислиш ли, че се е завърнал?

— Може би, защо не? В крайна сметка, той беше кралски служител. — Корбет се усмихна, после пристъпи по-близо и докосна леко Ранулф по бузата с облечения си в ръкавица пръст. — Изобретателен, находчив, амбициозен. Както и да е. А „Утехата на Батшеба“?

— Игнасио Инглийт е отишъл там, а после в една кръчма, наречена „Залите на Чистилицето“. Напил се здравата и заспал. Някой — незнайно кой — го е извел навън — вдигна рамене Ранулф, — и го е завлякъл към неговата гибел. Кръчмата била претърпкана. Прислужниците останали много доволни, че пияницата си тръгва.

Той замълча, тъй като някой почука на вратата; тя се отвори и съдържателят се втурна вътре с крайно тревожна физиономия.

— Сър Хю, милорд — вдигна ръце той, — долу има някакъв човек, представи се с името Калугерицата. Искане да говори с вас, същото иска и отец Джон от „Сейнт Ботълф“. Той също е тук, заедно с Майлс Флешнър, неговия енорийски писар.

Корбет вдигна очи към тавана и направи знак на Ранулф да го последва. На вратата спря, прекръсти се и посочи към кървавата купчина в дъното на стаята.

— Коронерът и шерифът ще се оправят с това. Е, да вървим.

Мъжете го чакаха в общата зала на кръчмата долу. Калугерицата, спретнато облечен в тъмнозелен жакет и панталон, обут в меки кафяви ботуши, си играеше с катарамата на тъмносиния си плащ. Човек с остър и хладен ум, помисли си Корбет. Той беше бръснат, а косата му беше ниско подстригана над ушите. Корбет се насочи към него, но той му смигна и посочи към масата в сенчестата ниша, където отец Джон и Флешнър жадно се наливаха с вино.

— Чух за тази бъркотия — прошепна Калугерицата, — и побързах да дойда. Отец Джон пристигна малко след мен; като обезумял е.

Корбет кимна, приближи до масата на свещеника и се настани на един стол.

— Отец Джон — докосна той свещеника по рамото. — Моите съболезнования за смъртта на баща ти.

— Кръв тук, кръв навсякъде — промърмори свещеникът, издавайки напред лицето си. Той изглеждаше изключително зле, беше небръснат, Корбет забеляза и кървавата резка на челото му. Флешнър, който бе дори още по-разстроен и възбуден от него, седеше дълбоко в сенките, стиснал чашата си като уплашено дете. Корбет ги остави да пият и се огледа. Съдържателят благоразумно беше преместил двете проститутки и тяхната малобройна, но заинтригувана публика в кухнята. Навън търговията още не бе приключила и общото помещение беше безлюдно, с изключение на слепия странстващ певец, който тананикаше приспивна песен на своя пор.

— Отец Джон, защо си тук? Разкажи ми какво се е случило?

Свещеникът започна да говори; думите му бликаха тревожно, докато описваше страхоите, сторени в неговата църква. Корбет слушаше съсредоточено, доволен от присъствието на Ранулф зад гърба му. Тук, в мрака на кръчмата, в която свирепото убийство бе нанесло

своя удар, се разгръщаше още една приказка на ужасите. Той прикри изблика на страха, вледенил ума и сърцето му. Докато слушаше отец Джон, той съзнаваше, че в лабиринта на мистериите, прострял се пред него, броди и дебне убиец, тъмно изчадие на мрака. Ловът беше започнал, жесток и страшен. Пълзящият пламък на внезапното убийство щеше да мъждука около него. Преплетените корени на отдавна погребан грях щяха да почерпят свежи сокове и да покълнат. Свещеникът най-сетне свърши и се отпусна на стола си, вирайки се пред себе си със зяпнала уста, все още под въздействието на преживяния потрес.

— Взех главите — смотолеви той. — Сложих ги в една торба, която оставих в олгара. Какво трябва да направим... — той вдигна изпълнен със страх поглед нагоре.

— Главите? — просъска Ранулф. — Разпознахте ли ги?

— Разбира се! Моята мащеха, втората съпруга на баща ми, Кларис, и нейният иконом, Ричард Финк.

— Защо е трябвало да умрат?

— Не знам — разрида се отец Джон. — Аз трябва да отида там, трябва да сторя необходимото.

Корбет стисна ръката на свещеника.

— Договорили сте се да се срещнете с мастър Флешнър около три часа следобед в ризницата на „Сейнт Ботълф“?

Отец Джон кимна.

— Отец Джон, ти си отишъл в ризницата. Нападателят те е последвал, влизайки отвън. Бил си повален, ударен и вързан, а устата ти е била запушена. — Свещеникът кимна. — После нападателят е отишъл в нефа с торбата си и по някакви негови дяволски причини, е оставил отрязаните глави в купела. Върнал се е при теб, извадил е камата си и вероятно е щял да изреже на челото ти буквата „М“?

— Да — въздъхна отец Джон, — но благодарение на Бога в този миг Майлс отвори вратата за покойниците. Нападателят излезе в нефа, сякаш искаше да избяга през църквата, после се върна и напусна през задната врата на ризницата, от която се отива в гробището и към свещеническият дом.

— Как изглеждаше той? — попита Ранулф.

— Беше с качулка и маска. Не говореше, а по-скоро шептеше; дрехите му воняха ужасно на нещо граниво.

— Какво каза? — продължи Ранулф.

— Че той е Бонифас Ипгрейв, който се е завърнал, за да отмъсти на Ившам и всички негови близки. Сър Хю, защо стоим тук! Ами мащехата ми, ами Ричард Финк?

— Къде живееха те?

— На Клодиърс Лейн в Крипългейт, близо до старата градска стена. По-добре да бяхме...

Корбет се съгласи и се изправи.

— Може ли да дойда и аз? — Калугерицата се промъкна покрай Ранулф.

— Да, може — отвърна Корбет. — Всъщност, сър, искам някой път да разменим няколко думи насаме.

Той вече бе взел решението си. Утре щеше да свика специалната съдебна комисия за разглеждане на углавни престъпления, така че всички замесени в тази работа щяха да отговарят под клетва, но дотогава...

Корбет се сбогува със съдържателя и сподирен от Ранулф и останалите, напусна „Ангелския поздрав“. Той отпъди някакъв шарлатанин, който предлагаше да лекува паразити с лапи от копър, живовляк и овча лой. Останалите търговци бяха не по-малко досадни. Дневната светлина гаснеше. Пазарната камбана скоро щеше да удари, приставите щяха да надуют своите рогове и търговията щеше да спре, но дотогава търговците и техните чираци щяха отчаяно да се опитват да примамят нови купувачи. Студът хапеше, калта и животинските испражнения под краката им се втвърдяваха под тънка корица лед. Група нарушители на реда, всички оковани наедно, чакаха да бъдат отведени в ареста. Някакъв луд, вързан от близките си, виеше протяжно към смрачаващото се небе, докато го водеха към местната църква, за да го привържат към олтарната преграда с надеждата, че ако прекара нощта пред Бога, безумието му ще се излекува. Продавач на реликви предложи да им покаже ръка на светец, чийто пръст можел да се извива и да посочва виновника. Ако обаче вярващите не се интересували от това, можел да им предложи парче от рог на еднорог, благословено от свети Ниниъс^[2], сигурна защита срещу отравяне? Интерес проявяваше обаче само едно малко просяче.

Всички бързо се разбягваха от пътя на Корбет и тълпата около тях мигом оредяваше. Нощните птици, плъпнали по тесните улички,

вече бяха нащрек. Кралските хора душеха наоколо и никой не смееше да се изпречи на пътя на тези всяващи страх мъже с мрачни лица, стиснали дръжките на мечовете си. Хората познаваха отец Джон и Флешнър и им подвикваха приветствия, но само енорийският писар отговаряше, вдигайки разтрепераната си ръка в знак на признателност.

Корбет вървеше напред, следейки с изострено внимание хлъзгавия път и тесните улички от двете му страни, където се тълпяха рояци нощни птици, проститутки и мародери, в очакване да падне мракът. Отекваха викове, чуваха се ругатни. Затръшваха се врати, захлопваха се капаци на прозорци. Противната миризма на помийна яма изведнъж изчезна, когато минаха покрай парфюмерийно дюкянче, пред което бяха наредени отворени гърненца с *Manus Christi*^[3] — розова вода с амбра. Чираците се суетяха над везните и съдовете за приготвяне на парфюми, чиято възхитителна миризма галеше ноздрите на Корбет и му припомняше образа на лейди Мейв. Той се отдръпна, защото едно малко момче, облечено в черно, изтича покрай тях, звънейки с камбанка, за да предупреди хората за приближаването на свещеник, носещ последно причастие. Главата и раменете на свещеника бяха покрити с червено-златист плащ. Корбет коленичи за миг, докато той мина покрай него, забързан към нечий смъртен одър, после стана и продължи.

Когато стигнаха до Клодиърс Лейн, установиха, че входът към улицата е препречен от носилка, носена от четирима свещеници, напяващи псалма *Libera me*^[4]. В носилката седеше прокажен, покрит с обичайното за поразените от тази болест було. Той държеше кречетало в облечените си в кожени ръкавици ръце и неистово го въртеше, за да предупреди всички да се дръпнат настрани. Щом отминаха, Корбет направи знак на отец Джон и те тръгнаха по настлана с хубав, гладък калдъръм улица. От двете ѝ страни се издигаха внушителните къщи на големи богаташи, боядисани в розово и опасани с черни греди фасади; всяка разположена в отделен двор, оградена от висока стена, над която надничаше покривът, настлан с червени шистови плочи. Отец Джон избърза към великолепната порта на едно от тези градски имения. Отпред стоеше пазач, увлечен в клюки с две млади жени. Щом осъзна кой е Корбет, пазачът припряно обясни, че жените са кухненски помощнички, които, заедно с другите слуги, били пристигнали след

камбаните за Ангелската молитва, и открили, че всички врати са затворени и няма нито една запалена светлинка.

— Беше ни заповядано да почукаме и да чакаме — каза една от прислужничките. — Чукахме и чакахме, но никой не слезе.

Корбет кимна, бутна вратата и тръгна по настланата с бели плочи и оградена с храсти, шубраци и градински лехи пътека към широки каменни стъпала, отвеждащи до великолепна веранда и полирана черна врата. Той дръпна въженцето на камбанката, после вдигна железното чукало, оформено като шлем. Удари няколко пъти с него, чувайки как звукът отеква в къщата. Зад него отец Джон мънкаше и хленчеше. Корбет погледна нагоре. Всички капаци останаха затворени. Той заобиколи, отиде до задната врата и провери дали резето е спуснато. Не беше, и той влезе в настланата с каменни плочи кухня и помещението за миене на съдове. Помещението беше подредено, спретнато, пометено и съвсем чисто, и все пак изглеждаше някак си празно, лишено от светлина и топлота. Единственият знак, че е било използвано наскоро, беше огромна дъска за рязане с малко хляб и сирене, поставена на масата. Калугерицата нямаше търпение да продължи по-нататък с оглеждането на помещенията, но Ранулф, усещайки някаква надвиснала заплаха, извади меча и камата си, каза на всички да останат по местата си, а той самият последва Корбет по старателно излъскания каменен под навътре в къщата. Чувстваше някакво мрачно униие, нещо гнетеше ума му и тревожеше душата му.

Влязоха в дълга зала. Полираните дъбови мебели, ценни предмети и украшения проблясваха на слабата светлина, а стъпките им се заглушаваха от дебелите килими. Корбет забеляза триптихи, малки статуетки, поставени в специални ниши и гоблени, избродирани със златни и сребърни нишки; това място за разтуха, отмора и охолство, криеше свои собствени безмълвни, страховити тайни. Минаха през преддверието, после нагоре по стълбището и по една тясна галерия. Вратата зееше полуотворена. Корбет я бутна назад и влезе в господарската спалня. Капаците на единия прозорец не бяха затворени и оскъдната светлина разкриваше ужасяваща сцена: два голи трупа, обезглавени, женският — проснат направо на леглото, мъжкият — пред прага на стаята. Кръвта им, вече съсирена и изсъхнала, беше напоила леглото и мебелите и се бе просмукала в дебелите вълнени

килими върху пода. Корбет запуши носа си, за да се спаси от отвратителната смрад и се огледа в някога красивата стая.

— Тристан и Изолда! — промърмори той. — Ившам е напуснал дома, затворил се е в „Сион“. Мистрес Кларис и мастър Финк решават да се отдадат на сладни ласки. Слугите са освободени и им е казано кога да се върнат. Кларис и Финк са мислели, че са сами и в пълна безопасност. Но вместо това е пристигнала тяхната гибел — по същия път, по който дойдохме и ние.

Той мина през стаята, вдигна тежкото ленено платно, покриващо прозоречния отвор, отметна го и пое дълбоко студения въздух. После се върна обратно и отново започна да изследва потъналите в кръв трупове. Плътта на вратовете им беше грубо разкъсана, по горната част на гръдния кош на Финк имаше синкавочервени петна.

— Убиецът е влязъл изненадващо — предположи Корбет. — Двамата любовници са се стреснали. — Той посочи към трупа на Финк, към увисналия му корем и отпуснатата плът около раменете и гърдите. — Финк не е бил воин, но се е опитал да защити себе си и любовницата си. — Той се наведе и посочи синината от натъртване по горната част на гръдния му кош. — Опитал се е да се съпротивлява. Убиецът, вероятно въоръжен с къса двуостра брадва, го е ударил. Обзалагам се, че по главата на Финк също има следи от удари. — Той се изправи, потърка едно кърваво петно кръв с ботуша си, после потропа по дълбоките процепи в дървения под. — Финк е бил зашеметен и изпаднал в безсъзнание. Убиецът се е обърнал и е отишъл към Кларис; ужасена, тя се е опитала да избяга, но отново е последвал удар, този път по нейната глава. След това убиецът отрязва главите им, пъха ги в торба и си тръгва. Поне така мисля, че се е случило.

Той стоеше със затворени очи, представяйки си събитията, после повдигна клепачи и се върна до прозореца.

— Денят угасва — отбеляза той. — Не мога да направя нищо повече, не и днес. Ранулф, повикай приставите на коронера; нареди да вдигнат труповете и да ги преместят в стаята за покойници на „Сейнт Маргарет“. — Той промълви една зауспокойна молитва и се прекръсти. — След това иди в „Сейнт Ботълф“ и вземи главите. Те ще бъдат със синини и рани, и съм сигурен, че на челата им ще е издълбана буквата „М“. Занеси ги в... — той изведнъж забеляза парченце жълт пергамент, поставено върху малка ракла. Вдигна го. Хартията беше

поизлиняла, но думите на нея бяха написани с ясен и четлив почерк, със синьо-зелено мастило.

— *Mysterium Rei* — Мистерията на случая? — попита Ранулф.

— Аха. — Корбет пхна пергамента в кесията си и докосна с ръка разпятието, окачено на стената. — И с помощта на добрия Бог аз ще разреша тази мистерия и ще изпратя убиеца на ешафода. Ранулф, щом свършиш с мъртвите, поразмърдай живите. Иди в Канцеларията на Зеления печат и разпрати призовки до всички: Калугерицата — Корбет прехапа устната си, — брат Кътбърт, мистрес Аделиша. — Той махна с ръка. — Дори и тези отшелници ще трябва да се подчинят на кралската воля и да се явят, за да се погрижат, за да се изпълни Божията справедливост. О, да! — усмихна се той. — Освен това Стантън и Бландфорд, тази безценна двойка. Отец Джон, Майлс Флешнър. След това издири всички пристави, които са участвали в ареста на Бонифас Ипгрейв. Кажете на Чансън да ти помогне. Говори със Сандуик; той може би разполага с имената.

— А времето и мястото?

— След камбаната на шестия час утре в залата на съда. В Уестминстър. Искам ги всичките там, под клетва, да видим дали ще успея да овладея този кървав хаос.

[1] Евангелие на Матей, 24:15. — Б.пр. ↑

[2] Първият апостол на християнството в Шотландия, починал около 430 г. — Б.пр. ↑

[3] Ръката Христова (лат.). — Б.пр. ↑

[4] Едно от погребалните песнопения в католическата църковна служба: „Освободи ме, Господи, от вечната смърт...“. — Б.пр. ↑

6

Murdrum: Убиец

Загърнат плътно в плаща си, Корбет седеше до голямата маса в канцеларията на Тайния печат, намираща се дълбоко в лабиринта от галерии, коридори и зали на втория етаж на стария, безразборно дострояван Уестминстърски дворец. Ниските свещници с восъчни свещи осветяваха масата, покрита с червеникава кордованска кожа, както и ръкописите, които Корбет бе подредил спретнато върху нея. Той се бе отпуснал в кресло с висока облегалка и се оглеждаше. Мангалите пращяха и прогонваха студа, промъкващ се като мъгла през закритите с капаци прозорци. Роговите фенери прогонваха тъмнината от ъглите и нишите, и осветяваха раклите и сандъците, наредени в залата. Мъждукащата светлина хвърляше отблясъци по сребърното разпятие и искреше в живите, наситени цветове на великолепните гоблени, подарени от кралските съюзници във Фландрия, представящи историята за архангел Рафаил от Книгата на пророк Товит. Тъмен силует притича през кръга от светлина и изчезна през откритата врата.

— Наслука, Разбойник! — подвикна Корбет. Огромният котарак, бич за всяка дребна сган, се промъкна като самата смърт през мразовитата и тясна галерия, готов да се хвърли върху всяка бродеща мишка или плъх. Някъде наоколо неговият помощник, на име Убиец, също беше тръгнал на лов. Корбет слушаше с половин ухо. Старите греди и дървенията на двореца скърцаха и стенеха. Виковете на часовите се носеха в нощта, а упоритият, вледеняващ вятър блъскаше и тропаше по капациите на прозорците. Обиталище на призраци, каза си Корбет. Той се изправи на крака, протегна се и отиде до малкия прозорец, чиито стъкла в оловни рамки бяха изрисувани с хералдически мотиви, и надникна надолу, към потрепващата светлина, идваща от пламъците на запалените факли и от огньовете на часовите.

Уестминстър бе притихнал. Някои твърдяха, че след като се стъмни, дворецът ставал прекалено тих, и че тогава всички призраци от миналото, близко и далечно, се завръщали тук. Призраци на писари, прекарвали живота си в своите тесни кабинети, без да зачитат призива да почитат Бога. На свещеници, които се бяха стичали в двореца, за да получат тлъсти доходи и удобни служби, но не бяха си давали труд при отслужването на литургии. На хора, убити в постоянните разпри и спречквания из множеството кръчми и публични домове в Уестминстър, посещавани от немалко придворни. Нахлуваха и призраците на онези престъпници, които бяха умрели в Убежището^[1], в огромната ливада, която отделяше Уестминстърското абатство от двореца, техните сенки се смесваха със сенките на онези, които бяха обесени отвън, при голямата порта на абатството. Корбет се усмихна. Независимо от легендите, лично на него Уестминстър му харесваше повече след падането на мрака, заради тишината и спокойствието, които се възцаряваха след нестихващите шум и глъч на деня.

Той седна отново в креслото си. Вътре беше много топло и той беше доволен, че не е навън, на студа, че е далеч от ужасната къща на Ившам. Двамата с Ранулф бяха уведомили отец Джон за случилото се там. Свещеникът каза, че не би могъл да понесе гледката на труповете. Всъщност, той започна да трепери и плаче толкова жално и отчаяно, че се наложи Флешнър да го придружи обратно до „Сейнт Ботълф“. Калугерицата се държеше настрана. След като Корбет съобщи потресаващата новина, загадъчният писар заяви, че би желал да си върви. Корбет го сграбчи за плаща и го предупреди, че скоро ще получи призовка и трябва да я приеме. Калугерицата просто вдигна рамене и изчезна. После Корбет се бе върнал в онази страховита къща и я бе изучил най-старателно, но ако изключим грозното клане в спалнята, вътре като че ли нямаше нищо необичайно. Никакви следи от насилване на раклите, сандъците и ковчежетата, никакво безредие, никъде. Убиецът се бе промъкнат като ангел на смъртта през дома, в който двамата любовници си бяха мислили, че са в безопасност, без никакви слуги край тях, без никой, който да разкрие запретената им среща.

— И никакви ръкописи — замислено каза той на глас. — Кабинетът на Ившам беше празен като бедняшки килер.

Той вдигна бокала си с греяно вино и отпи малка глътка. Трябваше да поспи и да се приготви за утрешния ден, но беше тревожен и напрегнат, защото не можеше да проумее нищо от тази кървава вихрушка от събития, нито можеше да сложи някакъв ред в нея. Беше извадил и прегледат всевъзможни ръкописи, подбрани от торбите и сандъците в архива на Тайния печат. Беше прочел доклада на Ившам за преследването и залавянето на Ипгрейв. Обобщението на събитията беше спретнато и точно; само един извънреден детайл никак не се вписваше в общата картина. Ившам беше обяснил, че бил прекомерно изненадан, когато се оказало, че Бонифас Ипгрейв е Мистериум и затова не бил вързал нито него, нито търговеца Чантойс, когато ги повели от Съдърк през моста. Както той бе отбелязал правилно, Ипгрейв в качеството си на кралски служител е имат и нисък духовен сан, бил е обвинен, но не и осъден. За останалото отчетът не даваше никакви нови сведения, нито пък предлагаше никакви нови улики. Ившам описваше как е избягал Бонифас, как е намерил убежище в „Сейнт Ботълф“, и как пътят му навън е бил отрязан. Как сестра му дошла с пръстена, който Ившам твърдеше, че е предат на брат й. Той описваше подробно колко силно е била охранявана църквата, всяка врата и всеки прозорец, и не можеше да обясни бягството на своя пленник. Списъкът на показанията, дадени от приставите, които бяха охранявали „Сейнт Ботълф“, изцяло потвърждаваше тази загадка.

Корбет придърпа още една торба. Беше счупил печата й и изчел всичко, което се съдържаше в нея — все пергаменти, открити в жилището на Ипгрейв, както и в неговия обкован с железни обръчи сандък в канцеларията в съда. Вещите бяха описани от писар на име Растал. Корбет се усмихна. Той помнеше стария Растал, мрачен и рязък, но честен и чист като бял ден. Той беше водил проучването на личните вещи на Бонифас; беше се уверил добросъвестно и педантично, че нищо не е било поставено предумишлено там, за да уличи избягалия служител, и беше изложил всичко това в малка бележка, прикачена към съдържанието на торбата. Описът на намереното злато и сребро, вече отдавна похарчено от хазната, беше доста голям. Корбет подсвирна тихичко. Това със сигурност беше повече, отколкото можеше да спечели един съдебен служител за година. Той проучи с интерес съобщението, намерено у Бонифас в

деня на залавянето му. Без подпис, с избледняло мастило, писмото посочваше мястото и времето на срещата, с добавката, че присъствието на Бонифас в „Либер Албус“ щяло да бъде от огромна полза както за самия него, така и за краля.

— Това би могло да е написано от всекиго — промърмори Корбет.

Сред останалите вещи имаше грубо нахвърляна карта на Лондон, или по-скоро на земите около „Сейнт Пол“, Чийпсайд, Алгейт, Крипългейт и Фарингдън. Имаше кръстчета, нанесени с червено мастило. Според бележката на Растал, картата, която определено бе дело на самия Бонифас, маркираше някои от убийствата, извършени от Мистериум. Втори свитък съдържаха избледнели парчета пергамент, носещи все същото страховито послание, което убиецът поставяше на телата на жертвите си: *Mysterium Rei* — Мистерията на случая. Корбет вдигна едно от тези листчета; без съмнение, те са били изпрацани в съда от коронерите и шерифите, натоварени с грижата за труповете на жертвите. Бонифас явно ги беше събирал, но защо? По-важен беше един пергамент с думите „Сейнт Пол“, надраскани над квадрат, грубо разчертан на по-малки квадратчета — дванадесет хоризонтално и дванадесет вертикално. Според Растал, документът бил открит в сандъка на Бонифас и със сигурност бил написан от неговата ръка. Корбет тропна по масата, мърморейки под нос. Ившам беше разкрил метода на Мистериум едва след като бе арестувал Ипгрейв и търговеца Чантойс. Чак тогава, подкрепен от признанията на Чантойс, той бе стигнал до заключението как Мистериум е избирал жертвите си и по какъв начин е искал да получи заплащането си.

— Но това е било след събитието! — възкликна Корбет. — Откъде тогава Бонифас е знаел за „Сейнт Пол“?

Не би могъл да знае, мислеше си той, освен ако наистина не е бил Мистериум. И все пак — той е настоявал, че е невинен, пред сестра си и пред другите. Беше оставил и онази гатанка — че е невинен, стои в центъра и сочи към четирите ъгъла; какво означаваше това? Дали е измислил тази загадка, за да защити себе си? Убиец и лъжец ли е бил Бонифас, убиец, който е успял да избяга, и сега се връща, за да си отмъщава?

Корбет опита да стопли с дъха си облечените си в ръкавици пръсти и протегна ръце над близкия мангал, после вдигна един

пергамент, за който Растал също твърдеше, че е написан от ръката на Бонифас. Почеркът беше ясен и прецизен, сякаш авторът внимателно е обмислял всяка дума, преди да я изпише. Написаното беше изключително лаконично и неразбираемо: *Харви Стантън, Бландфорд? Чиновници? Пратеници до Кръста на „Сейнт Пол“?* После отдолу, под това: *Уолтър Ившам? Игнасио Инглийт? Писари в Лондон?* Корбет обърна ръкописа и видя нещо надраскано в горния десен ъгъл — две букви, „Б“ и „М“, разделени от сърце, пронизано от стрела. Дали това беше просто някаква бележка, написана между другото? Някоя отдавна загубена любов на Бонифас? Той вдигна последния лист пергамент. Сив и излинял, той съдържаеше списък с имена, започващ с „Ема“; следваха други, които проблясваха в паметта на Корбет, макар да не можеше да си спомни с точност откъде са му познати. Одо Фърнивал, Стивън Басетлоу, Уилям Рискейлс. Под тях бяха изписани буквите:

A B C
D E F
G H I

Внезапен, кратък шум, последван от проскърцване в галерията отвън, го сепна. Разбойник или Убиец бяха нанесли удар. Той се намести по-удобно в стола си, оставяйки умората да го победи. Кога, питаше се, кога и той щеше да нанесе удар по този хитър и ловък убиец? Парчето пергамент се изплъзна от пръстите му, клепачите му натехаха и той потъна в дълбок сън.

Аделиша Ипгрейв се стресна и се събуди. Беше сънувала, че се разхожда в окъпаната от лунна светлина гора на абатството и търси Бонифас. Беше се уплашила от някакво потропване, което ѝ се беше сторило, че чува зад гърба си. Приседна на нара и осъзна, че шумът всъщност идва откъм затворения с капаци прозорец на нейния отшелнически дом. Взе малкото разпятие от грубо издяланата маса до леглото си и се прекръсти, нашепвайки молитва към архангел Михаил срещу злодеите, дебнещи в мрака. После пое дълбоко дъх, взе огниво и

запали дебелията лоена свещ в роговия фенер. Отново чу потропването по капациите.

— Аделиша... — просъска нечий глас. — Аделиша, *рах ет бонит*.

Тя прекоси стаята, отвори капациите и отстъпи от прозореца. Нахлулият леден въздух я накара да грабне наметалото и да го увие около раменете си. Взря се напрегнато в непрогледния мрак.

— Кой си ти?

— Аз съм, твоят мил брат Бонифас, сестрице.

Дъхът на Аделиша секна, тя се свлече на близкото столче и простена:

— Не ти вярвам. Покажи се.

— По-добре не, не и в това състояние, в което съм сега.

— Тогава как... — Аделиша се сепна от нещо искрящо, което беше подхвърлено леко през прозореца. Тя заопипва пода и вдигна малкия златен пръстен с яспис.

— Пръстенът ти — гласът беше нисък, леко подигравателен. — Твоят пръстен — повтори той. — Пръстенът на майка ни. Ти ми го изпрати.

Аделиша стисна здраво пръстена, докато сълзите напиреха в очите ѝ.

— Ако ти си Бонифас, къде беше толкова време? Защо се връщаш сега? Защо не...

— Миналото е затворено и запечатано, Аделиша. Няма връщане назад, сред мъртвите. Моят час удари, отмъщението дойде.

— Отмъщение за какво?

— Заради грехове, вонящи на злина и порок.

— Но ти каза, че миналото е запечатано?

— Така е, с изключение на греха. Неговите цветове избуяват, изобилни и тучни, те трябва да бъдат изтръгнати.

— Ти ли си Мистериум?

— Да.

— Но ти настояваше, че нямаш вина. Ти твърдеше, че си невинен, застанал в центъра, сочещ към четирите ъгъла. Ти написа...

— Това беше тогава — долетя шепот.

— Ти ли... — устата на Аделиша пресъхна. — Ти ли уби Ившам и другите? Каква ужасна смърт! Освен това, имам новини от града.

Призована съм от кралския служител...

— Кучетата си пъхат муцуните в боклука. — В гласа прозвуча подигравка. — Какво общо имаме ние с кралските служители, Аделиша?

— Бонифас, как избяга?

— Ще ти кажа, ако и ти ми кажеш нещо.

— Какво?

— Когато дойде да ме видиш, тогава, в олтара на „Сейнт Ботълф“, попита ли те Ившам — гласът затрепери от ненавист, — попита ли те Ившам, това изчадие на сатаната, за жена на име Беатрис?

— Не — прошепна Аделиша, — но по-късно, когато ти избяга, той и Инглийт дойдоха в нашия дом. Претърсиха го от мазето до тавана, но разбира се...

— Никога не съм държал нищо там; или поне не много, нали, сестрице?

— Не, не.

— А Ившам, какво попита той?

— Крещеше ми за някаква жена, Бонифас, ако това си ти. Да, той каза името ѝ, Беатрис, и това беше всичко. А сега ми отговори: как избяга?

— Просто минах през вратата, сестро.

— Но тя е била... — Аделиша бързо приближи до прозореца и се вкопчи в грубия дървен перваз. Впери премрежен от сълзи поглед в тъмнината, но посетителят си беше отишъл.

— Не разбирам. — Харви Стантън, съдия от Кралския съд, пристегна подплатения си с катеричи кожи плащ, после се наведе и потупа тъмнозелената кожена тапицерия на съдийската пейка в залата за углавни дела, намираща се точно до голямата зала на Уестминстър. — Не разбирам — изсумтя той, хвърляйки бърз поглед към своя колега Бландфорд, който седеше до него, натруфен в не по-малко скъпи одежди, с изключително недоволено изражение.

Ранулф се облегна назад във високото си кресло и огледа удобно обзаведената, внушителна зала. Стените бяха покрити до средата с ламперия, а боядисаният в розово хоросан над тях беше украсен с

рисулки, малки бродирани пана и гоблени, всички на теми, свързани с правосъдието — как Даниил защитава Сузана^[2] или пък Соломон се произнася по въпроса чие е детето.^[3] После той хвърли поглед на Чансън, „секретаря на конюшните“, който се бе настанил на ниско столче до вратата и изпълняваше ролята на съдебен разсилен. Отвън двама яки, плещести войници, блестящи в украсените си със златни и сини ширити алени ливреи, бяха готови да се притекат на помощ, ако се наложи.

Ранулф се усмихна на себе си, когато Стантън повтори въпроса си.

„Господарят Кисела физиономия“, както Ранулф тайничко наричаше Корбет, изглежда не се интересуваше от нищо друго, освен от листата пергамент пред себе си. Той се запита дали да не се намеси. Протегна се напред, но Корбет, бърз като котка, потупа лекичко по масата — знак да запази мълчание. Ранулф пренареди писалищната си табличка, гърненцата със синьо, червено и зелено мастило, все още топли на пипане^[4], подострените пачи пера, чиито върхове блестяха като ножове, готови да бъдат сграбчени, гладкият, кремав пергамент, разстлан и притиснат под тежестите, изваяни във формата на разкривени лица на гаргойли. Разпитът скоро щеше да започне, но Корбет бе решил първо да подчертае авторитета си пред тези двама надути и високомерни сановници.

Най-сетне той вдигна поглед. Докосна един от двата тежки свещника, после пълномощията си, поставени до разпятието, плъзна пръсти по тях, а после ги отпусна върху дръжката на меча си, поставен на масата с острие, насочено към Стантън, и накрая постави ръка върху печата си. Всички тези символи на поста му трябваше да напомнят на тези двамата, че макар да прилагаха закона, не стояха над него. Непрекъснатите въпроси и възражения на Стантън заглъхнаха.

В двора отдолу се чу как глашатай обявяваше пренасянето на нечий труп в параклиса. Нечий глас запя с все сила „*Requiem Aeternam*“^[5]. Корбет изчака да се възцари тишина, взирайки се в пергаментите, мърдайки устни, сякаш нашепваше молитва. Ранулф наблюдаваше. Щеше да си припомни всичко това, когато Колелото на съдбата се завъртеше и дойдеше ред той самият да председателства и да раздава правосъдие. Такива бяха мечтите му. Напълно разбираше ненавистта и злобата, които кипяха в съда и в двора: амбицията на

Ившам, лукавата потайност на Бонифас Ипгрейв, високомерието на Стантън и Бландфорд. Съдът беше стълба, хлъзгава и опасна, но за ловките и находчивите той бе и път към най-високите постове в страната. Ранулф беше твърдо решен да изкачи тази стълба, все едно дали с помощта на Корбет или без нея. Той вече бе наясно с правилата на играта. Вярно, не беше получил образование и духовен сан в Оксфорд или Кеймбридж^[6]. Някога беше разбойник, груб, недодялан скитник по улиците, но какво от това? Единственото, което имаше значение за него, беше кралят. Волята на Едуард беше закон, а Ранулф беше кралски човек, с цялото си сърце и душа.

Едно нещо обаче той не разбираше и не можеше да проумее, и това беше Корбет — истинска енигма, непроницаема загадка. Дори крал Едуард се озадачаваше от господаря Кисела физиономия. Ранулф долавяше дълбочината на високомерието, което излъчваше Стантън, въпреки че бе призван на разпит. Бландфорд не бе по-различен. Коридорите на Уестминстър бяха пълни с писари и правници, съдии, кралски служители точно като тях, всичките устремени да угодят на краля и да изпълнят волята му, макар че само онези, които го правеха успешно, биваха забелязвани и възнаграждавани. Корбет беше различен. Това ли беше причината Едуард все по-често да придърпва Ранулф настрана, да го вика да поседнат на някоя пейка в кралските покои, и да пийнат по някоя половница ейл? Ранулф винаги разбираше накъде бие кралят. Какво щеше да стане, ако негово величество поискаше нещо, което Корбет не искаше? Желанието на краля имаше силата на закон. Ранулф приемаше това; но му се искаше да може да проумее господаря си.

Корбет беше преуспял, висш кралски служител, по при все това живееше като аскет. Обичаше дълбоко съпругата си и отказваше да присъства на многобройните вечери и пиршества, които се организираха в двора. Той беше по-привързан към църковните служби и ритуали, и явно извличаше от тях сила, както и непоколебимото си убеждение, че безредието трябва да бъде надмогнато с помощта на правдив закон и пак чрез тях се подготвяше, когато трябваше да приложи този закон. Беше сякаш затворен в някаква своя собствена, молитвена килия; живееше в светското общество, но не бе светски човек, беше част от този свят, да, но се държеше на разстояние от него. Бе кралски служител, искрено вярващ в Църквата и в закона, убеден,

че светът, който бе порочен въпреки тяхното присъствие, би бил безкрайно по-лошо място, ако ги нямаше.

— Ние чакаме, сър Хю! — заяви отегчено Стантън.

Корбет вдигна глава.

— Разбира се, че чакате, милорд. Аз също чакам. Кралят чака. Бог чака. Вие не сте тук, за да прекословите или да обсъждате с мен тънкостите на закона, а да отговаряте на определени въпроси под клетва. — Той посочи поставката до седналия при вратата Чансън. На нея бе поставено Светото Евангелие. — И двамата ли положихте клетва?

— Разбира се — отговориха в хор Стантън и Бландфорд.

— И знаете какво е наказанието за лъжесвидетелстване?

— Сър Хю!

— Просто ви напомням, милорди. — Корбет прелисти пергаментите, облегна се на стола си и впери поглед в гредите на тавана. — Много добре, в такъв случай, нека се върнем двадесет години назад. Вие и двамата сте били служители в Кралската канцелария, занимавали сте се с делата на града, с големците от Гилдхол, нали така?

— Разбира се — сопнато каза Стантън. — И все още сме такива. Знаеш това, сър Хю. Ние имаме пълномощия да решаваме проблемите, които засягат града и правата на краля в Лондон.

— Много добре, много добре — промърмори Корбет. — Тогава нека се върнем към убийствата на Мистериум. Вие не знаехте нищо за тях, така ли е?

— Разбира се, че не.

— Познавахте ли Бонифас Ипгрейв?

— Естествено.

— Бяхте ли приятели с него? Някои хора, включително негово величество, твърдят, че е било така.

— Някои хора бъркат, но не и кралят, разбира се. Междувременно той вече е уведомен за всички факти. Ипгрейв беше наш познат. Човек, който ни се нравеше — сви рамене Стантън, — но нищо повече. Той не беше... как да кажа, от нашия кръг. Не сме общували с него след работа. Не сме вечеряли или пирували с него до ранни зори.

— Не, не, убеден съм, че не сте. Но можете ли да обясните защо тогава Бонифас Ипгрейв би споменал вашите имена в своите записки?

— Защо не? — изтърси Бландфорд, преди Стантън да успее да го спре. — Защо да не си запише имената ни? Знам за какво говориш, сър Хю, виждал съм тези парчета пергамент.

— Виждал си ги? — Корбет се наведе напред.

Бландфорд погледна така, сякаш щеше да избухне, но Стантън, придържайки се към ролята си на въздържан съдия, вдигна ръка.

— Сър Хю, сър Хю, когато Мистериум беше разобличен и Бонифас Ипгрейв изчезна, всички бяха погълнати от подробностите. Ние знаехме, че стаята на Ипгрейв в канцеларията на съда се преравя, и че доказателствата се събират, преглеждат и сверяват. Мастър Бландфорд и аз, както мнозина други, ги попреровихме. Ти сигурно си направил същото.

Корбет се усмихна, присвивайки очи.

— Аз бях млад и зелен тогава, сър Хю — промърмори Стантън. — Бях по-загрижен за работата, която ми предстоеше, отколкото за това, което се бе случило и останало зад мен. О, разбира се, помня слуховете, скандала. Научихме, каквото можахме, но всичко друго беше потулено, пазено като дарохранителница в храм. — Той изопна лице в гримаса. — Колкото до имената ни, които се намират в онзи списък, кой знае? Може Ипгрейв да ни е подозирал?

— В какво?

— Бог знае — невъзмутимо отговори Стантън. — А може би — сви рамене той, — ние сме били набеязани жертви?

— Значи, намирайки се под клетва, заявявате, че не знаете нищо по тези въпроси?

— Това, което негова светлост кралят вече ти е казал, изчерпва всичко, което ние знаем.

— Много добре, много добре. — Корбет избърса уста с опакото на ръката си. — И така, придвижваме се с двадесет години напред. Милорд Стантън, мастър Бландфорд, и двамата сте преуспели много, натрупали сте богатство, придобили сте власт под протекцията на краля. Разбира се, вашите връзки с градските първенци са се задълбочили и са станали, как да го кажа, по-обогатени.

— Какво намекваш? — обвинително каза Бландфорд.

— Не намеквам нищо — отсече Корбет. — Това е положението. Уолтър Ившам беше главен съдия в Кралския съд. Ти, милорд Стантън, си съдия, а мастър Бландфорд, твой старши служител, е помощник-съдия, който се надява един ден да стане „превъзходителство“^[7] като теб. Вярно ли е?

Стантън кимна, наблюдавайки внимателно Корбет.

— И тъй — Корбет дъвчеше тгълчето на устата си, — ваше задължение е да държите под око градските търговци, големците, онези, които кралят обича да облага с данъци и често го прави, онези, с които интересите му се сблъскват. Какво се случи с Ившам? Как започна неговият провал?

— Получихме сведения, анонимни съобщения, че нашият главен съдия не е Ангел на светлината — отвърна кратко и стегнато Стантън. — Сведенията, така твърдеше изпращачът, идваха от „Страната Кокейн“, синоним на беззаконие. Освен това, в тях се твърдеше, че Ившам е твърде близък с двама разбойнически главатари: Джайлс Уолдън и Хюбърт Монаха.

— И как получавате тези сведения?

— Чрез писма, доставяни в Уестминстър на един или друг служител.

— Донесли сте тези документи, нали? Бих искал да ги видя.

— Разбира се. — Стантън щракна с пръсти и Бландфорд се приведе, за да вдигне малка торба. Подаде я на Корбет, който развърза възела ѝ и изпразни съдържанието ѝ на масата. Всички парчета пергамент бяха почти еднакви по размер. Веленът беше с лошо качество; всички бележки бяха написани с един и същ едър почерк и с тъмносиво мастило. Корбет се порови из тях, макар да си даваше сметка, че те биха могли да са написани от всеки писар, секретар или който и да било служител в канцеларията. Въпреки това сведенията, които съдържаха, бяха притеснителни: твърдения, че по един или друг обвинителен акт лорд Ившам е показвал извънредно благоразположение и снизходителност, както към Уолдън, така и към Хюбърт Монаха, и че членове на техните банди са били освобождавани без предявяване на обвинение или официален процес. Корбет бързо пресметна, че тук сигурно имаше поне десет или дванадесет парчета пергамент. Повечето съдържаха подобни сведения, с цитирани имена и дати. Той ги подреди на купчинка и без да обръща

внимание на протестите на Стантън, ги предаде на Ранулф, който бързо записваше въпросите на Корбет и отговорите, които той получаваше. Ранулф вдигна празната торба от пода, постави документите в нея, завърза я здраво и я пхна в шкафчето на малката масичка до себе си. Стантън понечи да възрази.

— Недей! — вдигна ръка Корбет. — Милорд, познаваш закона. Това е комисия за разглеждане на углавно дело. Ще иззема всяко доказателство, което ми е нужно.

— Ще ни ги върнеш ли?

— След като приключа — вдигна ръце Корбет и облегна лакти на страничните облегалки на креслото си. — Разбира се, вие сте получили и други сведения. — Той протегна ръка. — Трябва да ми предадете и тях.

Стантън отново кимна и Бландфорд подаде още няколко парчета пергамент. Тези последните бяха различни, на тях имаше посочени часове и дати за нощни срещи между Уолтър Ившам и двамата разбойнически главатарии в имението на съдията на Клодиърс Лейн. Корбет започна да ги прелиства и проучва.

— Първоначално не можахме да повярваме — промърмори Стантън, — но после предадохме сведенията на краля. Организирахме наблюдение и, както знаете, влязохме в дома на Ившам и го намерихме потънал в разговор с двамата разбойнически главатарии. Възникна въпросът за златото, откраднато от монетарницата. Кралят реши, че Ившам, Уолдън и Хюбърт Монаха трябва да бъдат предадени на правосъдието. Той се надяваше да ексукутира и тримата, като предупреждение към всички останали. Ившам обаче се предаде на кралската милост. Той обеща пълни самопризнания, които щяха да изяснят всяка подробност.

— Направи ли го? — попита Ранулф.

— Не, убийството му сложи край на всичко това. Но все пак — въздъхна Стантън — получените сведения поне ни дадоха възможността да арестуваме бандите на Уолдън и Хюбърт. Мислехме, че най-добре ще е да държим главатарии далеч от техните последователи. Те бяха затворени в Нюгейт и по-късно щяха да бъдат изправени на съдебен процес в Уестминстър Хол, но разбира се, убийството на Ившам осуети всичко. Едни подробни самопризнания от негова страна щяха да бъдат от огромно значение и можеха да

изиграят съдбоносна роля, но след като умря, кралят нямаше друг избор, освен да освободи двамата разбойнически водачи. — Стантън сви рамене. — Формално погледнато, те не бяха направили нищо противозаконно. Краденото злато бе намерено у Ившам; нямаше улика, водеща към тях. Те поддържаха тезата, че Ившам сам ги е повикал в къщата си — а как биха могли да откажат на главния кралски съдия?

— Да, да, знам всичко това — махна с ръка Корбет, — но какво ще кажете за тази „Страна Кокейн“? Познавате ли автора, който е шпионинът, който ви съобщи всичко това?

— Сър Хю, ако го познавахме, щяхме да ти кажем.

— Но вие разполагате и с още сведения? — настоя Корбет. — Отвън чака служител, който се представя с прозвището Калугерицата и с цял наниз други псевдоними.

Той замълча.

Стантън се размърда неспокойно в стола си.

— Милорд — въздъхна Корбет, — трябва ли да ти вадя думите с ченгел от устата, буква по буква? Калугерицата е ваш човек, нали? Намирате се под клетва!

Стантън погледна към Бландфорд, който просто зяпаше надолу в ръцете си.

— Отговорете на въпроса — вдигна глава Ранулф. — Милорд, чакам да запиша твоя отговор — отговор, който се дава под клетва.

— Няма нужда да ми говориш по този начин, писарю.

— Има и още как — отговори му Корбет. — Не сме се събрали тук на празни приказки. Аз искам истината. Мъжът, познат като Калугерицата, е писар. Знае латински и норманско-френски. Добре облечен, възпитан човек. Той е — или е бил — ваш шпионин. Да или не?

— Да.

— Тогава разкажете ми за него. Искам истината. — Корбет потропа по масата. — Той беше заловен заедно с онези негодници в „Сейнт Ботълф“, същите, които бяха осъдени и екзекутирани като предатели и престъпници, и ни представи заповед, подписана от краля, в която се казваше, че това, което е направил приносителят на този документ, е сторено за доброто на кралството и за благополучието на короната. Документът беше подписан от двама ви. И така, Калугерицата е ваш човек. Да или не?

— Казах да.

— И какво е истинското му име? Какъв е произходът му?

Стантън затвори очи и въздъхна измъчено.

— Отговаряй! — рязко настоя Ранулф.

Съдията отвори очи и изгледа кръвнишки Ранулф през масата.

— Ще те запомня, сър.

— И аз няма да те забравя, сър. Моля да отговориш.

— Направи го — измърмори Корбет, — за Бога, стори го тук или ще трябва да повикам войниците отвън, за да ви оковат. После ще отидем в кралския дворец в Шийн, където това представление ще се повтори. Калугерицата?!

— Калугерицата е образован човек — отговори Стантън. — Както знаеш, неговото истинско име е Стивън Есколиър. Получил е образованието си в Оксфорд. Бил приет в домакинството на епископа на Уинчестър, служил и в чужбина. Миналата есен, около Архангеловден, се върна в Лондон. Нае квартира на Майтър Стрийт, където живее с майка си. Причината за завръщането му беше, че тя се разболя и той трябваше да се грижи за нея. Дойде при мен с молба за работа, някаква църковна служба или синекура, която бих могъл да му предложа. Независимо от препоръките на Епископа на Уинчестър, не бях в състояние да му помогна, но тогава Есколиър, или Калугерицата, както сам се нарича, ми направи предложение. Каза ми, че таи неприязън към Джайлс Уолдън и Хюбърт Монаха, заради някакво старо оскърбление, което са му нанесли, и предложи да се присъедини към тяхната шайка и да ни предава всичко, което успее да разкрие. Е, както можеш да прецениш, това беше опасно начинание, но той успя да ме впечатли: имаше ум като бръснач, беше интелигентен, наблюдателен мъж. Съгласих се и Есколиър стана Калугерицата, странстващ писар, с остър език и остър нож. Той се присъедини към пасмината на Уолдън и бързо си създаде сърдечни взаимоотношения с този негодник. Калугерицата можеше да чете и пише, Уолдън не можеше, затова се радваше, че разполага с толкова начетен и енергичен писар. Калугерицата ни даваше сведения за всички престъпления, които се подготвяха: отвличания, покушения, но преди всичко, за това кои от нашите така наречени градски отци^[8] наемат Уолдън. Плащах му добре. — Стантън разпери ръце. — Трябва също да отбележиш, че той работи за мен доста кратко време. Съдбата на Ившам всъщност ни

попречи да доведем започнатата работа до успешен край. — Той вдигна рамене. — Още няколко месеца и щяхме да имаме достатъчно доказателства, за да подведем под отговорност десет пъти повече разбойнически главатари.

— Но той не е бил шпионинът от „Страната Кокейн“, онзи, който ви е дал сведения за това, че Ившам покровителства хората на Уолдън и Хюбърт Монаха.

— Не.

— И ти си сигурен, че не той ви е подавал сведения за техните среднощни срещи?

— Не. Питам го за това. Той отговори, че му се иска да го е направил, но подобни сведения не му били попадали.

— Но когато последователите на Уолдън и Хюбърт Монаха бяха арестувани и затворени в Нюгейт, Калугерицата не е бил затворен?

— Разбира се, че не. Той носеше онзи свитък пергамент, който ви е показал. Никой кралски служител не би посмял да го докосне.

— И все пак беше с тях в гробището на „Сейнт Ботълф“.

— Да, той посети Уолдън в затвора. Когато избухна метежът, чул за бягството на затворниците в „Сейнт Ботълф“ и отишъл там. Един от пазачите на Нюгейт го разпознал до портата на църквата. Така Калугерицата бе заловен и трябваше да продължи да се преструва.

— Трябваше ли?

— Сър Хю, той е шпионин. Надяваше се да се сдобие с повече сведения за това, което се бе случило. Разбира се, престъпниците, които се укриха в „Сейнт Ботълф“ нямаха шанс да оцелеят. Калугерицата беше арестуван, но направи така, че да бъде един от последните, които щяха да бъдат доведени пред теб, и едва тогава извади пълномощното си. И ти, разбира се, трябваше да го освободиш.

Корбет прелисти набързо купчината документи.

— Да се върнем на Ившам. Посещавахте ли го в „Сион“?

— Разбира се, посещавахме го. Ившам може да беше станал отшелник, да се бе обърнал към Бога, но кралят държеше той да отговори на нашите въпроси.

— И той отговори ли? Какви въпроси му задавахте? — попита Ранулф.

Стантън примигна пренебрежително към него и без да му обръща внимание, демонстративно се обърна отново към Корбет.

— Няколко пъти ходихме в абатството „Сион“. Задавахме на Ившам някои конкретни въпроси, свързани с управата на града, но той отговаряше, че вече е „отдаден на Бога“ и няма спомени за това какво се е случвало преди. Не желаете да обсъжда което и да било от делата си, с едно изключение — признаваше, че е съгрешил пред Бога и краля. Спомни си, сър Хю, Уолтър Ившам беше един от нас. — Той погледна презрително към Ранулф. — Оксфордски възпитаник, опитен в логиката и в дебатите. Той можеше да спори с най-добрите; в крайна сметка ни каза твърде, твърде малко.

— Мислиш ли, че покаянието му беше истинско?

— Разбира се, че не! Уолтър Ившам твърдеше, че се опитва да спаси душата си, но аз подозирам, че той отчаяно се опитваше да спаси кожата си.

— Мислиш ли, че е възнамерявал да остане в „Сион“, докато напусне този свят?

— Не знам какви са били плановете на тази пепелянка, но, да, може и да е възнамерявал именно това. — Стантън се наведе напред. — Сър Хю, не ми харесва начинът, по който разговаряш с мен. Заподозрян ли съм? Мислиш ли, че аз, или мастър Бландфорд сме изцапали ръцете си с кръвта на Ившам?

— Защо не? — прошепна Корбет. — Защо не? Ние сме кралски служители, не Божии ангели. Оказа се, че лорд Ившам е углавен престъпник. Оказа се, че и Бонифас Ипгрейв е углавен престъпник. Възможно е ти и мастър Бландфорд да сте влезли тайно в абатството „Сион“ и да сте убили Ившам, по някакви ваши лични, неясни причини.

— Как смееш! — избухна Бландфорд.

— Просто хипотези — отбеляза Корбет. — Вие можете да кажете, че звучи невероятно, но аз казвам, че е възможно. Освен това в същата онази вечер бихте могли да отидете в Куинсхийт, да изведете Игнасио Инглийт навън и да го убиете. И двамата носите оръжие^[9] — спокойно продължи той.

— Вие сте се сражавали в кралските войски в Уелс и в Шотландия, както и аз. Вие сте убивали хора, както и аз. Бихте могли да влезете в кръчмата „Ангелския поздрав“ и да екзекутирате Уолдън и Хюбърт Монаха. Това е напълно в кръга на възможностите. Бихте

могли да отидете в дома на Ившам и да обезглавите Ричард Финк и лейди Кларис. Всички неща са възможни и следователно, вероятни.

— Това е нелепо — възрази Стантън. Той понечи да се изправи, но се отказа, щом видя, че Ранулф също се размърда на стола си.

— Милорди — тропна Корбет по масата, — не разбирате ли? Не можете ли да проумеете? Ние всички сме изправени на процес. Уолтър Ившам беше главен съдия в Кралския съд, и при все това се оказа съучастник, дори близък приятел, с двама от най-големите престъпници в града. Той е извратил и покварил правосъдието. Облагдетелствал се е от обири и кражби. Ако това се случва в зелената гора, тогава какво би станало в сухата?^[10] Така че, да, милорд, заподозрян си, както и мастър Бландфорд, както и всеки друг в тази зала. Колко нашироко се е разпростряла тази зараза, колко дълбоко е проникнала?

— Аз казах истината — категорично отговори Стантън.

— О, милорд, сигурен съм, че е така — усмихна се Корбет. — Готов съм да се закълна, че си казал истината, но не ми каза цялата истина, и заради това може би ще трябва да разпитаме отново и двама ви. Сега вървете. — Той махна с ръка и насочи отново вниманието си към документите, а Стантън и Бландфорд шумно се изправиха, бутнаха назад столовете си и шушукайки помежду си, напуснаха залата.

— Здравата ги разтърси, сър Хю.

— Мастър Ранулф, това и възнамерявах. И двамата са амбициозни, безскрупулни хора.

— Достатъчно безскрупулни, за да убият?

Корбет се обърна и погледна Ранулф право в очите.

— Да, приятелю мой, да убият. Те са кралски хора. Има нещо тук... — той направи неопределен жест. — Нещо, което не мога да оформя в идея, в емоция, в усещане, в подозрение. Кралят има пръст в тази работа, но защо, къде и как, наистина не знам. Но стига с разсъжденията. Да пристъпим към разпита на тайнствения шпионин на име Калугерицата.

[1] Районът между двореца и абатството в Уестминстър се ползвал с неприкосновеност, подобни на тази, която гонените от закона можели да получат в църковен олтар. Първото убежище на осветена

земя в Англия получава статута си от английския крал Едуард Изповедника и обхваща цялата територия на абатството на Уестминстър, а не само олтара на църквата. — Б.пр. ↑

[2] Сузана или Шошана в стария Завет, е девойка, обвинена в прелюбодеяние от двама старейшини. Пророкът Данаил ги подлага на кръстосан разпит отделно един от друг и разкрива лъжата им. — Б.пр. ↑

[3] Най-известната притча от Книга Премъдрост Соломонова — две жени дошли при Соломон с едно бебе и всяка твърдяла, че детето е нейно. Соломон отсъдил да разделят бебето наполовина. Една от жените била готова да приеме това решение, но втората помолила царя да даде живо бебето на другата жена. Тогава Соломон постановил, че тя е майката и дал бебето на нея. — Б.пр. ↑

[4] Мастилата са се подготвяли чрез варене на различни субстанции. — Б.пр. ↑

[5] Погребално католическо песнопение, изпълнявано при заупокойни служби и панихиди „Вечен покой дай им Господи...“. — Б.пр. ↑

[6] Университетите в Оксфорд и Кеймбридж имали силно развита школа по юриспруденция и становището ѝ при спорни въпроси в прецедентното право често се приемало за меродавно, като главна роля в тези школи и в съдилищата играело духовенството. На практика почти всички магистрати били с духовен сан, от така наречения „нисък ранг“. — Б.пр. ↑

[7] Обичайното обръщение към съдия в Англия е Ваше превъзходителство. — Б.пр. ↑

[8] Градските съветници. — Б.пр. ↑

[9] В средновековна Англия не всеки е имал правото да носи оръжие, то е било запазено за благородниците, рицарите, кралските служители и войниците. — Б.пр. ↑

[10] Свободен цитат по Евангелие от Лука — „Защото ако това правят със зеленото дърво, какво ще бъде със сухото“ — думи на Христос, когато Го повеждат към Голгота; Лука, 23:31. — Б.пр. ↑

Barrator: продажен служител

Младият писар влезе наперено в залата. Той спря до вратата, положи ръка върху Евангелието и издекламира клетвата, четейки набързо от парчето пергамент, което Чансън му подаде. После пристъпи напред, без да чака покана и седна на един от столовете. Кръстоса крака и се заигра с пръстена си, гледайки ту Ранулф, ту Корбет.

— Мастър Есколиър, известен още като Калугерицата — Корбет насочи пръст към него, — извади голям късмет, че в „Сейнт Ботълф“ не ти хвъркна главата.

— Сър Хю, през целия си живот съм бил късметлия. Не за първи път рискувам да загубя главата си, и се съмнявам, че ще е за последно.

— Остроумна реторика — заяви Ранулф, — но сега ще трябва да отговориш на нашите въпроси напълно искрено. Положи клетва. Можеш да бъдеш обесен или подложен на премазване до смърт за лъжесвидетелство.

— Казах ли, че няма да отговоря? Задавайте въпросите си, каквито пожелаете.

— Защо отиде в „Ангелския поздрав“? — попита Корбет.

— Разбрах новините. Научих, че Джайлс Уолдън и Хюбърт Монаха са убити. Разбира се, исках да се уверя с очите си.

— Защо?

— Мразех ги.

— А, да, твоите господари Харви Стантън и мастър Бландфорд казаха, че си имал зъб на тези бандити.

— Това е вярно, сър Хю. Преди много години баща ми беше преуспяващ търговец, свещар. Той продаваше най-хубавия и скъп восък, не само в Лондон, но и в чужбина. — Калугерицата разпери ръце. — Това, което Уолдън и Хюбърт поискаха от него, беше просто

да им плаща такса, за да не го преследват, изнудваха го. Баща ми възрази. Те му организираха жесток погром и съсипаха магазина му. Никога няма да забравя това.

— И къде живееш сега?

— На Майтър Стрийт, в малка къща заедно с майка ми.

— А преди това?

— Ходех на училище в „Сейнт Пол“, после продължих образованието си в Оксфорд. След това получих назначение при негова милост епископа на Уинчестър. Дълго служих там, представих се добре, но трябваше да напусна, защото майка ми се разболя. Епископът ми даде препоръчителни писма и аз се върнах в Лондон. Опитвах се да си намеря работа тук-там, но както знаете, това е трудно начинание. Обърнах се към милорд Стантън, но той не можеше да ми даде никаква служба. По-късно открих, че Уолдън и Хюбърт Монаха се забогатели и имат вече доста голямо влияние. Казах на Стантън, че бих желал да се присъединя към тяхната шайка, да ги шпионирам и да предавам събраните сведения. Не исках нищо повече от това да видя и двамата обесени на Елмс, в Смитфийлд.

— А не се ли страхуваше? — попита Ранулф. — Искам да кажа — доскорошен служител от домакинството на епископа на Уинчестър да се свърже с престъпници?

— Мастър Ранулф, също като теб, и аз съм носил оръжие. Участвал съм в сражения в Шотландия и в Гаскония. Препоръчителните писма на негова милост епископа на Уинчестър ще потвърдят това. Не се боя от меч и нож. Видял съм повече кръв досега в живота си, отколкото мнозина други накуп, за много животи. Това не ме притесняваше. Още повече, че имах причина да мразя и двамата негодници.

— И така, ти се присъедини към шайката на Джайлс Уолдън. И той те прие?

— Разбира се! Аз съм грамотен, мога да пиша, мога да чета. Представих се като бивш свещеник, избягал от енорията си в Линкълншир заради някакво престъпление. Убедих го, че мога да се меря в злодеянията с най-добрите от тях. Уолдън ме прие. Получих високо място в неговия съвет. Всичко, което научех, предавах на милорд Стантън. Така ми се иска да бях имал малко повече време.

— Но ти не знаеше нищо за връзките на Уолдън или на Хюбърт Монаха с Уолтър Ившам, главния съдия?

— Не знаех. Сега разбирам, че е имало и друг шпионин, някой, който се е подписвал като жител на „Страната Кокейн“, но аз нямах и най-малка представа за това.

— А метежът в затвора? — попита Корбет. — Посетил си разбойниците в Нюгейт?

— Да.

— Защо?

— Искях да поддържам представата, че съм техен съюзник, загрижен за това, което може да се случи на приятелите ми. Казах им, че съм избягнал капана на шерифите. Те не знаеха, че имам писмо, което ми подсигурява протекцията на Короната.

— И кога беше това?

Калугерицата примигна, устните му се свиха. „Лъжеш, помисли си Корбет, не ми казваш цялата истина.“

— Кога беше това? — повтори рязко Ранулф.

— Малко преди метежа. Продължих да се правя на един от тях. Не видях Уолдън; държаха го в една от ямите. Занесох вино, хляб и плодове на хората му. Побъбрех с тях, но уверявам ви, нямаше нищо важно.

— И това е всичко?

— Казах ви, това е всичко.

— Тогава защо се присъедини към другите престъпници и бандити в гробището на „Сейнт Ботълф“?

— Изпадането в немилост на главния съдия беше голяма изненада за мен. Надявах се да науча нещо повече, сведения, които да свържат по-тясно Уолдън с Ившам. Не успях. На следващия ден, чувайки за метежа и за последвалото бягство, отидох до „Сейнт Ботълф“. По една чиста случайност бях разпознат и арестуван. Поддържах представата за себе си, докато се изправих пред вас.

— А сега, какво, господин писарю? — попита Корбет. — Какво ще правиш?

— Надявам се да получа възнаграждение за стореното. Лорд Стантън може да ме назначи в неговото домакинство или да ми осигури някой доход от някой църковен имот.

Корбет се отпусна назад в креслото си.

— Знаеш ли, мастър Есколиър, Калугерица или както там още се наричаш, че съм наполовина склонен да наредя да те оковат и да те изпратя в Нюгейт?

— Защо, сър Хю? Какво престъпление съм извършил?

— Също както и твоите господари — отвърна му Корбет, — и ти не говориш лъжи, или поне не мисля, че го правиш; просто не ми казваш цялата истина. Твърде сладкодумен си. Думите се леят от устата ти като добре репетирана реч, като някакъв наизустен урок. Да го кажем направо, без заобикалки, аз не ти вярвам. Мисля, че знаеш повече за безчинството, което бе извършено, отколкото разкриваш тук, пред нас. Ти, по свои собствени признания, си човек, който е привикнал да носи оръжие. Служил си в кралската армия. Възможно е да си влязъл в „Залите на Чистилицето“, да си измъкнал оттам Игнасио Инглийт, и да си го убил в Куинсхийт. Възможно е да си влязъл и в абатството „Сион“ и да си езекутирал Уолтър Ившам. Възможно е да си отишъл в „Ангелския поздрав“ и да си убил двамата мъже, към които си хранил дълбока омраза. Накрая, възможно е и да си влязъл в дома на Уолтър Ившам, и по причини, известни само на теб, да си обезглавил Кларис, втората съпруга на нашия бивш главен съдия, и нейния любовник, Ричард Финк.

— Всичко е възможно, сър Хю, но все пак, защо бих го направил? Интерес за мен представляваха единствено Уолдън и Хюбърт Монаха.

— Не отричам — отвърна Корбет. — Това, което искам да установя, е каква роля може да имаш ти във всички тези ужасяващи убийства. Значи, сър, ти живееш заедно с майка си на Майтър Стрийт. Е, не се отдалечавай много, и очаквай да бъдеш призован отново.

Калугерицата излезе. Корбет вдигна едно перо и започна да го остри с малък нож за хартия.

— Не му вярваш, нали, господарю?

— Прекалено многословен, сладкодумен, остроумен, но едно нещо не може да скрие — усмихна се Корбет на помощника си. — Косата си.

— Какво, господарю?

— Косата си — промърмори Корбет. — Червена, като тъмен пламък, същата като тази на Бонифас Ипгрейв.

— Което означава?

— Не знам, Ранулф, това е нещо, към което ще трябва да се върнем по-късно. Нека се заемем с останалите.

Ралф Сандуик и един стар пристав на име Осбърт бяха следващите, които влязоха, за да положат клетва. Сандуик говореше рязко и припряно; после трябваше да се върне обратно, за да помогне на Осбърт да произнесе клетвата, нареждайки му сопнато да държи ръката си върху Евангелието. След като седнаха, Корбет се поклони към Сандуик. Той харесваше стария воин. Абсолютно безстрашен в битки, Сандуик имаше само една слабост: вярваше, че кралят седи от дясната страна на Бога и затова каквото и да поискаше Едуард, никога не би могло да бъде погрешно. Но той беше честен и прям. Можеше да лъже толкова, колкото гълъб би могъл да изпее църковен химн. Облечен в своята полуброня, ветеранът изгледа кръвнишки Ранулф, който явно намираще за извънредно забавно това, че пазителят на Тауър се е натъкмил така, сякаш очакваше всеки момент да започне нападение. Веднъж той дори бе прошепнал на Корбет, че Сандуик сигурно си ляга и в леглото с броня, и съпругата му вероятно доста протестира срещу остриите брънки на ризницата и шпорите на ботушите му. Тази сутрин обаче Ранулф държеше главата си сведена, изражението му беше безстрастно, а когато нямаше как да не се засмее, поставяше ръка на устата си. Корбет реши да ускори нещата.

— Ще те помоля за една голяма услуга, мастър Сандуик: върни се двадесет години назад, към ареста на Бонифас Ипгрейв. Присъства ли на него?

— Не, аз не присъствах, но Осбърт беше там. Той беше пристав в Крипългейт и участваше в отряда, сформирани от Уолтър Ившам, с който той отишъл в онази кръчма в Съдърк. — Сандуик се обърна и смушка Осбърт в гърдите. — Е, кажи им, ти си под клетва, кажи им какво се случи.

Корбет обаче все още беше разсеян. Не се чувстваше удовлетворен от отговорите, които бе получил от Стантън и от Калугерицата. Вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— Чансън — извика той, — побързай. Настигни Стантън, Бландфорд и онзи човек, който нарича себе си Калугерицата. Кажи им, че не съм свършил с тях. Имам допълнителни въпроси; да се върнат тук и да чакат.

Чансън скочи на крака и хукна, затръшвайки вратата зад себе си толкова силно, че Осбърт подскочи стреснато. Корбет се усмихна на пристава.

— Е, все още ли си на служба?

— Не, отдавна минах шестдесетте. Не мога да тичам и да преследвам престъпници, както някога.

— Преди двадесет години — тихо каза Корбет — ти си участвал в хайката, организирана от Уолтър Ившам, който по-късно стана главен съдия в Кралския съд. Помниш ли това?

— О, да, сър, аз бях пристав в Крипългейт. Трябваше да се съберем пред църквата „Сейнт Ботълф“ и Ившам се присъедини към нас там. Някои от групата тръгнаха с баржа, а други го последваха през Лондонския мост. Казано ни беше да се съберем отвън, пред кръчмата. — Той извъртя очи нагоре. — „Либер Албус“, така се наричаше. Беше светло лятно утро, много тихо и спокойно. Ившам и неговият довереник, един надут служител...

— Инглийт?

— Да, сър, точно така, Инглийт. Та те двамата влязоха в кръчмата. Чухме викове и крясъци. Инглийт се появи отново и ни нареди да влезем. Общата зала на кръчмата беше направо пуста. Познаваш Съдърк, сър, оживява се едва вечер. Там заварихме Бонифас Ипгрейв. Изглеждаше уплашен. В нишата на прозореца седеше един търговец, на вид доста преуспяващ. Ившам се беше изправил пред двамата и ги разпитваше.

— Можеш ли да си спомниш какво точно се случи? — помоли Корбет. — Това е много важно.

— Да, сър, аз бях отпред. Ипгрейв беше предал меча си, също и търговецът. Ившам разпитваше търговеца какво прави в тази кръчма в Съдърк. Човекът не беше на себе си от страх; цял трепереше, лицето му беше побеляло като на призрак. Току подръпваше плаща си и все гледаше към вратата. Не можа да даде никакво смислено обяснение.

— А Бонифас?

— Той извади парче пергамент и го подаде на Ившам, който го прочете. Много точно си спомням — това беше просто едно съобщение, че ако Ипгрейв дойде до „Либер Албус“ в определен час, това ще бъде от голяма полза както за него самия, така и за краля.

Корбет кимна; той беше видял това листче в архива на Тайния печат.

— И после?

— Бонифас и търговецът бяха претърсени. Освен онази бележка и малко монети, у кралския служител не бе открито нищо друго, но търговецът носеше тежка кесия със злато. Помня, че Ившам я претегли на ръка. Заяви, че и двамата мъже са арестувани и че трябва да го последват в Нюгейт. Мисля, че беше в Нюгейт.

— А не в Уестминстър?

— Не, сър, каза Нюгейт, или може би Флийт.^[1] Хм, всъщност, сигурен съм, че беше Нюгейт. И така, ние тръгнахме.

— Ившам окова ли арестантите си? — попита Ранулф.

— Предложих му да го направя, но Бонифас възрази, а също и търговецът. Те заявиха, че в каквото и да ги подозират, все още не им е предявено официално обвинение. Ившам се съгласи; в крайна сметка, имаше солидна охрана. Някои от моите колеги се върнаха с баржата, а останалите последвахме Ившам и Инглийт обратно през Лондонския мост. Бяхме обградили двамата арестанти.

— Как се държаха те?

— И двамата бяха доста оклюмали, по-скоро уплашени, но повече не протестираха. Търговецът гледаше Бонифас на кръв, но той сякаш бе потънал в мислите си. Излязохме от моста и тръгнахме по Теме Стрийт, нагоре, към „Сейнт Пол“. До момента, в който стигнахме Милк Стрийт, нито един от двамата затворници не бе оказал съпротива, но там тълпата се струпва около нас, и тогава се случи онова. Бонифас сякаш се подхлъзна и падна на колене.

— Кой беше непосредствено до него?

— Не знам, сър. По едно време той и Ившам вървяха един до друг. Във всеки случай, беше голяма бъркотия. Вие знаете как е, нас, приставите, не ни харесват. Освиркваха ни, замеряха ни и с боклуци. Чирачета подтичваха насам-натат, опитвайки се да продадат нещо. Наоколо имаше просяци, шарлатани, безделници, сводници със своите проститутки, все хора, които душа дават за размирици. Както казах, Бонифас се смъкна на колене, сякаш се беше подхлъзнал, и изведнъж, в следващия момент изчезна, бързо като хрътка. Промъкна се като змия през редицата на приставите и се шмугна в тълпата. Можете да си представите какво стана после.

Корбет кимна. Хората винаги изпитваха съчувствие към арестантите, затова и бягствата бяха нещо обичайно.

— Вдигна се глъч и врява, започна преследване.

Осбърт замълча.

— Продължавай — подкани го Корбет.

— Ами ние викахме „Дръжте го! Дръжте го!“ и се опитахме да го последваме, но разбира се, ни препречиха пътя. Бонифас беше доста млад човек, много бърз в краката. Той притича по една уличка и изчезна. Ние го последвахме, но успяхме само да видим гърба му. Бягаше през гробището на „Сейнт Ботълф“, после влезе в църквата. — Осбърт вдигна рамене. — Знаехме закона. Не искахме да ни отлъчат от Църквата. Човек, който е намерил убежище, е намерил убежище и толкоз. Нашата работа бе свършена.

— А Ившам?

— Той организира преследването. Когато Бонифас стигна до „Сейнт Ботълф“, Ившам беше извън себе си от ярост. Ругаеше ни, че сме некадърни, проклинаше ни, и каза, че му се иска да бе оковал двамата арестанти.

— А търговецът? — попита Ранулф.

— О, и той се опита да избяга в суматохата, но беше заловен, вързан и настанен на сигурно място в Нюгейт.

— А в „Сейнт Ботълф“? — попита Корбет. — Какво се случи там? Освен проклятията и ругатните на Ившам?

— Той ни каза да не се разотиваваме, а да останем да охраняваме вратите, главната порта, вратата за покойниците и Галилейската порта от северната страна, както и вратата на ризницата. Проверихме прозорците както на камбанарията, така и на самата църква; те бяха твърде тесни, за да може какъвто и да е човек да се измъкне през тях. Мислехме, че това е обикновен случай на търсене на убежище. Беглецът може да остане там четиридесет дни, после или да избяга, или да се предаде и да се съгласи да бъде закаран до най-близкото пристанище и изпратен в чужди краища, ако преживее тази разходка. — Старецът прокара пръст по устните си и ги облиза.

Корбет прошепна нещо на Ранулф, който стана, напълни чаша с вино и я подаде на стария човек. Осбърт се усмихна, вдигна я като за тост, после отпи дълбока глътка.

— А Ившам?

— Ившам и Инглийт бяха като обезумели и едва тогава ние си дадохме сметка, че беглецът трябва да е важна личност. Двамата отидоха в църквата. По това време свещеникът вече се бе появил, и даде ясно да се разбере, че Бонифас Ипгрейв е намерил убежище и че докато е в църквата, Ившам и Инглийт не бива да предприемат нищо спрямо него. После... — Осбърт се обърна и направи знак на Сандуик, който грабна чашата от бившия пристав и пресуши виното, облиза устни и се ухили на Корбет, преди да подхване историята нататък.

— Аз бях в Тауър. Получих съобщение от Ившам, че важен затворник е избягал и е потърсил убежище, затова взех стражи, няколко войници и стрелци, пътьом взех със себе си и неколцина души от охраната на пазара. Сър Хю, ние обградихме тази църква отвсякъде. Пиле не можеше да прехвъркне. И четирите врати бяха здраво охранявани. Дори донесохме стълби и поставихме хора на покрива. Проверихме из основи кулата, а свещеникът ни увери, че не съществуват никакви тайни изходи, нито пък крипта или подземие.

— Кой се е приближавал до църквата?

— Мисля, че знаеш, сър Хю.

— Сестрата на Бонифас?

— Но ѝ беше отказано да влезе — отговори Сандуик.

— Някой друг?

— Твоите двама колеги, лорд Стантън и мастър Бландфорд.

Сандуик иронично се ухили, което подсказа на Корбет, че комендантът на Тауър недолюбва двамата съдии.

— Те също искаха да видят Бонифас, но Ившам беше много разгорещен и сприхав. Каза им, че нямат работа там и че никой не може да посещава затворника. Освен Ившам и Инглийт, единственият, който имаше достъп вътре, беше отец Тънстол, за да носи храна или да изнася нощното гърне. Никой друг не е влизал вътре. Сутринта на третия ден, Ившам последва свещеника в църквата, и двамата откриха, че Бонифас е изчезнал. И за да отговоря и на следващия ти въпрос, сър Хю, не знам как, кога и защо. Никога не съм виждал такова нещо преди, човек да изчезва от лицето на земята просто ей така.

— Сигурен ли си, че вратите са били наблюдавани през цялото време?

— Сър Хю, дворът на „Сейнт Ботълф“ беше претъпкан с въоръжени мъже. Ившам беше изпратил писмо на краля; по това време

кралските тежковъоръжени войници и конници вече се бяха присъединили към нас.

— Гробището в църковния двор е обширно и разпръснато, нали? — замислено каза Корбет. Той замълча за миг, тъй като Чансън се вмъкна през вратата, кимна и седна на столчето си.

— Да, така е. Но пак ще повторя, никой не е напускал онази църква.

Сандуик се обърна и загледа как остро перо на Ранулф се плъзга леко по светлата повърхност на велена.

— Мастър Осбърт — усмихна се Корбет, — аз съм много благодарен за вниманието, което отдели на тези проблеми. Има ли още нещо, което да можеш да си спомниш, нещо, което да помогне за разрешаването на тази мистерия?

Старикът поклати глава.

— Кажи, сър Ралф — продължи Корбет, — след последните размирици в Нюгейт, избягалите затворници потърсиха убежище в „Сейнт Ботълф“. Защо според теб избраха тази църква?

Сандуик изпръхтя.

— Не знам, сър Хю. Една от причините хората да търсят убежище там е, че църквата е солидна като крепост. Там няма тайни входове, добре укрепена е и е лесна за отбраняване, както сами установихме от нашия горчив опит.

Корбет се съгласи и благодари на Сандуик и на Осбърт. Той изчака, докато вратата се затвори зад тях и после гневно удари по масата.

— Чансън — повиши той глас, — кажи на лорд Стантън, на мастър Бландфорд и на Калугерицата, че искам да разменя още няколко думи с тях.

След малко и тримата влязоха. Стантън, увил плаща около себе си, преливаше от ярост, задето е бил призован обратно. Корбет не обърна внимание на това, нито пък им предложи да седнат.

— Сър Хю, мислех, че сме приключили?

— Аз не съм приключил, милорд. Когато приключа, ще ви кажа. Вече съм наясно — посочи към Калугерицата Корбет, — че този човек работи за вас, така ли е?

Стантън кимна. Корбет стрелна с поглед Калугерицата, който стоеше самоуверено и спокойно. Възможно ли беше той да е убиецът,

заради лична мъст? — питаше се Корбет.

— Сър Хю, какво искаш от нас? — попита Стантън.

— Ето какво искам — рязко каза Корбет. — Разкажете ми за нощта, в която сте изненадали Ившам с Уолдън и Хюбърт Монаха.

— Както казах, ние държахме къщата на лорд Ившам под най-строгото наблюдение. Уолдън и Монаха вече бяха забелязвани да влизат вътре. Ние просто наблюдавахме и изчаквахме да се появят отново. Когато това се случи, ги оставихме да влязат, а после ги последвахме.

— Пуснаха ли ви?

— Не, разбихме вратата. Мастър Бландфорд изтегли меча си и настоя слугата незабавно да ни отведе при лорд Уолтър. Той се подчини. Заварихме господаря му в кабинета, с Уолдън и другия мошеник.

— И какво се случи след това?

— Лорд Ившам направо излезе от равновесие, крещеше и сипеше заплахи, но не можеше да направи нищо. Беше хванат с ръце в меда. Златото, което намерихме, беше крадено. Той не можеше да обясни защо тези пари са там. Разбира се, нямаше друг избор, освен да отрича, че са донесени от двамата разбойници.

— Каза, че сте го хванали в кабинета му. — Корбет се изправи. — И какво стана тогава? Двата разбойнически главатаря бяха закарани в Нюгейт, нали?

Стантън кимна, но погледът му издаваше, че е нащрек.

— А лорд Уолтър?

— Той беше оставен под домашен арест, докато бъде уведомен кралят, после бе отведен там, където пожела негова светлост.

— Значи вие го оставихте там?

— Да.

— А документите, ръкописите, домакинските му книги, тайните му записки, не ги ли изехте? — Корбет погледна бързо към Бландфорд, който нервно преглъщаше и упорито избягваше погледа му. Калугерицата стоеше и леко се усмихваше, сякаш на самия себе си. — Е? — обърна се отново Корбет към Стантън. — Милорд, вие сте арестували главния съдия на Кралския съд. Той е бил свързан с двама всеизвестни престъпници. Мога да разбера, че е бил оставен под домашен арест, в своята къща, под строга охрана, но със сигурност

документите и записките, всичко в онзи кабинет, е могло да ви бъде от полза? Защо не сте го извели?

— Опитвахме се по-късно.

— Но не веднага?

— Не сър Хю, не веднага.

— И какво се случи с всички тези документи и записки? Не ми казвайте! Лорд Ившам е имал камина в кабинета си, да не споменаваме мангалите, и когато сте се върнали, всичко е било изгорено, нали?

Стантън кимна. Корбет шумно въздъхна.

— Вие ли казахте на Ившам да изгори всичките си ръкописи и документи? Жест на любезност от страна на един съдия към друг? Или сам кралят ви е дал такива нареждания? В края на краищата, колкото по-малко скандали, толкова по-добре.

Стантън сви рамене.

— Не мога да отговарям от името на краля, сър Хю, трябва да го попиташ сам. Ние направихме грешка, мислехме, че няма да има проблеми, и наистина, когато се върнахме, Ившам беше изгорил ръкописите и документите си.

— Казахте ли на краля?

— Разбира се. Негова светлост каза само, че това е било грешка. Ившам така или иначе беше свършен, кариерата му беше съсипана. Имахме всички доказателства, от които се нуждаехме.

Корбет кимна и отиде до Калугерицата.

— А ти, писарю? — потупа го той по гърдите. — Посетил си Нюгейт непосредствено преди да избухне метежът. Каза ли на хората на Уолдън, че Хюбърт Монаха може да стане свидетел на обвинението и да натопи съучастниците си — или обратното, на хората на Хюбърт, че Уолдън ще се обърне срещу тях?

Калугерицата устоя на втренчения поглед на Корбет.

— Аз казах истината. Играех роля, нищо друго.

— А когато те избягаха, тези жестоки, отчаяни мъже, кой им каза да отидат в „Сейнт Ботълф“?

— Не знам. Може би те биха могли да отговорят на това. Но ти, сър Хю, ги изправи на съд и ги осъди на смърт. Аз не мога да отговарям за това какво са подготвяли, какво се е криело в техните зли умове и черни души. Казах истината.

— Така ли? — отвърна Корбет. — Наистина ли? Аз не мисля, че някой от вас, господа, каза истината. Може да не сте казали точно лъжа, но... — той се обърна, махвайки с ръка в знак, че ги освобождава. — Може да ви призова отново — добави и се върна обратно зад масата. Дочу как Стантън протестира и се оплаква, докато Чансън го извеждаше заедно с останалите. Отпусна се на стола си.

— Тук май няма нищо, а, господарю? — прошепна Ранулф, навеждайки се напред. — Съвсем нищо.

— О, напротив, има. Нека разпитаме брат Кътбърт и Аделиша.

— Заедно?

— О, да, заедно.

Брат Кътбърт, облечен в черното си бенедиктинско расо, провлече крака вътре, следван от Аделиша. Корбет забеляза колко впечатляващо целеустремена и енергична бе тази жена. Беше висока, облечена в тъмносино расо на монахиня, около главата ѝ имаше воал, лицето ѝ беше почти изцяло скрито от искрящо бялата прилепнала пребрадка под него. Движеше се с впечатляваща грация. Усмихна се, направи реверанс пред Корбет и зае стола си, след като помогна на брат Кътбърт да се настани в своя. Бившият свещеник от „Сейнт Ботълф“ седна с въздишка, леко отметнал глава назад, взирайки се в Корбет изпод полупритворените си клепачи.

— Положихте клетва — любезно започна Корбет, — и сега искам от вас да ми кажете истината.

— Но ние го направихме — промърмори Аделиша. — Ние говорехме истината. Сър Хю, има нещо друго, което трябва да ти кажа. Снощи, или по-скоро в ранните часове на тази сутрин, бях обезпокоена от някакъв странник, който почука на капаците на моя отшелнически дом. — Докато тя разказваше на Корбет какво се е случило, перото на Ранулф се плъзгаше бързо по повърхността на пергамента; той записваше всичко с личния си сбит шифър.

— Мислиш ли, че това наистина е бил твоят брат? — попита Корбет.

— Сър Хю — Аделиша измъкна ръце от диплите на робата си, протегна ги напред и постави пръстена с яспис върху масата. — Той ми даде това. За последен път видях този пръстен, когато го дадох на Ившам, който обеща, че ще го предаде на брат ми.

— И направил ли го е? — попита Корбет.

— Да, направи го — заяви брат Кътбърт. — Аз носех храната на Бонифас. При едно от влизанията ми го заварих да разглежда този пръстен. Плъзна го на пръста си. Сър Хю, той трябва да е бил; Бонифас Ипгрейв със сигурност избяга. Сега се е върнал да търси отмъщение.

— Едно нещо тогава... — Корбет замълча, тъй като църковните камбани забиха. Почувства лека тръпка на вълнение. Много от историите, които беше чул, бяха лъжи, изопачаване на истината. Може би беше време да разтърси цялата тази плетеница от лъжи, за да лъснат преструвките и измамата.

— Брат Кътбърт, ти ни увери, че през нощта, в която Ившам е умрял, всичко е било спокойно, както винаги.

— Колкото би могло да бъде — каза шеговито брат Кътбърт.

— Явно, когато ти си се оттеглил, Ившам е бил в килията си, вратата му е била затворена и залостена отвън и отвътре. Твоето куче пазач Огадон е почивало на своя пост. И тогава се случило неразгадаемото чудо. Някой е успял да мине през залостената врата или през затворените капаци на прозорците, после да слезе по стълбите на параклиса. Той или тя не са те обезпокоили, но са убедили Ившам да отвори вратата на своята килия. Убиецът го е последвал вътре, прерязал му е гърлото и е напуснал също тъй безшумно, като дори мистериозно е заключил вратата след себе си отвътре. — Корбет опря лакти на масата. — Брат Кътбърт, мистрес Аделиша, вие сте добронамерени хора, доказателствата ще го потвърдят. И все пак, ако мислите, че вярвам в тази измишльотина, то в такъв случай ме обиждате. Това е невъзможно.

Аделиша стрелна с поглед брат Кътбърт, който само клатеше глава, свел поглед надолу, и си играеше с въжения колан на расото си.

— Не ви вярвам — заяви Корбет и замълча, защото Ранулф в изненадата си бе изпуснал перото си. Той бързо грабна друго и започна да подостря върха му, хвърляйки озадачен поглед към господаря си.

— Убеден съм, че двамата се обичате — продължи меко Корбет. — Винаги сте се обичали, винаги ще се обичате. Брат Кътбърт, докато си бил свещеник в „Сейнт Ботълф“, вие с Аделиша сте станали много близки, две сърца в едно, две души в една. При други обстоятелства, на друго място и в друго време, щяхте да станете съпруг и съпруга. — Той се усмихна тъжно. — Разбирам това. Никъде в Писанието не се

казва, че свещеникът не бива да се влюбва в жена. Ившам разби всичко това, нали? Той е преследвал брата на Аделиша и го е изпратил в изгнание, после е измъчвал и двамата ви, не с маши и нажежено желязо, а с обвинения и нападки. Чудя се наистина, дали в сърцата си и двамата не гледате на случилото се преди двадесет години в „Сейнт Ботълф“ като на наказание за това, което е имало помежду ви, и което вие сте мислили за порочно привличане.

— Никога не сме били любовници — рязко каза брат Кътбърт, гледайки Корбет право в очите. — Това е истината. Положил съм обет. Аз съм свещеник, обречен на безбрачие. Срецнах Аделиша и ние се влюбихме дълбоко. Бог знае какво би могло да се случи, но Бог знае и какво всъщност се е случило. Ти си прав, кралски служителю. Ившам разби живота ни. Аз искрено вярвах, че така ме наказва Бог.

— Аз не бях съгласна с това — заяви Аделиша. — Заявих, че не е възможно. Да — тя се усмихна леко, поруменяла от притеснение, — досещам се какво си мислиш, кралски служителю: просто поредният свещеник с неговата любовница. Ние никога не сме имали такива отношения, и въпреки това се обичахме така страстно, както мъж обича съпругата си, а жената — своя съпруг.

— И така — продължи Корбет, — брат Кътбърт, ти остави „Сейнт Ботълф“ и се оттегли в абатството „Сион“. Аделиша, разбира се, след изчезването на Бонифас, е решила, че няма друг избор, освен да те последва. Аз бих заявил и пред Бога, че вие сте живели целомъдрено, но годините са минавали, и аз съм сигурен, че сте се срещали под прикритието на нощта, дълбоко в онази гора. Може би сте носели кана с вино и чаши. А през студената зима — и мангал с разпалени въглени. Сядали сте и сте разговаряли за това какво е било и какво би могло да бъде, така ли е?

Кътбърт кимна.

— А после — заяви Корбет, — Ившам е пристигнал в абатството „Сион“. Сатаната отново нахлул във вашия живот. Човекът, който разрушил всичко, сега бил ваш близък съсед. Вашите среднощни срещи зачестили. През нощта, когато Ившам е бил убит, ти, брат Кътбърт, си напуснал параклиса на покойниците и си отишъл да се срещнеш с единствената жена, която някога си обичал.

Кътбърт скри лицето си в ръце и зарада тихичко. Аделиша се наведе и го погали по рамото, само едно леко докосване, и все пак то

каза на Корбет всичко.

— Какво се случи тогава? — рязко попита Ранулф.

— Излязох от параклиса. — Кътбърт вдигна обляното си в сълзи лице. — Взех малък мях с вино, две чаши. Аделиша трябваше да донесе малко въглени, да си топлим ръцете. Носех тежък плащ с качулка, бях надянал ръкавици. В гората има един дънер, на който обичаме да сядаме и да гледаме нагоре. Изучавахме нощното небе. Прав си, кралски служителю, говорехме за миналото, за Божията воля, за какво ли не, за всичко под луната. През въпросната нощ, когато се върнах, Огадон спеше дълбоко. Впрочем, бих казал, че лежеше като упоен. Прекосих параклиса и слязох надолу по стълбите. Вратата на Ившам беше отворена; тялото му лежеше проснато върху писалището, навсякъде имаше кръв. Не съм докосвал абсолютно нищо; просто затворих вратата. Не исках да тревожа Аделиша, затова първоначално не й бях казал какво се е случило.

— Как спусна резето отвътре?

— О, много просто. В горния край на вратата има решетка. Видяхте онези пръти в коридора, нали? Просто прокарах един от тях през решетката и бутнах резето надолу; останалото беше така, както го завари. Как се досети?

— Логика — отговори Корбет. — Как може някой да мине покрай спящо куче-пазач, изобщо да не те смути, да убеди Ившам да отвори вратата си, да го убие, да залости вратата отвътре и да излезе, без да бъде забелязан. О, да, тази загадка ме очарова, но все пак, преди да попаднеш в плен на мистерията, трябва да потърсиш очевидните пътища, и това беше единственото решение. Но вие съзнавате — Корбет се размърда на стола си, — че трябва да взема предвид и една друга възможност. Ти, брат Кътбърт, повика ли през онази нощ мистрес Аделиша долу, в подземията на параклиса, за да убиете заедно мъжа, който, по ваши собствени признания, е разбил живота и на двама ви?

— Съвсем не!

Корбет погледна остро към Аделиша.

— Съвсем не! — повтори тя, но отбягна погледа му.

— Каж ми, брат Кътбърт — продължи Корбет, като си играеше с ръкописите, лежащи пред него, — сега вече под клетва, изповядвал

ли е изобщо Ившам пред теб нещо, което може да обясни неговата собствена смърт или пък събитията отпреди двадесет години?

— По този въпрос, сър Хю, казах истината. Почти не говорех с него; и той рядко ме заговаряше. Не можех да понасям вонята му, погледа му, докосването му. Ако имаше начин, щях да го изгоня от абатството.

— А ти, Аделиша, посещаваше ли Ившам, за да го разпитваш за нещо?

— Не. — Този път тонът ѝ беше много по-сдържан. — Никога не бих се доближила до такъв човек. Сър Хю, не сме го убили ние.

— Вие го казвате — заговори Ранулф. — Брат Кътбърт, ръцете ти са изкривени от ревматизъм, но все пак си успял да залостиш здраво онази врата.

— О, беше болезнено — заяви Кътбърт. — Но аз бях толкова уплашен, когато намерих Ившам мъртъв, че единственото, което исках, бе да затворя онази врата, да я залостя, и да представя случая като загадка. Разбира се, съзнавах, че хората може да помислят, че аз съм го убил, но нямаше доказателства, никакви улики, и не забравяй, кралски служителю — той се потупа отстриани по главата, — ето тук, тук, аз знам, че съм невинен. Не съм извършил това, което ми се искаше да направя.

— Наистина — заяви Аделиша, — ако един от нас, или и двамата, сме убили Ившам, не трябва ли да сме виновни и за другите не по-малко ужасни смъртни случаи? Инглийт, двамата разбойнически главатарии, екзекутирани в лондонската кръчма, отвратителното убийство на мистрес Кларис и нейния иконом, Ричард Финк? О, да, писарю, слуховете стигнаха и до нас. Добрите братя от абатството преливат от градски клюки. Те може да водят монашески живот, но проявяват дълбок интерес към светските дела.

— Да си го кажем без заобикалки, мистрес — усмихна се Корбет, — наблюдавах те, когато влезе в тази стая. Не си стара, силна си, не е изключено да си извършила тези убийства или да си помогнала на някой друг да ги извърши. Ще ви попитам отново и двамата: има ли още нещо, което да можете да ми кажете сега, под клетва, което да помогне на разследването ми?

Те отговориха, че няма такова нещо.

— А ти, мистрес Аделиша? Какво ще кажеш за този среднощен разговор с непознатия, който е заявил, че е твоят брат, Бонифас? Той е питал за някаква Беатрис; знаеш ли коя е тя?

— Не.

— Брат ти никога ли не е споменавал пред теб жена на име Беатрис?

— Никога.

Корбет се отпусна на стола си.

— В такъв случай ви благодаря. Можете да се върнете в абатството, където, ако е необходимо, ще ви посетя отново. Един последен въпрос — той вдигна парче пергамент. — Бонифас Ипгрейв е написал гатанка на гърба на Евангелието в „Сейнт Ботълф“. *„Аз стоя в центъра, невинен, и соча към четирите ъгъла.“* Ти ли даде това на мистрес Аделиша?

— Да.

— Знае ли някой от двама ви какво означава това?

Двамата хорово отговориха отрицателно.

Много бързо, много припряно, каза си Корбет, но вдигна ръка.

— Можете да си вървите. Желая ви безопасно завръщане.

[1] Известен лондонски затвор на река Флийт. — Б.пр. ↑

8

*Ribaudaille: Обоз, хора, които следват
армията, за да се прехранват покрай нея,
бездомници*

— Как успя да...? — попита Ранулф, когато вратата се затвори зад тях.

— Логика, Ранулф. — Корбет прехапа замислено устни. — Това е единственият правдоподобен отговор. Ако двама души наистина се обичат и живеят в такова близко съседство, те неминуемо ще се срещат, и само смъртта ще сложи край на това. Подозирам, че те се виждат доста редовно — о, в това няма нищо лошо, седят като две деца, шепнейки си в мрака. — Той направи пауза. — Те не ми казаха цялата истина. О не, брат Кътбърт беше твърде лаконичен и дори рязък. Той ме наблюдаваше извънредно внимателно. Опасяваше се от някакъв конкретен въпрос, но, убий ме, не мога да се сетя какъв. Е — извика той, — Чансън, доведи отец Джон и мастър Флешнър.

Двамата мъже влязоха в стаята, положиха клетва и заеха местата си. Отец Джон се беше избръснал, но синините и раните по лицето му все още изглеждаха възпалени, а около очите му имаше тъмни кръгове. Двамата изглеждаха малко по-спокойни, явно се бяха посъвзели от предишния ден, но свещеникът бе все още напрегнат, не седеше спокойно на стола, играеше си с диплите на расото. В пълен противовес на него, мастър Флешнър изглеждаше полузаспал. Корбет се запита дали не е пийнал поне една голяма чаша вино, за да си помогне да преодолее разпита.

— Благодаря ви, че дойдохте тук — започна Корбет. — И двамата положихте клетва. Сигурно осъзнавате, колко е важно това и какви са наказанията за лъжесвидетелство. Аз знам, че вчера вие сте станали свидетели на ужасно и страховито престъпление, но ако ми помогнете, ще мога да разреша тази мистерия и да изправя

престъпника пред правосъдието. Е, мастър Флешнър, както разбирам, ти си енорийски писар в „Сейнт Ботълф“ и си такъв от...

— От двадесет и пет години. Бил съм също и коронер по тези места, но напуснах този пост преди десетина години. Уморих се да гледам трупове, удушени, обесени, накълцани, намушкани, с разбити глави, с липсващи крайници, извлечени от реката или от някоя купчина боклук, покрити с тиня и слуз.

— Познаваше ли Бонифас Ипгрейв?

— Не, не го познавах. Нямам нищо общо с цялата онази бъркотия отпреди двадесет години. Тогава бях по работа на друго място.

— Но си познавал тогавашния енорийски свещеник, сега брат Кътбърт, брат-мирянин в абатството „Сион“?

— Разбира се.

— А знаеше ли за неговото приятелство с мистрес Аделиша?

— Чувах слухове, но това бяха кръчмарски клюки, пазарни брътвежи. Не мога да помогна с нищо в това отношение.

Корбет се вгледа изпитателно в превзетото му лице с тънки мустачки и брада. Флешнър без съмнение беше притеснен, и все пак отговаряше доста бързо за смутен човек.

— А стълкновението в „Сейнт Ботълф“, когато престъпниците избягаха от Нюгейт?

— Отново ще кажа, че не знам нищо за това, сър Хю. Призоваха ме да водя протокола на съдебния процес срещу тях в църквата; знаеш всичко, което знам и аз.

— Кажи, мастър Флешнър — заговори Ранулф, оставяйки перото си, — знаеш ли дали има някакви тайни входове в „Сейнт Ботълф“? В крайна сметка, ти си енорийски служител там.

— Не. Ако има някакъв, то той ще е много таен и много добре скрит. Аз съм роден и израсъл в Крипългейт. Не знам за никакви тайни проходи.

— А нападението над отец Джон?

— Казах ти какво се случи. Отец Джон ме повика да се срещнем около три часа след шестата камбана. Каза ми, че ще остави незалостена вратата за покойниците. Отидох в „Сейнт Ботълф“. Чух шум и влязох вътре. Видях сянка, която се стрелна към олтара, после изчезна и се скри обратно в ризницата. Чух стон. Влязох в ризницата и

открих отец Джон вързан, беше успял да освободи устата си от кърпата. Помогнах му да се развърже.

— В същата нощ, в която е убит лорд Ившам — продължи Корбет, — Игнасио Инглийт, неговият секретар, също е варварски убит в Куинсхийт. Къде беше ти по това време, мастър Флешнър?

— У дома, със съпругата си, където е мястото на всеки добър гражданин. — Флешнър подръпваше робата си. — Защо, сър Хю, мислиш, че аз съм убиецът ли — човек като мен?

— И къде беше — настоя Корбет — вчера около обед, когато Джайлс Уолдън и Хюбърт Монаха са били екзекутирани в „Ангелския поздрав“?

Флешнър притвори очи и се приведе леко.

— Бях зает с мои лични дела. Бях в Чийпсайд и оглеждах сергиите.

— Имаш ли свидетели за това? — намеси се рязко Ранулф. — Свидетели, които да могат да го потвърдят под клетва?

— Разбира се, че не, разбира се, че не — смотолеви объркано Флешнър.

— А по-рано през деня? — настоя Ранулф. — Когато мистрес Кларис и Ричард Финк са били зверски убити в дома си на Клодиърс Лейн?

— Това е абсурдно, нелепо! Аз не съм убиец. Не бих могъл да размахвам брадва...

— Кой е казал, че е било брадва?

— Би трябвало да е — Флешнър разпери ръце. — Би трябвало да е брадва, щом главите им са отсечени.

Корбет забеляза как кръвта нахлу в лицето на писаря. Реши да го остави и се обърна към отец Джон, който вече се бе отпуснал като полузаспал на стола си и се взираше в стената над главата на Корбет, сякаш беше омагьосан от гоблена, изобразяващ Христос в деня на Страшния съд.

— Разкажи ми за себе си, отец Джон.

— Знаеш кой съм аз, сър Хю. Аз съм недотам именитият син на именития лорд Ившам, някога главен съдия в Кралския съд. Майка ми почина, когато бях на три или четири години, било някакъв нещастен случай на улицата, не знам точно какъв. — Той продължи, без да спира, гледайки твърдо Корбет. — Каниш се да ме попиташ за баща

ми. Чистата истина е, сър Хю, че аз не познавах баща си. Той вечно беше зает с най-различни дела. Не знаех нищо за тях. За него аз бях едно голямо разочарование. Той искаше да стана рицар в кралския двор. Бях изпратен в училището към църквата „Сейнт Пол“. Изучавах логика и теология в Кеймбридж и после бях изпратен като оръженосец в дома на фамилията Байгод^[1] в Норфолк. Старият граф най-нехайно осведоми баща ми, че с меча ме бива толкова, колкото някоя жаба в летенето. Когато баща ми започна да ме укорява заради това, му казах, че не желая да бъда убиец в ливрея. Искях да стана свещеник. Разбира се, баща ми с цялото си влияние и връзки осигури това. Довърших учението си, този път в Оксфорд, и бях ръкоположен от лондонския епископ. Служих като курат в различни енории на юг от реката и после моят баща, като важен лорд с влияние в Крипългейт, ми издейства назначение като свещеник на „Сейнт Ботълф“. И отново искам да го кажа много ясно: Аз не познавах добре баща си.

— Познаваше ли втората му съпруга, Кларис?

— Тя беше мила, хубава женичка, голяма кокетка. Никога не сме били близки. Както казах, аз прекарах голяма част от моя живот далеч от семейния дом. Баща ми не възразяваше, нито пък аз. Сър Хю, не знам нищо за онази бъркотия отпреди двадесет години, в която е бил замесен Бонифас Ипгрейв. Тогава не бях в Крипългейт, а в Норфолк. А що се отнася до бунта, избухнал в Нюгейт, сам видях какво стана. Те нападнаха моята църква, убиха мои енорияши. Превърнаха Божия дом в касапница.

Той спря.

Корбет се облегна назад в креслото си. Той се беше сражавал в Уелс и Шотландия и можеше да прецени, че отец Джон още не може да се съвземе от изживяния ужас. Нещастникът седеше някак сгърчен и произнасяше думите, сякаш рецитираше нещо наизустено.

— Колкото до това къде съм бил и какво съм правил — измърмори свещеникът, — когато са били извършени всички тези убийства, бях в свещеническият дом и се приготвях за следващия ден.

— А вчера?

— Същото. Мастър Флешнър може да свидетелства. Искях да се срещна с него следобеда, за да опишем вещите в църквата. Сър Хю, Бог ми е свидетел, че бих искал да помогна, но не мога.

— А сега? — попита Ранулф. — Искам да кажа, нали „Сейнт Ботълф“ се намира под запрещение. Там не могат да се отслужват литургии, не могат да се четат молитви и църквата е затворена.

— Ами ще последвам брат Кътбърт и ще помоля абат Сарлоу да ми позволи да се подслоня в „Сион“. Нямам намерение да ставам отшелник, а само да премислям, да се моля и да чакам, докато бурята отmine, а редът и спокойствието се възстановят. — Той се изправи на крака. — Сър Хю, ако имаш още въпроси, аз ще отговоря, но следобедът напредва и скоро ще се мръкне. Имам да върша много неща. Не бих искал да се задържам в свещеническия дом твърде дълго. Свободен ли е мастър Флешнър да се върне с мен? Знаеш къде да ме намерите.

Корбет кимна.

— Добре, отче, засега свършихме.

Той проследи с поглед как двамата мъже си тръгват. Чансън затвори вратата зад тях, после погледна с очакване господаря си.

— Сър Хю, ще има ли още някой? — При все че голямата му любов бяха конете, от всичко най-много Чансън обичаше да седи и да наблюдава как господарят му кръжи и се вие над плячката си; както беше отбелязал пред Ранулф, това бе по-вълнуващо, отколкото да наблюдаваш ястреб в полет.

Корбет бутна стола си назад и се изправи на крака. Изчака, докато Ранулф привърши с писането, после отиде до един от малките прозорци, бутна капациите назад и се загледа навън. Светлината гаснеше; чуваха се камбани и рогове.

— Какво ще правим сега, сър Хю? Кой друг ще разпитаме?

Корбет се взираше в сгъстяващия се мрак.

— Кой друг ли? — заговори той сякаш сам на себе си. — Уолдън и Хюбърт Монаха са мъртви. Мистрес Кларис и любовникът ѝ Ричард Финк лежат до тях в стаята за покойници. Документите на Ившам или са скрити в тайните сандъци на краля, или са унищожени от огъня. Кажете ми, Ранулф, от всички хора, които бяха споменати в този кошмарен разказ, кого пропуснахме?

— Търговеца Чантойс — отговори Ранулф. — Този, с когото Бонифас се е срещнал в „Либер Албус“, в Съдърк.

— Ти чу краля: Чантойс отдавна е отишъл при Бога.

— Но преди това може да се е оженил отново.

Корбет се обърна и се усмихна.

— Много добре, Ранулф. Опитай се да намериш какъвто и да е негов родственик. Открий дали има някой, който да може да добави поне малко към тази заплетена история. А сега — каза той, върна се до стола си и вдигна плаща си, — ще се опитам да осмисля това, което чух и което научих. Може би ще се разходя до абатството и ще се присъединя към братята за вечернята. След това ще се срещнем отново тук, ще вечеряме и ще вплетем в едно всички различни нишки, които успяхме да измъкнем.

— Стомахът ми се обажда — простена Чансън. — Гладен към!

— Можем да отидем в някоя от кръчмите — предложи Ранулф.
— В „За едно пени“, или във „Висящата врата“. Бих могъл също — пошегува се той, — да приготвя ергенска трапеза.

— Която е? — попита Корбет.

— Хляб, сирене и пушена херинга от някоя улична продавачка.

Корбет смръщи лице.

— Не, дворцовата кухня ще ни осигури хубави блюда. Кралят се връща от Шийн, където беше на лов, така че готвачите са се подготвили добре. — Той потупа Чансън по рамото. — Успокой вълка в стомаха си, скоро ще бъде достатъчно сит.

— А ти, господарю? — попита Ранулф.

— Както казах, аз ще се присъединя към добрите братя за вечернята. Вие ще дойдете ли?

Чансън направи красноречива гримаса и погали стомаха си. Ранулф посочи към пергаментите, които все още стояха разпилени по цялата маса.

— В такъв случай... — Корбет се усмихна и ги остави.

Преддверието беше студено, мангалите — пълни с угаснала пепел. Слугите бяха загасили свещите и пламъкът на една-единствена факла танцуваше под поривите на ледения вятър. Корбет мина през облицованата с дървена ламперия галерия и влезе в своя собствен кабинет, където започна да рови сред получените документи: запечатани торбички и пакети, съдържащи доклади, писма, меморандуми и записки от шпиони, търговци, странстващи учени, монаси, пратеници в чужди дворове, агенти в Париж, Рим и Брюж, всички пълни с клюки от различните кралски дворове. Той дръпна поблизо свещника и ги прехвърли набързо. Когато свърши, загаси

свещта. Нямахте нищо забележително, нищо, което да не може да почака. Стана, напусна кабинета и слезе долу, в малко вътрешно дворче с градинка. Светлината бързо гаснеше, но един мангал на колела припукваше до торфената скамейка край малко езерце, опасно с тръстика, застинало спокойно под своята ледена покривка. Корбет седна и се уви плътно в плаща си. Поръсеният върху въглените тамян насищаше въздуха с приятен аромат. Той се отпусна, разхлаби портупея с меч си и се загледа в небето. Звездите бяха толкова чисти и бляскави. Думи, образи и спомени от последния разпит се блъскаха в ума му; различни лица, жестове, изражения, преструвки. Какво беше пропуснал? Какво му убягваше? Все още беше объркан. Някои мистерии, като тази с хитроумното промъкване на убиеца на Ившам, бяха разрешени, но създаваха други проблеми. Кътбърт ли беше убиецът? Беше ли Аделиша негов съучастник? Те със сигурност имаха сериозни причини да прережат гърлото на бившия съдия.

Корбет се изправи на крака, пристегна портупея си и влезе отново в двореца. Потънал в мисли, той бродеше из галериите; мина през една малка зала, където забеляза група рицари от кралското домакинство, облечени в пищни дворцови одежди. Те се трупаха около един от кралските шутове, джудже, което ги забавляваше с някаква смешна история за девойка, рицар и пояс на целомъдрието. Джуджето, роден актьор, играеше най-различни роли, предизвиквайки взрив от смях сред тези кралски наемници, „посветени в рицарство бандити“ както ги наричаше тайно Корбет, убийци, които най-много от всичко на света обичаха грохота на битката и песента на меча. Малко по-късно той напусна двореца и прекоси обширното пространство, което отделяше кралския дом от абатството, чиито кули, опорни стени и корнизи се извисяваха нагоре като величествен химн от камък към вечерното небе. Биеха камбани, звънът им се разнасяше надалеч — предупреждение към братята, че вечернята скоро щеше да започне.

Бдителността на Корбет се изостри. Беше стигнал по средата на пътя към Храма и навлизаше в Убежището — свят, различен и от разкоша на двора, и от святата атмосфера на абатството. Тук се носеха всевъзможни миризми. Ароматът на димящо дърво, припукващи въглени и цвърчащо на жарта месо се смесваше с вонята на пот и изпражнения, с всички зловония на обитателите на нощта. Горяха лагерни огънове. Тъмни силуети притичваха насам-натам. Магарета

ревяха и заглушаваха писукането на пилетата и ужасния крясък на гъските. Една свиня бягаше тежко, гонена от две дрипави хлапета. Корбет отметна плаща си назад и с ръка върху дръжката на меч си прекоси малкия мост, простиращ се над тесния ров. Мина през полуотворената портичка в оградата и влезе в същинския, зловещ подземен свят на Убежището, истински Хадес, сътворен от хората, за онези, които живееха в полумрак, достатъчно далеч от гневния поглед на закона. Бандити и разбойници, нощни птици и мошеници, шарлатани, престъпници, убийци и мародери, сводници и проститутки, всички диреха подслон тук. Убежището беше свята земя, която по традиция беше извън властта на закона, на шерифите и приставите. Всъщност, това беше владение на постоянния здрач, където, както се бе изразил един проповедник, „небогоугодната похот“ бе пусната на воля.

Навсякъде около Корбет се виждаха импровизираните колиби, бараки и огньовете на престъпното братство. Лукави като на невестулки лица го следяха с подозрение. Нощни пеперудки, проститутки и развратници се шляеха насам-натам облечени в крещящи, евтини труфила, поклащайки бедра, с ярко боядисани лица и коси. Корбет ускори крачка. Ранулф постоянно го предупреждаваше да не се разхожда толкова безгрижно между хората, намерили подслон тук, които той наричаше свинекрадци, пикливи пророци и ядачи на жаби. Но Корбет не се притесняваше. Повечето от тези деца на мрака бяха със заешки сърца и много се страхуваха от кралските служители. Защо биха го нападнали, след като така биха дали на краля, на шерифите и съдиите му причина да нахлуят тук и да опустошат мизерните им обиталища с огън и меч? И което бе по-важно, чрез Ранулф и Чансън, Корбет бе дал да се разбере, че всеки, който му донесе някакви сведения за скорошния метеж в Нюгейт и за всички ужасни смъртни случаи в града, ще бъде щедро възнаграден. Чудеше се дали някой няма да дойде при него.

Мина покрай група комарджии, които се обзалагаха на това колко обесени ще има на сутрешната екзекуция на бесилката пред голямата порта на абатството. Мъж, облечен крещящо, като жена, мина тържествено край тях, обвит в облак евтин парфюм, с ужасяващо грозно лице, намазано с плътен слой помада. Тази гротеска предизвика подигравки, смях и ругатни сред комарджиите, но интересът им бързо

се изпари и те се върнаха към играта си. По-навътре в лагера две жени, същински вещици, се готвеха за борба, съблечени по долни ризи, стиснали по едно пени в двете си ръце, за да не могат да се дерат една друга. Те се въртяха една около друга, близо до голям бушуващ огън. Когато Корбет влезе в кръга светлина, образуван от пламъците, грубите крясъци позагълхнаха, но не се мина без няколко ругатни и проклетия.

Корбет премина без никакви проблеми по лекия склон и през монашеското гробище, което се простираше до южната врата на абатството. Един послушник го пусна да влезе и той мина през малък портик, хвърляйки за миг поглед към човешката кожа, закована на вратата, водеща в манастирската сграда на катедралния съвет. Прекръсти се и зашепна молитва, пожелавайки си от все сърце кралят да чуе молбите му и тези на добрите братя и да позволи кожата да бъде свалена. Тя принадлежеше на Ричард Пъдликот, престъпник, който наскоро беше отведен до абатството и обесен за извършената с помощта на някои монаси кражба на кралското съкровище, съхранявано в криптата под същата тази сграда. Кралят беше настоял трупът на Пъдликот да се одере и този страховит символ на кралския гняв да виси там като предупреждение, докато изгние.

— Това ме плаши — прошепна послушникът, застанал зад Корбет. — Казват, че призракът му броди тук, заедно с всички други обитатели на мрака.

Корбет се обърна и му се усмихна.

— Но ангелите също пристъпват тук, нали, братко?

Той продължи, зави надясно в галериите, където група послушници стояха със зяпнали уста около една от високите катедри, осветена от пламтящи свещи. Стар писар се бе настанил на писалищното си столче и разказваше за ужасиите на ада, така, както бяха обрисувани в легендата за свети Брендън, която той преписваше. С глас силен, но гробовен, старият монах описваше как над реката на смъртта се вихри вятър, носещ смрад на катран и сяра, смесена със зловонието на пържеща се човешка плът. По бреговете на ада имало горички, в които растели високи макове и отровно кучешко грозде, от чиито клони висели безброй прилепи. Земята отдолу била осеяна с мечове и заострени колове, а над тях като горящи главни свирепи огнени птици. Корбет спря да послуша и се запита дали тези души,

чиито трупове напоследък беше оглеждал, сега преминаваха през подобен кошмар?

Той ги подмина и влезе в огромния, сводест неф. Горящите факли, кандила и фенери го превръщаха в обиталище на прокрадващи се сенки, през които надничаха изографисани или изваяни лица на светци, уроди и демони. Корбет приближи до олтара, където величествените дъбови тронове на църковния хор проблясваха на светлината на току-що запалени свещи. Всяко пламъче потрепваше и се отразяваше в скъпите тъкани, драгоценните камъни и орнаментите, с които бяха украсени кралските гробници от двете страни на олтара. Въздухът беше изпълнен с ароматен дим на тамян, зловещата тишина се нарушаваше от тътренето на обутите в сандали крака на двете редици монаси, които един по един заемаха местата си на тронове. Беше твърде късно за Корбет да се присъедини към тях, затова той приседна до олтарната преграда и започна да следи развоя на събитията. Монасите заеха местата си; псалтирите бяха готови; лекторът^[2] и канторът^[3] застанаха отпред. Прозвъняха малки ръчни камбанки и вечернята започна с обичайното пламенно „Побързай, Боже, да ме избавиш, побързай, Господи, да ми помогнеш!“^[4]

Корбет притвори очи. Той също се нуждаеше от помощ, ако искаше да изясни тази досадна, все по-сгъстяваща се около него мъгла, която започваше да го задушаваша, за да изправи пред правосъдието най-зловещия убиец.

Ранулф седеше на затрупаното с документи писалище в канцеларията за разглеждане на углавни дела. Чансън беше излязъл. Прекъсна работата си, когато кралският хор, сбран в малкия параклис отдолу, започна да репетира песен за някакво предстоящо пиршество. Той внимателно се вслуша в думите.

*Моята песен въздишка лелее,
душата моя нежно копнее,
когато теб тя вижда, Кралю мой,
омаяна от дивний блясък твой!*

Той вдигна поглед, защото вратата внезапно се отвори и крал Едуард бързо се вмъкна вътре. Ранулф понечи да стане, но кралят му направи знак да остане на мястото си. Загърнат в тежък боен плащ, със звънтящи шпори на ловните ботуши, Едуард прекоси с широки крачки стаята и седна на стола на Корбет, обръщайки се леко, за да погледне към Ранулф. Пъстрите кехлибарени очи на тъмното му, обветрено лице внимателно изучаваха писаря, сякаш претърсваха душата му. Стоманеносивата коса на краля беше доста разрошена, но сивите му мустаци и брада бяха спретнато подстригани. Той ухаеше на розова вода, пот и щавена кожа. Ранулф понечи да заговори, но кралят вдигна ръка, налагайки мълчание, сякаш чакаше да чуе определен стих от хоровата песен: „Не искам нищо друго освен теб“. После отпусна ръка, ухили се и се приведе по-близо.

— Ти, Ранулф-ат-Нюгейт, писарю в канцеларията на Зеления печат, искаш ли нещо друго — освен кралската воля?

— Ако не е срещу Божия закон или моята съвест — цитира Ранулф обичайната аксиома на Корбет.

— Добър ученик си ти, Ранулф — кралят посочи към купчината пергаменти. — А тази работа? Я ми разкажи сега!

Ранулф се подчини, изреди набързо всичко, което се бе случило, и наблегна на въпросите на Корбет относно загадъчните убийства, с които се бяха сблъскали. Едуард слушаше съсредоточено, без да казва нищо, макар от време на време да се озърташе бързешком, сякаш се страхуваше от подслушвач. Щом Ранулф свърши, кралят се отпусна на стола с полузатворени очи.

— Бях на лов днес — отбеляза той, — в пустошта на север от Шийн. Хубаво време за лов, Ранулф. Пуснах Ронсевал, любимия си сокол скитник. Нещо е болнав, или поне така ми се струва, не искаше да се подчинява на командите ми. Накарах да му направят восъчна отливка и я изпратих на гробницата на Бекет в Кентърбъри. Нашият архиепископ великомъченик е бил страстен соколар, той ще помогне. Смятам да направя дарение. — Едуард се обърна да погледне Ранулф, кожените му дрехи изскърцаха. — Кралският сокол е бърз и опасен. Той може да види и да направи това, което кралят не може, но... — кралят си чоплеше зъбите — си остава кралски сокол. Той поваля яребицата и чайката, но не за себе си, а за краля, помни това! Тази работа... — Едуард се изправи на крака. — Не искам никакъв

публичен шум, Ранулф; колкото по-малко се знае, толкова по-добре! — Той се ухили. — Да, Уолдън и Хюбърт Монаха са мъртви. Господи, колко ми харесва това! Всички те са изпратени пред Божия съд, чисто и тихо. Предпочитам да беся хората за кесиите, отколкото за вратовете; и това го запомни добре. Не забравяй — наведе се той и притисна пръст към устните на служителя, — волята на краля е най-върховният закон.

— Ще кажеш ли същото и на сър Хю, твоя светлост?

— Не, Ранулф, казвам го само на теб. Ти го разбираш, нали?

— Да, твоя светлост.

— Добре. — За миг очите на Едуард се натъжиха. — Не мога да кажа това на Хю. Бог знае, Ранулф, той е по-добър човек от теб, и Бог ми е свидетел, длъжен съм да добавя, че несъмнено е по-добър и от мен самия. — След това кралят се обърна рязко и напусна стаята също тъй тихо, както беше влязъл.

Корбет стоеше в сумрачното абатство, усещайки как у него се надига вълна на нарастващо безпокойство. Думите на псалма отекваха, могъщи и мрачни:

„Душата ми е всред лъвовете; лежа всред ония, които пламък дишат, всред синовете човешки, чиито зъби са копия и стрели, и чийто език е остър меч.“^[5]

Той се прекръсти, стана и излезе. Забърза обратно назад по галериите. Не можеше да проумее това безпокойство; чувстваше само, че не го свърта на едно място, нямаше търпение да осъществи поне минимален напредък в мистериите, с които се бе сблъскал. Напусна абатството по лъкатушещата пътека през монашеското гробище и Убежището; крачеше бързо и целеустремено, с изтеглен меч и обнажена кама. Блясъкът на стоманата караше тварите на нощта да изчезват яко дим от пътя му. Почти беше стигнал до последната порта, когато чу някой да вика името му. Обърна се бързо и вдигна меча и камата си срещу силуета, който пристъпи към него от мрака.

— Не ти мисля злото, сър Хю. Чух твоето съобщение.

Гласът беше тих, дори изискан.

Корбет пристъпи напред.

— Няма да говорим тук, сър. По-добре ме последвай.

Мъжът от Убежището се колебаеше.

— Не се притеснявай — усмихна се Корбет в мрака. — Имаш моята дума на Пазител на Тайния кралски печат, че няма да ти се случи нищо лошо. Ако можем да свършим някаква работа, ще я свършим; ако ли не, ще бъдеш свободен да се върнеш безпрепятствено тук. Изборът е твой. Последвай ме.

Той го поведе към преддверието на двореца. Когато влязоха там, се обърна и огледа престъпника, който го следваше. Мъжът беше среден на ръст, с провиснала, рядка и мазна коса, с лице, набраздено от белези, брадата и мустаците му бяха изпоцапани с остатъци от храна. Дрехите му, жакет и тесен панталон, както и ботушите му, бяха протрити и мръсни, ноктите му — черни, но очите му, които той току потриваше, бяха остри и бдителни. Корбет приседна на една каменна пейка до вратата и посочи на странника мястото до себе си.

— Как се казваш?

Мъжът остана прав.

— Можеш да седнеш — заяви Корбет.

Мъжът въздъхна и седна. Корбет се опита да не обръща внимание на противната му миризма.

— Наричат ме Мишока.

— Защо?

— Защото няма стая, сандък или ракла, в която да не мога да проникна. Истинското ми име е Едмънд Ероусмит^[6], кръстен съм в купела на църквата при абатството „Сейнт Олбънс“.

— И сега си *utlegatum* — каза Корбет, — извън закона. Нали? Защото си разбивал брави и катинари, когато не си могъл да ги отключиш?

— Разбил съм само една ключалка — подчерта остро Мишока.

— Работех в абатството „Сейнт Олбънс“. Абатът ми дължеше пари. Отказа да ми плати.

— Значи ти отиде в тъмна доба до сандъка, отвори го и си плати сам.

— С една дума, да, господарю. — Очите на Мишока се присвиха весело. — Но навремето бях добър занаятчия, изкарал си бях чиракуването. Имах съпруга и семейство.

— Преди колко време се случи това?

— О, има поне две лета. Понякога се връщам у дома, но последния път за малко да ме сгасят, затова повече не рискувам. Абатът на „Сейнт Олбънс“ с огромно удоволствие ще ме окачи на бесилката.

— Изправян ли си пред кралския съд?

— Все още не са ме заловили, милорд.

— Е, какво искаш сега?

— Пълно опрощение, малко парици, стомах, пълен с храна и позволение да се завърна у дома и да заживея в мир.

— За това настоява всеки, който живее в Убежището — отвърна шеговито Корбет. — Как ще го заслужиш?

— Господарю, доста шетах из Лондон. Замесвал съм се в това-онова. Накрая се присъединих към шайката на Хюбърт Монаха. Той имаше нужда от ключар като мен. Енорийските ракли си чакаха майстора. Нямах избор. Хюбърт каза, че ако не работя за него, ще ме предаде на хората на шерифа. Така че трябваше или да крада, или да бъда обесен за кражба. Избрах първото.

Корбет го гледаше изпитателно. Имаше нещо в този мъж, нещо в гласа, в непоколебимия му и открит поглед, в увереното му държание, нещо, което вдъхваше доверие. Едмънд Ероусмит, познат още като Мишока, беше добросърдечен, макар и отчаян човек, жадуващ да се освободи от капана, в който бе попаднал.

— Тогава просто ми кажи каквото има — тихо каза Корбет. — Може и да не успея да ти осигуря опрощение, но ще получиш достатъчно пари, за да си напълниш стомаха с храна. Без лъжи обаче.

— Чух за твоето предложение към всеки, който може да даде сведения за бунта в Нюгейт или за смъртта на Уолдън и Хюбърт Монаха. О, да, и ние чухме за тях в Убежището — дори си направихме малко празненство. Уолдън и Монаха всяваха страх у всички; никой не ги обичаше. Те бяха груби, тирани, а и под протекцията на... е, как да го кажа...?

— На лорд Ившам?

— Имаше и други. Градските шерифи често вземат подкупи, за да си затворят очите.

— И ти смяташ да заявиш, че си невинен и нямаш пръст във всичко това?

— Милорд, изобщо не съм казал това. Аз имах своя дял в кражбите и беззаконията и бях арестуван заедно с останалите.

— Как се случи това?

— Ами след като Уолдън и Хюбърт Монаха бяха арестувани, шерифите решиха да прочистят града. Беше лесно да ни изловят. Ние се събираме накуп из разни кръчми и ханове, и разбира се, бяха предложени възнаграждения и подкупи.

Корбет безмълвно се съгласи, че така става в този свят. Падне ли веднъж гаватарят, неговите последователи стават уязвими — лесни за залавяне, лесни жертви на предателство.

— И тъй, всички се озовахме в Нюгейт. — Мишока протегна крака напред, почуквайки със счупения ток на единия си ботуш по каменната настилка. — Не ни даваха кой знае колко да ядем и пием. Уолдън и Хюбърт бяха преместени от общия затвор и напъхани в ямите; живи погребани, а, господарю?

— Несъмнено.

— Малцина оцеляха — продължи Мишока. — Обикновено умираш от затворническа треска за около седмица, най-много месец. Та на сутринта, преди да избухне бунтът, из тъмницата плъзнаха слухове, че Уолдън ще бъде помилван, и че това може да се случи и с хората му, при условие, че станат доносници.

— Имаш предвид, че всички е трябвало да стана доносници, така ли?

— Да, господарю. Те трябваше да се изправят пред съдиите, да положат клетва и да отправят всевъзможни обвинения към Хюбърт Монаха и хората му. Ние всички щяхме да свършим, танцувайки на бесилките пред Уестминстър или на Елмс. Страстите започнаха да се разгорещават. Не знам как, но отнякъде се намериха и оръжия, ножове и сопи. Бяхме се събрали вътре, точно преди да удари обедната камбана, за да получим храната си — обичайната помия — и именно тогава започна бунтът. Открихме, че вратите са отключени и през тях излязохме в големия двор. Лесно разбихме и страничната врата. Избягахме в града, но — Мишока вдигна ръка, — тогава се чува шушукания, че всички трябвало да се съберем в „Сейнт Ботълф“ в Крипългейт.

— Защо в тази църква?

— Беше ни казано, че тя имала таен изход, който можел да ни изведе от града, надалеч от стражите и шерифите. Те казаха...

— Кои бяха „те“?

— Хората, които пускаха слуховете. Та те твърдяха, че това щяло да ни даде поне ден преднина пред приставите.

— Ти защо не отиде там?

— Господарю, аз може да съм престъпник, но не съм глупак. Моите другари бяха кръвожадни хора. Знаех си, че това ще свърши с насилие.

— Има още нещо, нали?

— Да, господарю. Бягството изглеждаше твърде добре подготвено. Аз съм член на бандата на Монаха най-малко от година. Чувал съм за бунтове в Нюгейт, за бягства на затворници, но такова? Толкова много хора участваха в него, а после и начинът, по който се появиха сопите и ножовете, лекотата, с която бе разбита портата... Предположих, че това е капан. Още повече, че след като ние избягахме, хората на Уолдън и Хюбърт започнаха да нападат граждани — нови престъпления, които със сигурност нямаше да минат безнаказано. Реших, че ще е най-добре да се измъкна. Избягах в Убежището, тук, в Уестминстър, и оттогава никой не ме е закачал.

Корбет се облегна и се загледа в лицето на каменното изваяние срещу себе си — маймуна с дяволски рога; до нея имаше шут с жезъл и скиптър в едната ръка, с опулени очи и устни, замръзнали в крива каменна усмивка. Новините на Мишока потвърждаваха неговите собствени подозрения. Уолдън и Хюбърт Монаха бяха преместени в ямите, за да умрат, а после хората им бяха насъскани преднамерено. По един или друг начин им беше дадено не само оръжие и лесна възможност да се измъкнат навън, а и сведения, че някакъв таен проход в „Сейнт Ботълф“ ще ги изведе на свобода. Или това беше лъжа?

— Е, господарю, какво заслужих?

— Мишок, заслужаваш си прякора. Има много врати, през които можеш да влезеш, а току-що влезе през най-тясната от тях. — Корбет потупа мъжа по рамото. — Добре дошъл в светлината. — Той отвори кесията си, извади сребърна монета и восъчна отливка на печата си. — Това ще ти помогне — посъветва го той. — Утре, около камбаната за шестия час^[7] се представи в съдебната канцелария на Зеления печат,

кажи си пълното име, покажи им тази отливка и потърси Ранулф-ат-Нюгейт.

— Чувал съм за него.

— Той ще приготви нужните писма. После, Едмънд Ероусмит, познат още като Мишока, ти предлагам да посетиш бръснар. Обръсни си главата и брадата, купи си някакви нови дрехи и щом опрощението ти бъде подпечатано, върни се в „Сейнт Олбънс“ и живеј в мир. — Той потупа разбойника по рамото, благодари му тихичко и го съпроводи вън от двореца, обратно по пътя за Убежището. Мишока тъкмо се канеше да излезе от осветения участък, когато изведнџ се обърна рязко.

— Ами Ившам? — извика той. — Съдията, който излезе по-голям грешник от всички нас?

— Какво за него?

— Чухме за смъртта му. Според слуховете, Уолдън и Хюбърт Монаха били сериозно обезпокоени.

— И защо така? — Корбет пристѣпи след него в мрака.

— Явно са били приятелчета с Ившам от много години. Хората говореха, че е ударил часът и тримата да паднат, това е всичко.

И Мишока изчезна в мрака.

[1] Байгод е фамилното име на първите графове на Норфолк, встъпили във владение на графството през 1095 г. — Б.пр. ↑

[2] Четец. — Б.пр. ↑

[3] Псалт, водач на хоровото пеене. — Б.пр. ↑

[4] Псалтир, пс. 69:1-2. — Б.пр. ↑

[5] Псалтир, пс. 56:5. — Б.пр. ↑

[6] *Arrawsmith* (англ.) — Ковач на стрели. — Б.пр. ↑

[7] *Sext* (англ.) — пореден час за богослужение, около 12 часа. — Б.пр. ↑

9

Luam hound: ловно куче; следотърсач

Корбет забърза назад, по стълбите и галериите към залата за разглеждане на углавни дела, в която Чансън бе приседнал току до вратата и гризеше къшей хляб, задигнат от кухните. Той ръфаше кората като прегладняло куче. Ранулф му се присмиваше, докато преглеждаше и подреждаше ръкописите на масата. Той веднага разказа на Корбет за посещението на краля. Корбет стоеше, хапеше устни и внимателно наблюдаваше Ранулф. Другарят му хранеше изгарящи амбиции и Едуард никога не пропускаше да се възползва от тях.

— Това ли е всичко, Ранулф? — попита той.

— Ами да, сър Хю. Кралят изглеждаше в добро настроение — отговори уклончиво Ранулф. — Защо питаш?

— И нямаше друг, като него, на двуличие отдаден — промърмори си Корбет.^[1]

— Господарю?

— О, това е само стих от Светото писание, за един от царете на Израил. Интересното е, че Мишока... — Корбет набързо им разказа какво бе научил, подчертавайки пред Ранулф, че когато Мишока се появи в Съдебната канцелария на Зеления печат на следващия ден, той трябва да му окаже пълна помощ и съдействие. Ранулф го увери, че ще го направи. Корбет изпрати Чансън долу в кухнята с печата си, за да помоли готвачите да ги снабдят с това, което той наричаше „пиршество за добри кралски служители“. След малко Чансън се върна с двама слуги, които го следваха по петите, понесли подноси с купи, пълни с горещи пълпъдъци в пикантен сос и зеленчуци, малки бели хлебчета, увити в платнени кърпи, за да се запазят топли, гърненца с масло и кана с най-висококачествен кларет, както и три бокала. Ранулф вече бе разчистил заседателната маса, беше махнал кожената покривка и Корбет покани Чансън да седне, казвайки, че е време да пируват като

принцове. Започнаха мълчаливо да похапват и да пийват. От време на време Ранулф задаваше по някой въпрос за това, което бе казал Мишока, но Корбет само вдигаше рамене и отговаряше, че ще трябва да почакаат и да видят дали неговите сведения ще съвпаднат с всичко останало. Корбет ядеше и пиеше бавно. Колкото повече бе разсъждавал, докато беше в абатството, толкова повече се бе убеждавал, че корените на мистерията са свързани с Ившам и събитията отпреди двадесет години. Как би могъл да проникне по-надълбоко и да разобличи злото, което бе лежало спящо десетилетия, докато накрая изведнъж бе изригнало в ужасяващо убийство?

Щом привършиха с вечерята, Чансън предложи да отнесе подносите и чашите обратно в кухнята. Корбет беше наясно, че конярят иска да поседне и да си поклюкарства с другите прислужници от кухнята и конюшната, и го освободи. После двамата с Ранулф измиха ръцете си на умивалника и подготвиха заседателната маса. Ранулф седна на стола на Корбет, докато господарят му се разхождаше напред-назад, опитвайки се да подреди мислите си.

— Началото — той замълча за миг. — С какво разполагаме, Ранулф? *Mysterium Rei* — Мистерията на случая. Добре измислено име. Преди около двадесет години един убиец броди из Лондон, професионален наемен убиец, който извършва престъпленията си по поръчка на богати и властни люде. Мистериум премахва нежеланите, хората, които големците са искали да видят мъртви. Но освен това явно е изпитвал удоволствие от работата си. Той не убива просто ей така, тихомълком, той оставя свое лично послание. Каква е тази наслада от един гнусен грях?

Ранулф спря да пише и вдигна глава.

— Казваш, че е можел да работи и по-потайно?

— Да, а вместо това той се хвали, разгласява делото си. Долавям наслаждение, дълбоко удоволствие от това, което е правил, гордост от кървавото му дело. Повечето убийци убиват тихомълком; Мистериум е нагъл, той открито предизвиква съдии, шерифи, дори самия крал. Според това, което знаем, старият лорд-канцлер Бърнел е натоварил амбициозния кралски служител Уолтър Ившам и неговия верен слуга Игнасио Инглийт със задачата да заложат капан на Мистериум. Ившам посвещава цялата си енергия на тази задача. Той сигурно е изучавал убиеца много задълбочено. Сега ние знаем как е действал Мистериум,

но навремето Ившам не е знаел. Това, което е правел, е било да наблюдава и изчаква, да виси като паяк в канцеларията и да слухти за новини от града. И ето че един ден късметът му се усмихнал. Убита била жената на някакъв търговец. Мистериум оставя своето предизвикателно съобщение и макар че търговецът Чантойс е заподозрян, той може да заяви под клетва, че когато жена му е била убита, е бил на друго място. Логиката на Ившам е била впечатляващо проста. Изчакал търговецът да се върне в Лондон и го поставил под постоянно наблюдение. За известно време Чантойс играл ролята на опечаления вдовец, но един ден, подобно на лисица, скрита в храстите, решава да излезе от укритието си. Отива в „Либер Албус“ в Съдърк, а Ившам го проследява и виж ти, в същата кръчма той открива Бонифас Ипгрейв.

— Защо Ившам — прекъсна го Ранулф, — а следователно и лорд-канцлерът Бърнел, са били толкова сигурни, че Мистериум е съдебен служител?

— Ти чу краля, Ранулф, в съда се носят всякакви клюки: кой кого мрази, съперници, вражди, съпрузи и съпруги, които са се хванали за гушите.

— Така е, господарю, но същото е и в Гилдхол, там също работят много хора. Защо Ившам толкова много е настоявал, че Мистериум работи в съда?

Корбет спря да крачи.

— Прав си — призна той. — Служителите в Гилдхол също научават клюките от града. Както и да е, това ще трябва да почака. Да се върнем към нещата, които реално са се случили. Ившам арестува Бонифас и Чантойс. Търговецът се държи като виновен: не може да обясни защо всъщност се е озовал там. И което е по-важно, той носи тежка кесия със злато, сума, която не би взел със себе си, освен ако наистина не му е необходимо. И най-вече — у него е открит пергамент с указания къде да остави това злато. Чантойс шумно протестира, но вината му е очевидна. Бонифас обаче носи само съобщение, което би могло да е написано от всеки, в което се казва, че неговото присъствие в тази кръчма, в този час, ще бъде от голяма полза както за него, така и за краля.

Ившам вярва, че е успял. Той е довел със себе си въоръжен отряд. Някои пристави се връщат с баржата през реката, други

ескортират Чантойс и Бонифас през Лондонския мост, по посока Нюгейт. Всъщност ние не знаем какво точно се е случило. Бонифас е просто задържан; той все още не е обвинен, при това поради заемания от него пост не е окован или вързан. Успява да се измъкне и да избяга в „Сейнт Ботълф“, където моли за убежище.

— „Сейнт Ботълф“ ли е най-близката църква? — попита Ранулф.

— Не мисля така, но Бонифас е познавал и църквата, и нейния свещеник; може би е мислел, че там ще е по-безопасно за него. Чу какво каза Сандуик: „Сейнт Ботълф“ е сигурно място. Във всеки случай, Ившам е бил извън себе си от ярост. Обсадил е църквата, можел да влиза единствено той самият, не е допускал вътре никой друг освен Инглийт и свещеника. И други са идвали на посещение — Стантън и Бландфорд, — но са били върнати. Аделиша също е идвала. Ившам поискал някакво доказателство, знак за разпознаване. Аделиша му е дала пръстена на майка си, който, според Кътбърт, Ившам със сигурност е предал на Бонифас, защото Кътбърт видял Бонифас да го разглежда. Сандуик е вдигнат под тревога в Тауър и „Сейнт Ботълф“, по-конкретно четирите ѝ врати, са обградени в кръг от стомана.

Въпреки това на третата сутрин, когато Ившам и отец Тънстол влизат вътре, Бонифас е изчезнал и оттогава никой не го е виждал ни жив, ни мъртъв.

— Възможно ли е Мишока да е прав за тайния проход? — попита Ранулф, и замълча, тъй като Чансън се появи отново на вратата. „Секретарят на конюшните“ се стовари на един стол, кръстоса ръце и незабавно заспа. Ранулф се ухили и смигна на господаря си.

— Този слух със сигурност би решил проблема — допусна Корбет, — но предвид сведенията, които имаме, се съмнявам, че такъв проход съществува. Това, което със сигурност знаем е, че Ившам е бил бесен. Той хокал Аделиша и отец Кътбърт, но те не са могли да му помогнат. Брат Кътбърт бил съсипан и се оттеглил като отшелник в абатството „Сион“. Не след дълго Аделиша, разстроена от всичко, което се случило, също избира съдбата на отшелничка и се отдава на молитви за възтържествуването на правдата.

— А Бонифас?

— Той твърди, че е невинен от момента на залавянето си, а и в онова загадъчно послание, което е оставил в Евангелието в „Сейнт Ботълф“: „Аз стоя в центъра, невинен, и соча към четирите ъгъла.“

Въпреки това — продължи Корбет, — каквито и да са оправданията му, той е бил заварен в кръчмата в Съдърк. Да, Бонифас е успял да избяга; може и да се е завърнал. Според думите на сестра му Аделиша, той я е посетил и ѝ е дал майчиния им пръстен. Обаче, ако той наистина се е върнал, сега е променил своята пледоария от „невинен“ на „виновен“.

— Мислиш ли, че е виновен? — вдигна поглед Ранулф.

— Ами — въздъхна Корбет, — имаме златото и онези парчета пергамент, открити в кабинета. Старият писар Растал, който в никакъв случай не беше глупак, не е намерил там повод да бъде повдигнато обвинение. Голямото дървено табло в „Сейнт Пол“? Откъде би могъл Бонифас да знае за това? Ившам е открил метода на Мистериум едва след като Чантойс си е признал всичко, за да спаси живота си, така че този факт уличава Бонифас. Освен това имаме и грубо скицираната карта на Лондон, с нанесените места, на които са извършени някои от убийствата.

— Това все още не го превръща в Мистериум — заяви Ранулф.

— Вярно — призна Корбет, — но имаме и онези други списъци, с имената на Стантън и Бландфорд, и накрая и онзи пергамент, с женското име, Ема, последвано от Одо Фърнивал, Стивън Басетлоу, Уилям Рискейлс. Кой са били тези хора? Чудя се още и какво означават тези „Б“ и „М“, както и квадратът, съдържащ първите девет букви от азбуката. Отломки — промърмори Корбет, — отломки отпреди двадесет години. — Той седна на едно столче. — Да се върнем обратно към мистериозния среднощен посетител на Аделиша. Наистина ли е бил Бонифас? И какъв е този интерес към някоя си жена на име Беатрис? Нейното име не се е появявало преди. — Той поклати глава. — Загадките отпреди двадесет години, като тази тук сега, често са направо неразгадаеми. Разтревожен съм, Ранулф. Дали няма да ни се наложи да се предадем пред тази загадка?

Ранулф се усмихна.

— Все още не сме свършили. Нека продължим.

— Вярно — съгласи се Корбет. — И така, точка първа: Ившам: защо е влязъл в нечестив съюз с Уолдън и Хюбърт? За Бога, бил е главен съдия в Кралския съд! И кой го е издал? Кой е този автор на писма от „Страната Кокейн“?

— Онзи писар, Калугерицата?

— Калугерицата със сигурност е шпионин на Стантън, но открито заяви, че не знае нищо за Кокейн. Ще се върнем на Калугерицата по-късно; нека сега се съсредоточим върху Ившам. Той изпада в немилост и е уволнен от поста си. Кралят му позволява да унищожи всичките си записки — което е истинска трагедия; тези ръкописи можеха да ни помогнат. След това нашият благороден съдия напуска дома си, хубавичката си, макар и невярна съпруга, положението си и богатството си, за да се скрие в абатството „Сион“ като отшелник. Той избира да заживее в близост до двама души, чийто живот е разрушил, Кътбърт и Аделиша. — Корбет замълча.

— Следваща точка — какво точно се е случило в параклиса на свети Лазар в абатството „Сион“? Знаем, че Аделиша и Кътбърт са се срещали тайно. Убиецът може също да го е знаел, но откъде? Щом Кътбърт е излязъл за поредната им среща, убиецът е слязъл долу в подземията. Ившам не се е съпротивлявал, а го е пуснал; трябва да е станало така. Убиецът прерязва гърлото на Ившам и си тръгва. Едва по-късно Кътбърт, каквото и да ни разправя, с помощта на Аделиша, прикрива престъплението чрез създаване на още една мистерия, която двамата се надяват да не бъде разбудена. Нашият убиец обаче все още е изпълнен с решимост. В същата вечер той убива по най-ужасяващ начин Игнасио Инглийт и после изчезва за кратко. — Корбет отпи от бокала, задържайки виното в устата си. Сянката на плячката му потрепваше пред него. Той обичаше да се впуска в тази игра, в преследване на убиеца, и независимо от цялото безпокойство, което го бе обхванало, и този път бе твърдо решен да го залови.

— Господарю?

— Следваща точка — бунтът в Нюгейт. Какво е било запланувано в действителност? Уолдън и Хюбърт са били свалени в ямите — живи погребани. Кой е подстрекавал техните хора със слухове, че някои от тях могат да станат свидетели на обвинението? Кой ги е снабдил с оръжие? Кой ги е примамил с лъжата, че ще намерят безопасност и спасение през някакъв таен проход, който ще ги изведе от църквата?

— Господарю, все пак може да има такъв.

— Съмнявам се — каза остро Корбет. — И така, да вървим напред. Следваща точка — кой уби Уолдън и Хюбърт? И защо? Защо вдовицата на Ившам Кларис и нейният иконом Ричард Финк бяха така варварски заклани? Защо убиецът е оставил главите им в кръщелния купел в „Сейнт Ботълф“? И защо е нападнал отец Джон?

— Защото е син на Ившам; поради връзката си с него са убити и Кларис, и Финк — отбеляза Ранулф. — А Уолдън и Хюбърт са били негови съюзници.

— Вярно, вярно — кимна Корбет. — И така, минаваме към друга главоблъсканица. Жив ли е наистина Бонифас Ипгрейв и поставил ли си е за цел да извърши всички тези убийства? Ако не, кой е приел неговото име и самоличност? Брат Кътбърт? Отец Джон?

— Погледни ръцете на Кътбърт — изтъкна Ранулф. — Може ли той да държи нож? Отец Джон е плашлив като заек. Бил е открит вързан, със запушена уста в „Сейнт Ботълф“.

— Ами Стантън и Бландфорд? Техните имена изникват навсякъде в тази история — продължи Корбет. — Минават подобно на рефрен през този убийствен разказ. Те са споменати в списъка на Бонифас, те са служителите, които се занимават с проблемите на града. Стантън, сега съдия, преговаря пряко с големците в Гилдхол. Пак те са служителите, получили сведения, с които да обвинят Ившам. Да не забравяме и техния човек, Калугерицата, странстващия писар, върнал се в Лондон да се грижи за своята остаряла, болна майка. Той предлага своите услуги на нашите достойни колеги — да шпионира Уолдън и Хюбърт. — Корбет наблюдаваше как перото на Ранулф блещука по повърхността на пергаментата. — Въртим се в кръг — промърмори той, — а има и още един проблем — големият интерес, който кралят проявява към тази работа. Ранулф, какво означава всичко това? Къде можем да търсим? Личните записки на Ившам са унищожени. Подозирам, че всичко останало, намерено в канцеларията, не струва пукнат грош. Странно... — Корбет замълча. — Останали са толкова малко доказателства. В канцеларията на съда се намира пълният доклад на Ившам, в който той най-вече хвали себе си, но няма почти нищо друго. Най-интересните доказателства са намерени в сандъка на Бонифас и те са съхранени благодарение на стриктността на стария Растал. Като изключим тях, Ившам и документите му са премахнати завинаги. Не можем да разпитаме вдовицата му или нейния иконом, а

се съмнявам, че другите слуги знаят нещо съществено. Кътбърт се държи много предпазливо; той си остава затворена книга, която на този етап не мога да отворя. Може пък отец Джон да ни каже нещо. Възможно е и Аделиша да има още някакви вещи или пергаменти от Бонифас — добави той. — Но ние всъщност не знаем дали наистина Бонифас е жив или мъртъв. Някой може просто да си служи с името му. Дали някой от всички тези хора, които споменахме, е извършителят или пък някой от тях е наел професионален убиец? Аз дори не съм наясно относно негова светлост краля и неговата роля в тази работа.

— Защо не отидеш в Нюгейт? — предложи Ранулф. — Може да разпиташ пазача.

— Съмнявам се в ползата от това, Ранулф. Подозирам, че каквото и да се е случило в Нюгейт, вече е добре прикрито.

— Какво имаш предвид, господарю?

— Дълбоко в сърцето си храня подозрения, че бунтът в Нюгейт е бил желан от краля.

— Господарю, нямаш доказателства!

— Признавам, че е така, Ранулф. Ами ако Уолдън и Хюбърт бяха умрели в ямите, от затворническа треска, както става със стотици други всяка година? Ами ако техните банди бяха унищожени от кралски стрелци?

— Но те действително бяха унищожени.

— Именно, Ранулф. Ние унищожихме и двете шайки, екзекутирахме всички, но смъртта на Ившам означаваше, че вече няма казус срещу Уолдън и Хюбърт. Без него кралят не можеше да ги изправи на процес — процес, който всъщност никак не му е бил по сърце, поради опасенията му от допълнителни скандали. А без процес не може да задържа повече двамата разбойници, без да придава допълнителна публичност на проблема. Той трябваше да ги освободи. Не можеше да докаже, че те са вършили нещо нередно с Ившам, а те определено не бяха замесени в метежа. Това на свой ред повдига друг въпрос. Ами ако някой кралски екзекутор е отговорен за това, което се случи в „Ангелския поздрав“?

— Намекваш, че кралят е замесен в убийството?

— Познавам Едуард. — Корбет прекара пръст по ръба на чашата си. — Предан е на закона, но същевременно има слабост да потулва нещата. Да-а! — Той удари с ръце по масата. — Ранулф, остани в

канцеларията и прегледай отново всички архиви. Търси всичко, което можеш да откриеш за Ившам, Стантън, Хюбърт Монаха, Уолдън — може да отнеме доста време, но — той посочи към хъркащия Чансън, — той може да ти помогне. Преди всичко проучете Чантойс, търговеца, който е арестуван заедно с Бонифас в кръчмата. Може да е оставил вдовица. Тя би могла да помогне. А аз ще очаквам убиецът да направи грешка. Всички убийци са самонадеяни, горделиви като сатаната. Те неизменно правят нещо, което ги издава, целувката на Юда на тяхното собствено злодеяние, грешка, пропуск, едно стъпване накриво — и падат в капана.

— И ти се надяваш, че нашият убиец ще допусне подобно нещо?

— Да, надявам се, Ранулф. Има три възможни пътя, които да следваме. Първо — това, което се е случило преди двадесет години. Второ — последните смъртни случаи — Ившам и Инглийт. Двете убийства са разбираеми, в смисъл, че и двамата негодници със сигурност са си създали доста врагове. Това, което не мога да разбера — и то е третата посока на нашите търсения — е смъртта на Уолдън, Хюбърт, Кларис и Ричард Финк.

— Какво имаш предвид?

— Дали тези четирима души са убити, за да замлъкнат, или за отмъщение? Или пък става дума и за двете? Спомни си, Ранулф, убиецът полага много големи усилия и поема огромен риск с езекутирането им. — Корбет замълча, присвивайки очи. — Вярно, може и да съжалявам за думите си, но искам той да удари отново, да направи грешка, нещо, от което да можем да се възползваме, нещо необичайно, което да даде някакъв ключ към всички тези загадки. Накрая има още един въпрос, който не престава да човърка ума ми и да гложди сърцето ми, въпрос, който ще ни върне в самото начало.

— Кой въпрос, господарю?

— Просто разсъждаваме — ами ако Бонифас Ипгрейв е бил напълно, абсолютно невинен?

— Не мога да проследя логиката ти — обезсърчено отвърна Ранулф. — Ако Бонифас не е бил Мистериум, тогава кой е бил? Кой е?

— Нямам никакви доказателства, никакви улики, съвсем нищо — промърмори Корбет, — но нещо ми подсказва да започна оттук. Искам да видя нещата по начина, по който може да ги е виждал Бонифас Ипгрейв. Може би това е най-добрият път напред...

Майлс Флешнър, енорийският писар на „Сейнт Ботълф“, излезе от свещеническият дом при своята църква и забърза по тесните, тъмни и опустели улици. Отби се в една кръчма, „Аления дракон“, изгълта набързо чаша силен ейл и омете чиния хляб и сирене. Вече сит и освежен, той извади камата си от канията и отново излезе забързано навън, в обгърнатата от нощния мрак улица. Речната мъгла се виеше и стелеше по тесните улички и пътеки, водещи надолу към Темза, но Флешнър се чувстваше спокоен. Кръчмите все още бяха пълни с народ, през полуотворените им врати и кепенци се процеждаха снопчета светлина. От време на време той зърваше картини от веселия, шумен живот вътре. Един кръчмар седеше до покрито с кожа буре с жива риба, поставено точно до входа, така че клиентите да могат да си избират каквото им хареса, за да им го приготвят. Недалеч от него една от прислужничките бе поставила пред себе си голям комат хляб, намазан с клей за ловене на птички, с една свещ, забодена в средата, за да примамва мухи и други насекоми. На кука до вратата, в очакване да бъдат откупени, висяха дрехи на клиенти, които дължаха пари за пиене. Слугинята го погледна и му се усмихна; Флешнър кимна любезно и още повече ускори ход. Всъщност, помисли си той, хубаво би било да се подслони в някоя такава топла кръчма, или още по-добре, да се върне в своята малка къщичка в Крипългейт, да си грее пръстите пред бумтящия огън и да вдъхва ароматния мирис на печената гъска, но първо трябваше да свърши тази работа. Трябваше да се върне в Уестминстър, да намери кралския служител и да признае всичко. Така беше най-добре. Откакто Ившам бе убит, не можеше да си намери място. Старите грехове бяха изровени, старите врати — отключени, тъмните спомени — разровени. Дяволските злодеяния чакаха да бъдат пречистени, изповядани и изкупени. Флешнър бе твърдо решен да стори необходимото.

Енорийският писар стигна до тесния подстъп към крайбрежната Теме Стрийт. Някакъв свинар беше препречил пътя; ядосан и гръмогласен, той крещеше ругатни по адрес на пеещ духовник, който отчаяно се опитваше да организира малкия си хор пред една кръчма. Група опечалени също бяха въввлечени в суматохата, понеже се опитваха да проправят път за покойника, който караха, положен на

дълга погребална каруца с две колела и зашит в чувал от еленова кожа. Независимо от врявата, Флешнър намираше успокоение в танцуващите светлини на факлите, във виковете и в самото присъствие на всички тези хора. Той се промъкна покрай тях по тясната уличка, с извадена кама в ръка, като предупреждение към нощните птици, спотайващи се в нишите по стените, издигащи се от двете му страни. Гледаше внимателно в земята под краката си, изровена и набраздена от коловози и дупки, покрита с всевъзможни нечистотии, от които се разнасяше миризма на гравиво, въпреки разпръснатата отгоре им селитра.

Той благополучно стигна до Теме Стрийт и въздъхна с облекчение. Боклукчийските каруци все още обикаляха да събират огромните купчини смет, върху които се боричкаха котки и плъхове, а ястреби и лешояди кръжаха над тях като злокобни сенки в падащата нощ. Флешнър усещаше, че вече целият плува в пот. Правилно решение бе взел. Успя да преодолее страховете си. След като заведе отец Джон в пустия свещенически дом, той помогна на изтерзания човечец да си легне, даде му чаша вино, смесено с някаква отвара за успокоение, която свещеникът бе извадил от шкафа. Остави го на нара му, в онази тясна стаичка, да мърмори за греха и дявола, а после взе решение за своите собствени съмнения и подозрения, за тревогите, които хранеше. Корбет със сигурност щеше да го изслуша.

Флешнър се огледа по крайречната улица. Минаваха хора — прелитащи сенки в оскъдната светлина. Вече беше близо. Щеше да слезе по стъпалата към реката в Куинсхийт, да наеме баржа и да се отправи към Уестминстър. Нищо, че беше вече нощ, щеше да издирва Корбет така, както каещ се грешник търси свещеник, за да изповяда всичките си грехове. Прекоси Теме Стрийт и забърза надолу, по някаква друга пътечка. В този миг чу шум зад себе си и понечи да се обърне, но беше твърде късно. Съкрушителен удар по главата го повали на земята.

Когато се събуди, целият пулсираше от болка. Беше натъртен и премръзнал, и осъзна, че е минало известно време. По лицето му се стичаше кръв. Опита се да говори, но не можеше да продума. Сякаш езикът му беше прищипан. Опита се да помръдне ръцете си, но те бяха завързани, глезените му също. Примигна. Капка кръв се стече отново по носа му; имаше рана на челото, която много го болеше. Той се

стресна и задиша учестено, защото един плъх претича през краката му и изчезна в мрака, и тогава пълният ужас на това, което се случваше, нахлу в съзнанието му. Спомни си отец Джон, завързан, със запушена уста, спомни си кървавата рана над веждите му. Онова „М“ вече беше изрязано на неговото собствено чело. Една сянка изплува от мрака.

— Моля — простена Флешнър, — в името на Божията любов...

— Твърде късно — просъска глас. — Твърде малко, твърде късно. Възмездието дойде, мастър Флешнър, настана време за страдание.

Нападателят го сграбчи за плаща и го завлече по-нататък, в канавката, а после го качи на една бъчва до стената. Надяна примка на врата му и Флешнър с ужас осъзна, че другият ѝ край е закачен на желязна скоба, забита високо в стената. Изпищя, когато похитителят му изрита бъчвата изпод краката му, и се заизвива и заборичка неистово, но от това примката само се затегна по-бързо около гърлото му.

Когато накрая тялото на Флешнър спря да се гърчи и разтърсва в конвулсии, убиецът му, който наблюдаваше като хипнотизиран, забодде парче пергамент на плаща на мъртвеца и изчезна в нощта.

Хю Корбет коленичи до трупа на Флешнър, извади камата си и преряза примката, която все още пристягаше гърлото на мъртвеца. Грубото въже се беше стегнало здраво, врязвайки се в кожата. Насиненото лице беше грозно, покрито с лек скреж, който като маска бе запечатал целия ужас на жестоката насилствена смърт. Корбет затвори очи, прекръсти се и зашепна заупокойна молитва. Чувстваше жал към този клет, плах човечец, сграбчен в мрака на нощта и екзекутиран като някакъв най-долен престъпник. Той погледна нагоре към желязната скоба, от която все още висеше и се поклащаше отрязаното, намаслено и грубо въже.

— Какво място да умреш! — промърмори той. Огледа се из мръсната уличка, която слизаше надолу към плисканото от водата пристанище на Куинсхийт. Все още беше ранна утрин; мъглата се стелеше на талази, светлината бе матово сива. Наблизо група жени се тълпяха около вдовицата на Флешнър, която ридаше безутешно. Корбет дочуваше думите, с които се опитваха да я успокоят. Той

погледна към пристава, чието лице бе почти напълно скрито от качулката на тежкия му плащ.

— Това ли е всичко, което открихте? — попита го.

— Да, сър, докато правех сутрешната си обиколка. Бе много тихо, както обикновено, нищо освен котки, плъхове и тук-там някой случаен пиян моряк с проститутка. Отначало помислих, че очите ме лъжат. Просто го видях, плащът му се вееше, тялото се поклащаше на речния вятър и дойдох насам.

Корбет се опита да не гледа ужасяващото лице на Флешнър. Той откачи забодения на плаща му пергамент и се взря в познатите думи, надраскани със синьо-зелено мастило: *Mysterium Rei* — Мистерията на случая. Пъкна листчето в кесията си, после се изправи и тръгна към жените. Те представляваха тъжна гледка — увити в тежки плащове, с качулки, пазещи бледите им лица от хапещия речен вятър. Всички се опитваха да утешат мистрес Флешнър, жена с простичко, грозновато лице, чиито зачервени очи все още бяха пълни с ужаса, обзел я при новината за внезапната, жестока смърт на съпруга ѝ. Корбет хвана облечената ѝ в ръкавица ръка. Когато се представи и поднесе съболезнованията си, мистрес Флешнър рязко издърпа ръката си.

— Сър, кралските служители никога не са ни носили нищо добро, нито на мен, нито на близките ми.

— Мистрес, съжалявам да чуя това. Какво имаш предвид?

— Ившам. — Жената сякаш изплю името му. — Откакто той за първи път посети нашия дом, Майлс вече не беше същият.

— Кога беше това?

Мистрес Флешнър преглътна мъчително, докосвайки леко очите си.

— Преди години, когато низостта на Ившам все още не бе разцъфтяла. Той ни посещаваше често. Не, сър, не знам защо. Майлс така и не ми каза. Опитвах се да разбера, но той нищо не казваше, а и защо трябваше да се тревожа? Скоро след това напусна службата си на коронер. Аз бях доволна, нямаше повече огледи на трупове, измъкнати от реката или на злодейски убити хора. Можеше да прекарва повече време с мен. Беше доволен да работи като енорийски писар на „Сейнт Ботълф“. Мислех, че именно там е бил нощес. Знаех, че е с отец Джон. Трябваше да го успокои и да се погрижи за него. Мислех, че след това

ще си дойде направо в къщи или ще ми изпрати съобщение, но, о, не, и сега... — Тя избухна в сълзи и тръгна обратно към жените.

Корбет ѝ се поклони и отиде до пристава, който беше организиран вдигането на трупа заедно с присъединили се към него колеги. Той гледаше как увиват жалките останки на Майлс Флешнър, поставят ги на импровизирана носилка и ги покриват с парче грубо зебло. Приставите си бърбеха, че Флешнър е бил убит от разбойник, който за присмех е окачил жертвата на желязната скоба. Корбет знаеше, че нещата стоят другояче, но защо бе станало така? Какво общо имаше Флешнър с останалите мъртви? Той погледна отново към мистрес Флешнър, все така отрупвана с грижи и внимание от другите жени. Всички те заедно щяха да придружат останките на съпруга ѝ до стаята за покойници в най-близката църква. Той погледна зад тях, към стелещата се над реката мъгла. Куинсхийт се съживяват. Тук-там се мяркаха хора, чуваха се откъслечни крясъци, тракане на ръчна количка, тропот на каруца. Скоро градът щеше да се събуди. Той чу ридание и погледна със съчувствие към мистрес Флешнър, която коленичи и постави ръце върху покритото тяло на съпруга си. Припомни си думите ѝ. Дали Флешнър беше убит не заради това, че е имал някакви връзки със „Сейнт Ботълф“, а защото някога е бил коронер в Крипългейт? Това ли беше причината? Направил ли беше убиецът дългоочакваната грешка?

Корбет огледа приставите и си избра най-младия, буден и енергичен момък. Дръпна го настрана от останалите и му подаде отливка от печата си и една монета, после сложи ръка на рамото му.

— Името ти?

— Джон, сър, Джон-ат-Сомърхил.

— Добре, Джон-ат-Сомърхил — усмихна се Корбет, — искам да запомниш следното. — Той стисна ръката на пристава. — Вземи лодка до Уестминстър. Ако някой страж или пазач там се опита да те спре, покажи му този печат. Търси Ранулф-ат-Нюгейт, служител в съдебната канцелария на Зеления печат. — Той накара пристава да повтори името на Ранулф и наименованието на канцеларията. — Ще го завариш на работа. Покажи му печата и му кажи да отиде в архива на Гилдхол. Трябва да поиска всички коронерски регистри от времето, когато мастър Майлс Флешнър е бил коронер в Крипългейт. Разбра ли всичко?

Той накара младежа да повтори казаното и след като остана доволен, го пусна да върви.

След това Корбет се сбогува с останалите и тръгна обратно по пътеката, водеща към Чийпсайд. Предишната вечер Ранулф беше преровил съдебните архиви и беше открил, че вдовицата на търговеца, арестуван с Бонифас в Съдърк, все още живее в прекрасното градско имение на Милк Стрийт в Чийпсайд. Тя сигурно знаеше нещо. Макар да бе гладен и небръснат, Корбет се чувстваше въодушевен и почти щастлив. Убийството на Флешнър, мислеше си той, беше един ход напред по тази убийствена шахматна дъска, защото отваряше врата към други пътища. Корбет бе твърдо решен да тръгне по тях.

Той се огледа наоколо. Градът се разбуждаше. Проститутки и сводници, пияници и шарлатани, всички нощни твари бяха изчезнали в мрака. Вратите се отваряха, фенерите се гасяха, нощните ведра се изпразваха в отточните канавки, минаващи през средата на улицата. Чираци и слугини със сънени лица тичаха да донесат вода, да купят мляко от млекарите или бързаха през сумрачните улички към хлебарите и гостилниците, където фурните и пещите вече бяха запалени. Букет от миризми се просмукваше във влажния, мъглив утринен въздух. Биеха камбани. Каруци и ръчни колички се движеха напред-назад. Ревяха магарета, цвилеха коне. Хората си подвикваха поздравии. Стражите бяха подбрали група нощни птици, пияници и проститутки, нарушили нощния час, и ги водеха като стадо към стегите^[2]. Камбаните на „Сейнт Пол“ удариха за литургия. Корбет реши да присъства. Мина през голямата порта, прекоси шумното убежище на престъпниците, успели да прехвърлят високите стени и да се измъкнат на косъм от настървено преследващите ги пристави и наемните ловци на хора, обявени извън закона. При Големия кръст в центъра на гробището градският глашатай обявяваше, че ъгълът на улица Лотбъри, където бил езекутиран някакъв шотландски предател, не бил нито свято място, нито храм, нито светилище на мъченик. Бесилката, ревеше с пълно гърло глашатаят, била изгорена, а каруци щели да стоварят купища боклук на мястото. На всеки гражданин, който продължавал да упорства и да тачи това място като свещено, щяло да се гледа като на лишен от покровителството на Короната и на Светата Майка, Църквата.

Корбет влезе през вратата „*Si Quis*“^[3], където бяха започнали да се събират правници и писари, защото нефът на „Сейнт Пол“ беше по-скоро място за делови срещи, отколкото дом за молитва. Църквата беше сумрачна, осветявана от променливите проблясъци, хвърляни от танцуващите пламъци на факли и свещи. Корбет отиде под резбованата олтарна преграда, с голото, неукрасено изображение на разпнатия Христос. Литургията започваше. Той коленичи до една колона и се загледа в стария свещеник, който разказваше за драматичните събития, съпровождащи мъките и смъртта на Христа. Евангелието минаваше от ръка на ръка, за да може всеки да го целуне, преди да приеме причастието. Корбет се опита да се съсредоточи върху литургията, но спомените, образите и откъсите от разговорите се въртяха из уморения му ум, изостряйки раздражението му от настоящата задача. Веднага щом службата свърши, той си тръгна и закуси в малка гостилница с пай, пълнен с прясно кълцано месо и се подкрепи с чаша вино, което стопли стомаха му, после тръгна бавно през пъстрата тълпа към Милк Стрийт.

[1] Цитатът се отнася за цар Ахав, който вместо на Йехова, започнал да служи на Ваала. В българския вариант на Библията звучи така: „И не е имало още такъв като Ахав, който да се е предавал да върши, каквото е негодно пред очите на Господа, към което го подучваше жена му Йезавел“, Царства 21:25. В много от английските преводи на Библията е употребен терминът *двуличие*. — Б.пр. ↑

[2] Приспособления, подобни на менгемета, използвани за наказания на дребни нарушители, които били пристягани за краката, ръцете или шията за определено време. — Б.пр. ↑

[3] „Ако някой“ (лат.) — така се наричала вратата в храма, през която минават тези, които ще се посветят на религиозния орден, названието идва от началото на стандартното за такива случаи съобщение за лицето, което ще бъде посветено, изпратено до всички, които имат отношения към това, и биха могли да възразят. — Б.пр. ↑

*Embracery: корупция на обществен
служител*

Все още бе рано. Пазарният рог всеки миг щеше да изсвири и търговците бързаха да подредят сергиите и магазинчетата си. Докато се хлъзгаше и залиташе по заледената пътека, Корбет реши, че вдовицата на търговеца, лейди Айдола, по всяка вероятност няма да е готова да го приеме, затова продължи по пътя към Крипългейт, през тесните улички, докато стигна до голямата покрита порта на „Сейнт Ботълф“. Мрачната църковна кула беше надвиснала над обвитото в призрачна мъгла гробище, осеяно с древни тисови дървета, които извиваха и преплитаха клоните си, протягайки ги над безбройни гробници и гробове, чиито потрошени надгробни плочи и кръстове свидетелстваха за отдавна забравени мъртви. Голямата парадна врата на църквата беше заключена и залостена, стъпалата, водещи към нея, бяха почернели и целите в кървави петна от свирепата битка, която се бе разразила наскоро тук. Корбет тръгна покрай северната стена, мина през отворената малка странична вратичка и стигна до двуетажната свещеническа къща. Входната ѝ врата, стара и изцапана с катран, висеше леко открехната на кожените си панти.

— Отец Джон! — извика Корбет. Не последва никакъв отговор. Той влезе в настланата с каменни плочи кухня и в помещението за миене, спретнато подредени, със старателно изтъркана маса, прости скамейки и шкафове, гърнета, натрупани по полиците над пещта. Беше много студено, мангалът и малката печка бяха пълни с изстинала сива пепел.

— Отец Джон? — Корбет влезе в едно помещение, което сигурно беше дневната — просторна стая, с варосани в бяло стени, украсени с разпятие и разноцветни драперии. В дъното имаше писалище и стол; над тях бяха окачени полици, пълни с книги с кожени подвързии. Един

пулт за четене, висок шкаф и няколко малки ракли и сандъчета бяха единствената друга мебелировка. Той отново повика свещеника по име, после се изкачи по стълбите, намиращи се в ъгъла на помещението и бутна вратата на горната им площадка.

Отец Джон седеше на единия край на леглото си, наполовина облечен, стиснал главата си в ръце. Той вдигна замътен поглед към Корбет при влизането му. Стаята вонеше на спарена пот и вино. Корбет забеляза каната на малката масичка до леглото. Светлината беше слаба, капациите на прозореца бяха затворени. Той отиде до него и го отвори, после взе рогов фенер от резбования шкаф под прозоречния перваз и застана над свещеника. Отец Джон го загледа безизразно. Беше в окаяно състояние, мръсен и небръснат, с изцапани от вино устни.

— Знам, кралски служителю — каза той завалено. — Един пристав дойде тук, голям грубиян, дрънкаше нещо за това, че клетият Флешнър бил мъртъв, обесен като плъх в Куинсхийт. — Той се изправи с клатушкане, дъхът му тежко лъхаше на вино. — Не мога да остана тук, никога няма да се върна. — Той разтърка очи и се вторачи в Корбет. — Защо си дошъл? — попита той.

— Заради клетия Флешнър, както ти сам каза. Какво се случи вчера?

— Почти нищо — измънка свещеникът. — Тръгнахме си от Уестминстър. Флешнър ме доведе тук. Сложи ме да си легна. Помолих го да добави малко успокоителна отвара във виното ми и заспах дълбоко. Събудих се посред нощ, премръзнал от студ. Взех си още вино, изпих го и заспах отново, и спях, докато дойде приставът.

— Какво ще правиш сега?

— Сър Хю, смятам да изляза и да си напълня стомаха с хубава храна. След това ще потърся бръснар в някое топло, уютно местенце. Той ще ме избръсне и ще ме подстриже. Ще се върна тук, ще си приготвя багажа, ще си взема книгите и после ще отида да помоля за подслон в абатството „Сион“, както направи моят покоен, неоплакан баща.

— Чуй ме — каза Корбет. — Флешнър откри главите на твоята мащеха и на нейния иконом в кръщелния купел в задната част на твоята църква. Защо мислиш, че са били поставени точно там?

— Не знам — промърмори свещеникът. — Наистина не знам.

— И защo убиецът e трябвало да убие Флешнър и да остави посланието с демоничния си присмех? Какво общо има Флешнър със събитията отпреди двадесет години?

— Сър Хю, сър Хю — заплака като дете отец Джон. — Оставете ме да отида в „Сион“. Оставете ме да си почина, оставете ме да помисля, после... — Той млъкна и остана с отворена уста, стреснат от шума, който се чу отдолу.

Корбет притисна пръст към устните на свещеника, после разкопча плаща си и изтегли и меча, и камата си. През полуотворената врата зърна как някакъв силует премина в подножието на стълбите. Втурна се навън и затича надолу по стълбата. Натрапникът побягна, но се спъна в прага на кухнята, просна се на земята, изви се и посегна към камата си. Корбет го изпревари, застана над него и притисна върха на меча си към гърдите му. Наведе се и отметна качулката и шала, скриващи лицето на мъжа.

— Охо, Калугерицата! Промъкваш се като крадец в къщата на отец Джон, а? — Той направи знак с меча си на натрапника да се изправи. Калугерицата се подчини, изправи се с усилие на крака, но този път по лицето и в очите му не се четеше обичайната веселост.

— Като крадец! — повтори Корбет, чувайки, че отец Джон слиза по стълбите зад него. — Какво правиш тук?

— Чух глашатаят в Чийпсайд да обявява, че мастър Флешнър е бил намерен обесен в Куинсхийт. Казах си, че трябва да навестя отец Джон, за да видя дали има нещо, което да мога да направя.

— Има ли, отец Джон? — попита Корбет през рамо. Свещеникът дойде до него и се усмихна на натрапника. Корбет се зачуди дали между тези двамата не се е завързало приятелство. — Отец Джон? — рязко каза той.

— Може да ми помогне да приготвя багажа си. Както казах, сър Хю, трябва да се нахраня, да се измия, да се избръсна и да отида в манастира „Сион“. Не е престъпление да се влезе в дома на свещеник, за да се помогне на приятел.

— Приятели ли сте с отец Джон?

— След бунта в Нюгейт — Калугерицата посочи към църквата, — когато бях арестуван по погрешка, дойдох тук. Отец Джон беше много любезен. Имам дълг към него и искам да му се отплатя.

— В такъв случай, господа, ви оставям. Все пак — Корбет потупа Калугерицата по рамото с меча си, — не напускай жилището си в този град. Ако изпратя за теб или те посетя, трябва да си тук.

Калугерицата вече беше възвърнал самообладанието си и безгрижно вдигна рамене, а Корбет напусна „Сейнт Ботълф“ и отново се отправи към Милк Стрийт. Там сарачи продаваха юзди и други конски принадлежности, и един от тях му показа къщата на госпожа Айдола. Корбет почука на вратата и една слугиня му отвори. Той ѝ показа печата си и поиска да влезе. Слугинята понечи да възрази, но той се приближи и я докосна под брадичката.

— Не се притеснявай, хубавице — прошепна ѝ, — дошъл съм по кралски дела. Трябва да видя госпожа Айдола веднага, така че не желая да ми се казва, че тя е заета някъде другаде или че е на пазар. Утрото е студено. Сигурен съм, че е в стаята си.

След малко беше отведен нагоре по стълбите в хубава, изящно обзаведена стая. Долната половина на стените беше покрита с лъскава ламперия; над нея висяха хералдически емблеми, бродирани гоблени, триптихи и картини. Тук имаше полирани диванчета, кресла и ниски столчета, носеше се аромат на билки, поръсени върху големия дънер, който пращеше в огнището. Айдола, властна и надменна стара жена, седеше в подобно на трон кресло, увита в топли одежди, топлейки крака на огъня. Отпиваше от бокал с греяно вино, а в скута ѝ имаше сребърен поднос с бонбони. Тя изгледа Корбет от горе до долу, изслуша представянето му и му посочи малкото столче до себе си.

— Е, сър Хю, чувала съм за теб. Защо си тук? — Умните ѝ, блестящи като черни копчета очи разучаваха лицето му. — Изглеждаш ми уморен и премръзнал. Ял ли си?

Корбет се усмихна и кимна.

— Искаш ли малко вино?

Той поклати глава.

— Добре тогава, кралски служителю, каква работа те води насам? О, между другото... — Тя пъкна един бонбон в устата си и сръбна шумно от бокала. — Очаквам и други посетители.

— Лейди Айдола, няма да те задържам дълго. Била си омъжена за търговеца Адам Чантойс; мисля, че си запозната с неговата история.

— Нека ти кажа нещо, кралски служителю — намести се удобно тя. — Аз седя тук и прехвърлям спомените си. О, да, знам

всичко за своя покоен съпруг и... как да кажа... за сделките му с краля.

— А какви бяха те?

— Мастър Чантойс първо е бил женен за лейди Алис, дъщеря на сър Уолтър Плъмптън. Лейди Алис е произхождала от богата фамилия; била е добре образована, но е имала морал на улична котка. Донесла на съпруга ми голяма зестра. Той мислел, че църковната церемония, свързането на ръцете и клетвата във вечна любов означават, че лейди Алис ще промени поведението си, но тя така и не го направила. Няколко млад мъж в Чийпсайд, който да не е споделил леглото ѝ — стига да ѝ хванел окото. Моят съпруг се примирявал с това развратно поведение в продължение на цели пет години. Не го дарила със син. Той подозирал, че тя взема някакви лекове или отвари, за да предотврати зачеване. Вече обмислял да поиска анулиране на брака си от Църквата. Разбира се, семейството на лейди Алис било много влиятелно и щяло да се съпротивлява срещу такъв удар по тяхната чест, а същевременно мастър Чантойс бил уведомен от адвокат по църковно право, че няма основания за анулиране. Годините минавали. Както се очаквало, любовта между тях се превърнала в дълбока, тлееща ненавист. Съпругът ми решил да отиде в Саутхемптън по работа. Докато отсъствал, някакви улични бандити нападнали съпругата му и я убили.

— Но това не е истината — заяви Корбет. — Съпругът ти се е свързал с убиец, наемен, професионален убиец, познат с прозвището Мистериум. Те са се договорили лейди Алис да бъде убита, докато мастър Чантойс отсъства от града по работа. Това било изпълнено. После Мистериум си поискал заплащането. Съпругът ти получил указания да отиде в една кръчма, в „Либер Албус“ в Съдърк, и да носи кървавите пари със себе си. Обаче нито съпругът ти, нито Мистериум са си давали сметка, че са наблюдавани от Уолтър Ившам. — Айдола изсумтя, а Корбет замълча за миг. — Познаваш ли Уолтър Ившам?

— Знаех за него, сър, и чух какво се е случило. Ившам си е получил заслуженото — да изпадне в немилост, да бъде уволнен и убит, всичко това е напълно заслужено.

— Защо, мистрес?

— Той е унищожил съпруга ми. Ако не е бил негова светлост кралят, мастър Чантойс е щял да свърши дните си на общата бесилка в Смитфийлд.

— Ившам просто си е изпълнявал задълженията.

— Това му е доставяло наслада.

— Какво ти е разказвал съпругът ти за тези събития?

— Аз се ожених за съпруга си година след смъртта на лейди Алис. Той беше все още много преуспяващ и изгаряше от желание да започне нов живот. Приех предложението му. Мислех, че ще мога да го направя щастлив.

— И направи ли го?

— Ние бяхме по-скоро приятели, отколкото любовници, връзката ни почиваше на солидната основа на верността и здравия разум. Съпругът ми обаче е бил съсипан от разкритията на Ившам, и разбира се, е трябвало да признае истината. Да, той наистина е участвал в убийството на първата си съпруга. През последната година на живота си започна да ми разказва какво точно се е случило. Ще говоря по-скоро за него, отколкото за множеството грехове на лейди Алис. Тя се е представила пред Бога и може сама да отговаря за себе си. Моят съпруг е бил отчаяно нещастен с нея. Той получил писмо, което някой му пъкнал в ръката, и в което се казвало, че неговият враг е враг и на анонимния изпращач, и че ако съпругът ми иска, този враг повече няма да съществува. На края на парчето пергамент имало упътване към „Сейнт Пол“, с две цифри. Съпругът ми беше търговец и е знаел много добре какво означавало това: голямата дъска, висяща в катедралата. Публично опозорен от съпругата си като рогоносец, мастър Чантойс решава да се отърве от нея. Поставил името ѝ в упоменатото квадратче на дъската и скоро след това получил съобщение.

— Как е било доставено?

— Отново някой му го пъкнал в ръката. Сър Хю, ти си кралски служител. Знаеш как става. Съпругът ми беше член на Гилдхол; хората непрекъснато му връчваха молби, жалби, също както на теб; този път парчето пергамент съдържало само едно име: лейди Алис. Ако съпругът ми се съгласял, за потвърждение трябвало да постави листчето с името ѝ в уговореното квадратче на дъската в „Сейнт Пол“. И той го направил. О, да — лейди Айдола насочи пръст към него, — той наистина е имал работа в Гилдията на търговците на вълна в Саутхемптън, и по време на отсъствието му лейди Алис явно е била нападната на улицата и убита. Когато се върнал в Лондон, той получил ново съобщение, пак с упътване към „Сейнт Пол“. Когато отишъл там,

намерил бележка, указваща точна сума пари, време и място, на което да ги остави. Съпругът ми, да си го кажем направо, бил много облекчен, че се е отървал от лейди Алис. И така, той отишъл в Съдърк и зачакал в онази кръчма.

— Познал ли е някой, когато се озовал там?

— Не, никого. По едно време влязъл Бонифас Ипгрейв, човекът, който по-късно бе обвинен, че е Мистериум. Изглежда, че той...

Корбет вдигна ръка.

— Лейди Айдола, ще те помоля да бъдеш по-конкретна. Какво точно ти каза твоят съпруг за него?

— Разбира се, че ще бъда конкретна! — сопна се тя. — Според съпруга ми Бонифас Ипгрейв изглеждал много объркан, озъртал се с ръка на камата си. И току поглеждал в някакво парче пергамент. Съпругът ми се запитал дали той не е Мистериум, но точно тогава Ившам, следван от помощника си Инглийт и от другите, нахлул в кръчмата. Съпругът ми и Бонифас били хванати. Адам не могъл да се защити. В себе си носел онзи къс пергамент и значителна сума в злато.

— А Бонифас Ипгрейв?

— Той изглеждал съвсем стъписан и много изненадан, но тогава...

— Тогава какво?

— Съпругът ми, разбира се, бил не по-малко разстроен. Бил арестуван. Знаел какво бил направил. Заплашвала го бесилка. Погледнал към Ипгрейв, но точно в този момент Ившам го бил дръпнал настрани и задълбочено обсъждал нещо с него. Всички напуснали кръчмата, прекосили Лондонския мост и тръгнали към Чийпсайд. Съпругът ми си дал сметка, че ги водят в Нюгейт. Ившам бил близо до Ипгрейв. Адам ги видял, че спорят, после Ипгрейв явно паднал. Приставите спрели. Тълпата, която гъмжала наоколо им, била враждебно настроена. Точно тогава Ипгрейв избягал.

Съпругът ми бил затворен в Нюгейт. Очаквал да има процес и да го изправят на съд, но получил предложение за помилване. Ако си признаел всичко и разкриел тайните кроежи и интригите, които се плетели в Гилдхол, както и ако заплатял значителна глоба, щял да бъде освободен. Той се съгласил.

— Как е станало това?

— Ившам го посетил в Нюгейт. Хокал го, заплашвал го с изтезания и му казал, че ще му подсигури много бавно обесване в Смитфийлд. После се намесил кралят. На мен ми е ясно, че негова светлост — изрече лейди Айдола с изпълнен със сарказъм глас, — е бил заинтересован да открие как точно е работил Мистериум, а всички ние познаваме краля. — Тя се поклони. — Той се интересува повече от хубавото сребро и ценните сведения, отколкото от това да види някой да увисне на бесилката.

След освобождаването си съпругът ми заживял тихо. Сър Хю, той бе направил огромна грешка, но наистина е бил предизвикан. По-късно отиде на поклонение в Кентърбъри. Всяка година на Велики петък пълзеше до Кръста. Беше се изповядал и бе получил опрощение на греховете си, беше сторил пълно покаяние, но в крайна сметка, беше съсипан човек. Едва през последната година от живота си започна да споделя.

— Лейди Айдола, а той споменавал ли е за нещо необичайно или по-забележимо, което да се е случило през деня, в който е бил арестуван?

— Да, съпругът ми научил, както впрочем, и всички ние, за Бонифас Ипгрейв: че е потърсил убежище в „Сейнт Ботълф“, и за последвалото му изчезване...

— И?

— Да си го кажем правичката, той не вярваше, че Ипгрейв е Мистериум.

— Защо?

— Помисли, сър Хю. Съпругът ми влиза в кръчмата. Отишъл е, за да плати на убиеца, и носи значителна сума в злато. Бонифас Ипгрейв влиза, но не се държи като непоколебим убиец. Вместо това зяпа наоколо като загубено дете, което не знае защо е там. Наистина, той погледнал към съпруга ми, но после отклонил поглед.

Лейди Айдола се наведе напред, за да си напълни чашата.

Корбет протегна ръце към огъня. Чувстваше се ужасно премръзнал, студът пълзеше по гърба му, чувство на страх терзаеше душата му. Това, което доскоро беше просто подозрение, сега се превръщаше в сигурен факт. Дали грешката не се таеше в самите корени на мистерията? Той затвори очи и се опита да си представи

сцената. Ако Бонифас е бил убиецът, защо не е отишъл направо да грабне златото и да избяга? Отвори очи.

— Лейди Айдола, можеш ли да си спомниш как съпругът ти описваше кръчмата — пълна ли е била, или празна?

— О, по това време на предобеда, естествено, е била почти празна. Той забелязал само Бонифас Ипгрейв.

Корбет кимна, бутна назад стола си и се изправи.

— Лейди Айдола, благодаря ти — каза той с лек поклон.

— Изглеждаш объркан, сър Хю.

— Защото съм объркан, мистрес, и единствен Бог може да разчисти хаоса в ума ми.

Корбет връхлетя в Уестминстър като гладен лъв. Отвори стремително вратата на съдебната канцелария и нахлу вътре, стряскайки Ранулф и Чансън.

— Пристигнаха ли вече коронерските регистри? — попита той настойчиво, пляскайки с ръце. — Ранулф, искам ги веднага!

— Сър Хю, получих съобщението ти. Изпратих да ги вземат от Гилдхол, скоро ще пристигнат тук. Оправих се и с Мишока — добави бързо Ранулф. — Той дойде тук да си получи опрощението. Никога не съм виждал по-щастлив човек! Ще си наеме квартира, докато се подготви за връщането си в Сейнт Олбънс.

Корбет насочи пръст към Ранулф.

— Това, което Мишока каза, може би е важно.

— В какъв смисъл, господарю?

— Само смътно подозрение, Ранулф, не повече от перушинка, носена от вятъра. Това, което можем да направим — за да цитираме Писанието, — е да съградим къщата си върху камък.^[1] Мисля, че намерих този камък. Междувременно — той посочи около себе си, — затопли и освети добре това място. Аз ще отскоча до моята стая. Ще се измия, ще се преоблека и ще сляза в кухнята. Уведоми ме, когато коронерските регистри пристигнат; тогава ще започнем.

Часовата свещ^[2] беше изгоряла с два пръстена, когато Корбет се върна в съдебната канцелария и завари масата си отрупана със свитъци. Те бяха подредени по години от възцаряването на краля. Флешнър беше заемал поста на коронер около десет години преди

залавянето на Бонифас Ипгрейв и под името му бяха нанесени доста данни, които даваха кратки, точни сведения за извършени престъпления: дата, място, име на жертвата, вероятен заподозрян и резултат. Корбет и Ранулф преглеждаха по ред регистрите и камбаните на абатството вече отбелязваха падането на мрака, когато Ранулф изведнъж тропна на масата.

— Господарю, виж това!

Корбет се отзова бързо. Ранулф премести маслената лампа, нагласи свитъка и му посочи един пасаж от четири реда, отнасящ се до деня на Сретение Господне през 1280 година: Ема Ившам, съпруга на Уолтър Ившам, кралски служител, била убита от неизвестен извършител, непосредствено след здрачаване, на ъгъла на Амен Корт, докато се връщала от приюта за бедни. Не бяха изброени никакви заподозрени. Корбет затаи дъх. Следващото изречение обясняваше, че компаньонката на Ема, Беатрис, също била с нея; тя очевидно бе избягала, без впоследствие да бъде открита. Заключение на коронера беше, че Ема Ившам „е умряла по-скоро от насилствена смърт, отколкото от естествена“.

— Ема Ившам — задъхано каза Корбет, — убита при улично нападение, като толкова други, четири години преди Мистериум да бъде разобличен? И тази компаньонка, Беатрис, която сякаш просто е изчезнала? Да не би да е била съучастница в нападението? Или е била отвлечена и по-късно убита?

Ранулф само вдигна вежди.

Корбет едва сдържаше вълнението си. Той отиде при торбите с неговите собствени архиви и извади оттам парчетата пергаменти, иззети от вещите на Бонифас Ипгрейв. Прерови ги и намери онзи лист със списъка с имената: Ема, Фърнивал, Басетлоу и Рискейлс. Подаде го на Ранулф.

— Обърни специално внимание на това. Иди в хазната и в главната канцелария. Кажу на служителите там да спрат всяка друга работа и да проверят в архивите за тези имена. Да издирят всичко, което има нещо общо с тях. След като уредиш това, иди в дома на Ившам в Клодиърс Лейн; поговори с прислугата, със съседите, с всички, с котката, с кучето, с гълъбите.

— Господарю? — Ранулф виждаше, че сър Хю е силно развълнуван и възбуден, както винаги, когато проблемът бе на път да

се разлици.

— Пробвай, проследявай всяка нишка — настоя Корбет, — стар слуга, слугиня, бавачка, всеки, който е познавал Ема Ившам, всеки, който е служил в нейното домакинство преди двадесет и четири години. Все трябва да има някой — каза той замислено.

— А ти, господарю, ще излезеш да поскиташ ли?

— Ранулф, признавам си — Корбет се удари в гърдите с иронично разкаяние, — че съм възбуден и объркан, но също така съм и гладен. Ще отида да хапна и да пийна, ще се оттегля в моята стаичка и ще размишлявам. Събуди ме, когато постигнеш напредък.

Той напусна канцеларията, но вместо да слезе долу, в дворцовите кухни, се вмъкна в изящния, изпълнен с облаци тамянов дим съдебен параклис. Обичаше тази прекрасна стаичка, този изящно обзаведен молитвен дом с тъмна дъбова ламперия, покриваща по-голямата част от стените, с под, настлан с керамични плочи с оригинални мотиви, изобразяващи карта на света, с Йерусалим в самия му център. Пред изрязания от порфир олтар бяха наредени молитвени столове с кадифени възглавнички за коленете, а в центъра му имаше разпятие от чисто злато, заобиколено от двете страни със свещници от същия скъпоценен метал. Над олтара, на фона на разкошен брюжки гоблен, изобразяващ сватбата в Кана Галилейска, пламтеше ярко олтарна лампа от сребро и злато, хвърляща червеникави отблясъци върху инкрустираната със скъпоценни камъни дарохранителница, в която съхраняваха причастието. Корбет се прекръсти, коленичи на един молитвен стол и тихичко запя „*Veni Creator Spiritus*“ — „Ела, Дух Свети“^[3]. Когато стигна до стиха „Ако ръката Твоя се отдръпне, в човек добро не ще остане, доброто в зло ще се обърне“, той затвори очи. В това, с което щеше да се сблъска, със сигурност нямаше и капка Божия правда, то бе преизпълнено с гнилостта на греха, на покварата, която бе погълнала толкова души през годините. Предстоеше му да влезе в Градината на Черните души, да прекоси Ливадите на убийствата, а там, притаен в сенките, по-тъмни от нощта, дебнеше един истински син на Каин.

Когато свърши молитвата си, Корбет се прекръсти и стана, после отиде до малкия олтар на Пресветата Дева от лявата страна на главния олтар, проста ниша, в която бе поставена статуята на Светата Дева от Уолсингам. Тук той запали три вощеници, за съпругата си и за децата

си, прекръсти се при съда със светената вода и тръгна към дворцовите кухни.

Те бяха разположени в цяла група постройки около настлания с калдъръм двор, и в тях винаги кипеше трескава работа. Месарските тезгяси точно до вратата бяха подгизнали от кръвта на елени, зайци, прасета и агнета. Пъдпъдъци, яребици, фазани, чучулиги и гълъби висяха на куки, окачени за шиите и квасеха пода отдолу с кръвта си. Огньовете, стъкнати от сухи борови цепеници, горяха ярко като пламъците на ада. Готвачи, плувнали в пот, поливаха с мазнина и подправки големи късове месо, нанизани на огромни шишове. Пекари се вайкаха над съсипаните си сладкиши. Шамбелани надзираваха миенето на кралските чаши, плата и чинии в огромни казани с вряща вода. Кучета и котки душеха пода и се боричкаха за останки от храна. Икономи и надзиратели наблюдаваха отварянето на хранителните запаси, отпушването на бурета с вино и следяха за внимателното пренасяне на скъпоценните подноси и бокали. Цялата тази трескава дейност бе насочена към вратата, водеща в покритата галерия, която се простираше чак до кралската зала за пиршества.

Корбет се промуши в навалищата. Помоли за чаша вино и парче прясно изпечено пъдпъдъче месо, което имаше великолепен вкус, после отиде и седна на една дървена пейка до входа. Задъвка бавно, наслаждавайки се на искрящата топлина на виното и на крехкото, вкусно месо. Изкушаваше се да остане, да хапне още малко, но клепачите му натежаваха и никак не му се искаше да заспи пред хората. Отърси се от унеса си и се върна в стаята си. Свали портупея си, изрита ботушите, уви се с плаща си, опъна се на нара и потъна в дълбок сън. Събуди се от енергичното разтърсване на Ранулф.

— Господарю? — Помощникът му бе приклеknал до леглото. — Господарю, трябва да се събудиш, вечернята отдавна мина. Спиш от часове. Имаме новини.

Все още полузаспал, Корбет се надигна и провеси крака от леглото. Ранулф си взе едно столче и седна срещу него.

— Какви новини? — попита Корбет.

— Тези имена... — Ранулф замълча, докато Корбет палеше с огниво малкия свещник, поставен на нощната масичка. Той придърпа масичката и свещника по-близо към себе си.

— Трите имена, Ранулф?

— Всички те са на висши съдебни служители, възрастни хора. И тримата са умрели доста загадъчно през осмата и деветата година след възцаряването на сегашния крал.

— Загадъчно ли?

— Един подир друг. При всички тях — сви рамене Ранулф — смъртта е била сметена просто за нещастен случай, но странното е, че Бонифас е изброил точно техните имена. Рискейлс паднал по стълбите на старата кула — знаеш къде се съхраняват съдебните архиви. Той бил стар човек, светлината била лоша, спънал се и си счупил врата. Фърнивал? Ами той обичал винцето и често се напивал здравата нощем. Обичал също и реката; трупът му бил изваден от Темза близо до Кралските стъпала. Според заключението на съдебния следовател, бил толкова пиян, че сигурно е объркал пътя си и паднал във водата.

— А Басетлоу?

— Той умрял най-спокойно от всички тях, издъхнал на маса в една кръчма, пред чаша ейл и малко хляб и сирене. Намерили го с глава, опряна на ръката; изглеждало, че е заспал, но главата му била клюмнала. Господарю, ти не мислиш, че това са били нещастни случаи, нали?

— Преди месец щях да кажа, че са. — Корбет придърпа ботушите си, нахлузи ги и се изправи на крака, затягайки портупея си, после оправи плаща си. — Има ли нещо друго?

— Да, господарю. — Ранулф загаси свещта и последва Корбет, който излезе от стаята в студения коридор отвън. Едва тогава, поглеждайки през прозореца, Корбет осъзна колко дълго е спал.

— Отидох в дома на Ившам и проведох най-щателно разследване. Успях да измъкна името на Елизабет Вавасур, нещо от рода на лична прислужница и дойка на лейди Ема. Когато дошло ред да се пенсионира, Ившам използвал влиянието си, за да ѝ издейства пенсия — издръжка в храна и облекло до гроб в приюта при болницата „Сейнт Катрин“ до Тауър. Отидох там и говорих с ръководителя на болницата, който ме представи на Елизабет. Казах ѝ, че трябва да дойде в съдебната канцелария след днешната вечерня, и я предупредих, че е спешно и става дума за кралски дела.

— Тя възрази ли?

— Ни най-малко! Очакваше с нетърпение пътуването по реката, макар че то трябваше да се осъществи в ледения нощен мрак. —

Ранулф се ухили. — Бъди внимателен, господарю, тя бърби като врабче на клон. Прелива от хвалби за Уолтър Ившам, и не спира да настоява, че няма да позволи да бъде казана и една лоша дума срещу него. Скоро ще бъде тук.

Докато Корбет успее да стигне до съдебната си канцелария, да измие ръцете и лицето си, да приготви масата и да инструктира Ранулф и Чансън какво да правят, Елизабет Вавасур вече бе пристигнала. През коридорите на двореца я съпровождаха двама лодкари и по израза на лицата им Корбет разбра, че са повече от щастливи да предадат в други ръце пътничката. Елизабет Вавасур не само бърбеше като врабче, тя и приличаше на врабче с дребното си, мургаво като орех лице, обградено от бялата пребрадка, спусната над сивата дреха на питомка в приюта „Сейнт Катрин“. Въпреки възрастта си тя се движеше пъргаво и се тръсна енергично на столчето, малките ѝ черни очички непрекъснато се стрелкаха насам-натам и първо обиколиха цялата осветена от свещите зала, преди да се спрат на Корбет.

— Значи ти си сър Хю, слушала съм аз за теб. Сигурно си познавал моя господар?

— Бегло.

— Той беше добър човек, сър Хю. Знам, че е правил грешки — тя се наведе през масата, гласът ѝ се сниши в заговорнически шепот, — но беше добър, наистина много добър.

— Каж ми, мистрес Елизабет, ти работеше за лорд Ившам и лейди Ема, нали?

— О, да, твоя милост.

Корбет хвърли бърз и заканителен поглед към Ранулф и Чансън, застанали зад старата дама, дано ги стресне, та да не се разсмеят на глас.

— О, да, твоя милост — повтори тя, — работих за тях много години. Бях наета от лейди Ема, когато току-що се бе омъжила за сър Уолтър. Той беше много амбициозен, твърдо решен да се издигне високо в кралските служби. Понякога не се чувстваше много удобно сред другите служители, но бързо си спечели благоволенieto на краля.

— А лейди Ема?

— Тя беше кротка, скромна, много набожна, вечно заета с добри дела.

— Бракът им беше ли щастлив?

Мистрес Елизабет се ококори, устните ѝ се свиха.

— Разбира се, лорд Уолтър ѝ беше предан с цялото си сърце.

— Имало е още една жена, Беатрис, компаньонка на лейди Ема?

— Уф, тази ли! — изпръхтя мистрес Елизабет и се извърна леко, поглеждайки Корбет с ъгълчето на окоото си. — Беше много превзета, прекалено високомерна млада жена. Беше необщителна, странеше от всички. Мисля, че между нея и сър Уолтър имаше някаква неприязън, макар никога да не разбрах причината за това. Сър Хю, аз бях много щастлива с моите дребни задължения. Носеха се обичайните клюки, но като цяло, това беше един щастлив дом.

Корбет наблюдаваше внимателно старата жена. Тя говореше истината. Уолтър Ившам се беше погрижил за нея и беше направил необходимото, за да не гладува тя на старини. Той ѝ бе подсигурил удобства, спокойствие, топла стая в „Сейнт Катрин“, храна до насита и сладки клюки с другите обитатели на приюта.

— А смъртта на лейди Ившам?

— О, сър, беше вечер като тази. Лейди Ившам и Беатрис излязоха късно следобед. Тръгнаха да занесат обредни хлябове за празника на Девата в приюта за бедни, някъде около старата Римска стена^[4]. Беше се стъмнило. Лейди Ема беше куражлийка, пък и Беатрис била с нея, така че с тях нямало нито факлоносец, нито охрана. Не знаем какво точно се е случило; нападателите така и не бяха арестувани. Беатрис избягала, но лейди Ема била пребита, главата ѝ размазана, парите ѝ, вещите ѝ и всичките ѝ накити — ограбени.

— А лорд Уолтър?

— Беше съкрушен от скръб. Заклучи се в стаята си и с дни отказваше да излезе. Не слагаше ни залък, ни капка в устатата си. Ние организирахме погребението ѝ, в „Сейнт Ботълф“.

— А Беатрис?

— Лорд Уолтър претърси цял Лондон, името ѝ беше обявено и при Кръста край „Сейнт Пол“. Шерифите и приставите бяха уведомени, но тя беше изчезнала от лицето на земята Божия. И разбира се, както знаеш, сър Хю, животът продължава. Аз четири пъти съм оставала вдовица! Е, да, посрещах бъдещите си съпрузи на прага на църквата, а след няколко години следвах ковчезите им вътре. Сигурно е вярно това, което се казва в църковното песнопение: Животът се променя, не се отнема.^[5]

Корбет погледна към тавана. Ранулф се беше обърнал с гръб, а раменете му се тресяха.

— И тъй — намигна мистрес Елизабет, — две години след смъртта на лейди Ема сър Уолтър се ожени отново, за лейди Кларис. Тя беше лекомислена жена. Не я харесвах. По това време вече бях започнала да отпадам, не ме биваше за тежка работа. Лорд Уолтър каза, че ще ми уреди сигурен, удобен дом и го направи, Бог да помене името му. Е, сър Хю, ако си свършил, бих искала да си вървя, ако е възможно, с лодката. Знам, че е тъмно, но роговите фенери светят ярко и тези лодкарчета са толкова мили и учтиви, изслушват всяка дума, която им кажа. Трябва да се прибера по-бързичко. Днес има специална вечеря. Готвачът е обещал минога, сготвена с гъст сос, с мек бял хляб. Ох, всеки път, когато си хапвам, всяка нощ, когато притискам главата си в пухената възглавница, винаги възхвалявам сър Уолтър и казвам молитва за него. Ужасно е това, което се случи, нали, сър Хю?

Корбет кимна.

— Мистрес Елизабет, разбирам, че си много заета и бързаш. — Той стана на крака, извади сребърна монета от кесията си, протегна я и я постави в покритата ѝ с изпъкнали вени ръка. — Моля, вземи това, купи си нещо, ей тъй, за удоволствие. Благодаря ти. Бог да те благослови, мистрес.

[1] По Евангелие от Матей, 7:24 „... благоразумен мъж е, който си съгради къщата на камък“. — Б.пр. ↑

[2] На свещи с определена дебелина се нанасяли деления, така че всеки отделен участък да изгаря за около час. — Б.пр. ↑

[3] Начало на една от най-популярните католически молитви и съответно грегорианско песнопение. — Б.пр. ↑

[4] Едно от всички укрепления, построени от римляните, за да пази основания от тях през 43 г. пр.н.е. град Лондиниум, след като завладели острова. — Б.пр. ↑

[5] *Vita mulatur, non tollitur* (лат.) — фраза от латински реквием, заупокойна молитва за утеха на живите, останали след мъртвите. — Б.пр. ↑

11

Luparius: ловец на вълци

Без да спира да бърби, мистрес Елизабет позволи на Чансън да я съпроводи навън от стаята. Корбет седна и въздъхна тежко.

— Ранулф — вдигна поглед той, — когато Чансън се върне, заемете се с вашите работи. Сигурно сте гладни. И едно последно нещо, изпрати куриер в кметството Крипългейт, открий кой държи ключовете на „Сейнт Ботълф“ и нареди да ги донесат тук.

Когато Ранулф излезе, Корбет стана и закрачи из стаята. След известно време издърпа мангала по-близо до писалището си, премести свещите и лампите така, че да си създаде кътче от светлина и топлина, и се настани на стола си. Опита се да си представи, че е Ипгрейв, такъв един затворен и потаен, после се усмихна: всъщност, той действително си беше такъв. И все пак, истината бе, че Бонифас е бил различен от него — ерген, със силно привързана към него сестра и тайна любовница, чисто име е започвало с „М“. Корбет изгледа парче велен пред себе си, натопи перото си в мастило и започна да пише.

Въпрос: Тази мистериозна Беатрис, компаньонката на Ема Ившам, е присъствала, когато нейната господарка е била нападната и убита. Дали убийството е било просто кървава улична разправа и Ема Ившам се е оказала на погрешното място, в погрешния момент? Или е било планирано? Била ли е Беатрис съучастница в това? И какво се е случило с нея? Дали не е била убита, а тялото ѝ — захвърлено някъде другаде? Ившам и коронер Флешнър явно са търсили тази неуловима, загадъчна прислужница, но не са открили никакви следи от нея — жива или мъртва. И така, Беатрис е избягала, но къде? При кого? Дали, ако е

била похитена, все още е жива? И пак, защо? Какво се е случило с нея?

Въпрос: Защо Бонифас е събирал някои от тези ужасни послания, оставяни по трупове на жертвите на Мистериум? Какво е издирвал той?

Въпрос: Как Бонифас е успял да разкрие тайните дела на Мистериум и особено това, че той е използвал голямото дървено табло в „Сейнт Пол“? Ившам е установил истината едва след като е заловил търговеца Чантойс и Бонифас в Съдърк.

Въпрос: Защо Бонифас е включил Ема в списъка заедно с другите, станали жертва на загадъчна смърт? Тя със сигурност е била убита, а няма реални доказателства, че Басетлоу, Фърнивал и Рискейлс са убити. И тримата са загинали при нещастен случай, сочат съдебните заключения от онова време.

Въпрос: Защо Бонифас е вписал и други кралски служители, Бландфорд, Стантън, Ившам и Инглийт? С каква цел?

Въпрос: Бонифас е твърдял, че е невинен. Каква беше фразата, която бе надраскал в Светото Писание в „Сейнт Ботълф“? „Аз стоя в центъра, невинен, и соча към четирите ъгъла.“ Какво значи това?

Въпрос: Защо Ившам и другите са били толкова убедени, че Мистериум е съдебен служител? Кой е достигнал до това заключение? Защо да не е бил писар от Гилдхол?

Въпрос: Защо Мистериум винаги оставя това подигравателно послание — *Mysterium Rei* — Мистерията на случая — върху трупове на своите жертви?

Въпрос: Ившам, Инглийт, Уолдън, Хюбърт Монаха, Кларис, Ричард, а сега и Флешнър, са убити за много кратък период от време, от един и същи убиец: защо? Какво ги свързва с този кървав и необясним хаос?

Въпрос: Въпреки всичко има случаи, които сякаш не се вписват в тази убийствена схема. Авторът на писмата от „Страната Кокейн“ — кой е той? Бунтът в Нюгейт: кой

всъщност е предизвикал и него, и свирепата битка в „Сейнт Ботълф“?

Въпрос: Ако Бонифас е бил невинен, и ако допуснем, че е оцелял, защо се е върнал при сестра си, за да заяви, че е дошъл да въздаде възмездие? И защо е този негов интерес към жената на име Беатрис?

Корбет остави перото. Чувстваше се като изгубен, неспособен да оформи твърдо заключение, въз основа на което да изгради теория, пасваща на доказателствата. Стана, разтъпка се из стаята, хапна малко от изстиналата храна, останала в чинията на Чансън, и се върна на стола си. Задряма за кратко, но се стресна, тъй като мандалото на вратата шумно изтрака и в стаята наперено пристъпиха Стантън и Бландфорд. Корбет мигом сграбчи дръжката на камата си. Двата мъже имаха зловещ вид в тежките си плащове с ниско спуснати качулки, с които приличаха повече на манастирски плъхове, отколкото на съдия със секретаря си. Те се разделиха, за да заобиколят масата и приближиха стремително към Корбет. Все още с ръка на камата си, той се изправи на крака. Стантън спря рязко, извади връзка ключове от джоба на плаща си и я размаха подигравателно в лицето на Корбет.

— Тъкмо идвахме да те видим, сър Хю, и заварихме един съдебен пристав от Крипългейт да се навърта в галерията долу. Един от пазачите го спря. Настояваше да те види, та затова му взехме ключовете. Подразбирам — самодоволно се ухили той, — че твоите приятелчета Ранулф и Чансън май се наслаждават на удоволствията, предлагани от близката кръчма.

— Те работиха здравата — Корбет сграбчи тежката връзка ключове и я стовари на писалището. — Значи, това са ключовете от „Сейнт Ботълф“?

— Така каза приставът.

— А вие, господа, какво искате вие?

Без да чака покана, Стантън се настани на един стол; Бландфорд си придърпа столче до него.

— Чухме слуховете, сър Хю. Изглежда, че си се съсредоточил върху събития отпреди двадесет години, вместо да...

— Копая за корените — прекъсна го Корбет, налагайки авторитета си. Той не харесваше арогантността на тези двамата, а в момента му изглеждаха и леко заплашителни на фона на трептящите сенки. — Я да видим! — седна той. — Бонифас Ипгрейв е сложил имената ви в един списък.

— И? — Стантън отметна качулката от главата си.

— Бил ли си заподозрян в това, че си Мистериум?

— Какво искаш да кажеш? Какво намекваш? Как дръзваш...

— О, дръзвам и още как — разсмя се Корбет. — И ще дръзна отново. Слушайте, Ившам е бил убеден, че Мистериум е бил съдебен служител, някой като нас, познаващ интригите и клюките от града, двора и съда.

— Това е логично — заключи Стантън.

— Не съм съгласен. — Корбет кръстоса ръце на гърдите си и се наведе по-близо, улавяйки наглия поглед на Стантън. — Това не е логично, многоуважаеми господин съдия. Защо да не е служител в Гилдхол, или дори някой от търговските гилдии?

— Какво намекваш?

— Кой пръв издигна хипотезата, че Мистериум сигурно е служител на съда? — Корбет сведе поглед към пода, чакайки отговор. Навън усиливащият се нощен вятър трополеше по капациите на прозорците, ледената мъгла се просмукваше вътре, дървените греди проскърцваха от влагата ѝ.

— Не знам — избухна Стантън. — Не мога да си спомня. Старият лорд-канцлер Бърнел не беше на себе си. Убиец се скита на свобода из града, а големите търговци го наемат, за да урежда сметките им с техните врагове. Мистериум се подиграваше с авторитета на закона. Знаете как щеше да погледне на това кралят, особено на факта, че се случва в Лондон. Бърнел се обърна към своите служители за съвет и помощ; ето така, предполагам, се е стигнало до заключението, че Мистериум е служител на съда. — Стантън рязко се изправи. — Сър Хю, ние просто дойдохме да ти поднесем нашите почитания.

— Не, не сте дошли за това — Корбет също се изправи. — Дойдохте да ми дадете връзка ключове и да душите и шпионирате какво правя. Защо, господа, ще докладвате на краля ли? Или сте загрижени за вашия слуга, Калугерицата? Ще държа вас отговорни за него. — Той размаха пръст срещу лицето на Стантън. — Трябва да

разменя няколко думи насаме с него, по няколко въпроса. Е, а сега, господо, ако нямате никакви допълнителни сведения за мен...

Той ги изпрати до вратата, затвори я тихичко и спусна резето след тях. Ако Стантън и Бландфорд можеха да се вмъкнат тук... Корбет бе обзет от безпокойство. Защо тези лукави царедворци го бяха посетили? Дали те също не подозираха, че има нещо нередно в общоприетата история за Ипгрейв? Той чу драскане по вратата. Свали резето и пусна двата котарака вътре. Те незабавно отидоха до мангалите и се изтегнаха край тях.

— Как ми се иска и аз да мога да направя така — усмихна се Корбет. Той приклепна до тях и започна да ги гали нежно. — Вие бяхте на лов и мисля, че сте успели да уловите плячката си, докато аз все още само дебна в мрака. Е, драги ми господо, вие сте добре дошли, за разлика от другите двама, които току-що си тръгнаха, но какво искаха те? От какво се боят? За какво са притеснени? — Той се загледа в горящите въглени. — Ами ако... — Той стана и се върна на стола си. — Ами ако Бонифас Ипгрейв не е бил Мистериум? Кой е бил убиецът тогава?

Корбет разстла грубото копие, което бе направил на схемата на Бонифас, съдържаща първите девет букви от азбуката.

A B C
D E F
G H I

Той се опита да се съсредоточи, но после клепачите му натезаха и задряма. Събуди се от нечий вик долу, в двора, последван от звън на извадени мечове. Спусна се към прозореца, отблъсна назад капациите и се загледа надолу, към един началник стража и облечените в ливреи гвардейци, застанали в светлината на факлите.

— Какво става? — извика той.

Началникът на стражата заслони очи с ръка и погледна нагоре.

— Ти ли си, сър Хю?

— Да.

— Така си и помислих, всички останали стаи са тъмни. Няма нищо, сър Хю. Помислихме, че има някой натрапник, но бяха само

сенки, може да е било някое куче. На едно от нашите момчета май много му липсва любимата, та му се привиждат разни неща.

Корбет се усмихна на кикота, който предизвика тази шега, после махна с ръка и затвори капачите. Но въпреки веселите, бодри думи, той отново усети как безпокойството се промъква в душата му. Почувства убожданията на страха, сякаш вървеше по някаква потънала в мрак пътека. Макар да беше в тази залостена стая, затоплена и осветена от искрящите въглени и танцуващите пламъци на свещите, където стенните гоблени сияеха в разноцветни багри, а статуетките и разпятията блестяха в потрепващата светлина, все пак... Стражите патрулираха долу, а и той имаше подръка своя портупей, но усещаше, че убийството дебне и се промъква като демон дълбоко в сенките, като шмугващ се, ненаситен плъх. Убиецът бе на свобода. Нямаше значение дали е Мистериум, или не, това беше убиец, който удря светкавично и безжалостно, с остър усет за своето преимущество.

Корбет седна и вдигна парчето пергамент с буквите, изписани в квадрат.

— Стоя в центъра — прошепна той. — Това е *E*. И соча към четирите ъгъла. *A*, *C*, *G* и *I*.

Той написа отделно четирите букви, пренареди ги няколко пъти, но все още не можеше да ги осмисли.

— Трябва да се върна в Лейтън — прошепна отново той. — Бог ми е свидетел колко много ми липсваш, Мейв. Уморен съм. Искам да се наспя.

Той се замисли за Стантън от Уестминстър, за себе си, Корбет от Лейтън, за Бонифас от Крипългейт, за Бландфорд от Гилдхол, за начина, по който хората определяха себе си — чрез мястото, което наричаха свой дом. Той се вгледа в буквата *E* и в другите, намиращи се в четирите ъгъла и усети как устата му пресъхва. Започна да рови бързо из документите си и откри това, което търсеше. Разгледа го внимателно, после се върна обратно на онези четири букви.

— „Страната Кокейн“ — прошепна Корбет. — Светът, обърнат наопаки, с главата надолу, където преследваният става ловец, праведният — грешник.

Той откъсна парче пергамент, взе перото си и започна да изрежда доказателства.

Първо: Мистериум е бил съдебен служител.

Второ: Мистериум е използвал дървеното табло в „Сейнт Пол“.

Трето: Мистериум е изпитвал наслада от деянията си.

Четвърто: Поредицата убийства на Мистериум завършва с изчезването на Бонифас Ипгрейв.

Пето: До настоящия момент Бонифас Ипгрейв твърди, че е невинен.

— Не, не — промърмори си той и задраска „до настоящия момент“. — Върни се назад — каза си. — Върни се двадесет години назад и стой там. Там е истината.

Шесто: Мистериум — Бонифас Ипгрейв — е заловен на местопрестъплението с неговия съучастник в онзи кръчма в Съдърк.

Седмо: Едва след това Уолтър Ившам заявява, че знае как Мистериум е извършвал своите ужасни престъпления.

Осмо: Бонифас Ипгрейв е арестуван и го повеждат към ареста, но успява да избяга.

Девето: Бонифас Ипгрейв остава в убежището в „Сейнт Ботълф“ два дни. Не го посещава никой друг, освен свещеника, Ившам и Инглийт. Той получава майчиния си пръстен от сестра си и написва на страница от Светото Писание гатанка, в която твърди, че е невинен.

Десето: На третия ден Бонифас Ипгрейв изчезва, но как?

Корбет погледна нагоре.

— Мисля, че знам — развълнувано прошепна той. — Да, сигурен съм, че знам, но как се връзва всичко това?

Стана и закрачи, потънал в мисли, опитвайки се да проследи убиеца, който бе кръстосвал града преди двадесет години. Връщаше се отново и отново до масата, опипваше парчетата пергамент, драсваше по някоя нова бележка. Беше сигурен, че вече има хипотеза, но как можеше да я свърже с наличните доказателства? Уви се в плаща си, придърпа мангала по-близо до стола си и седна. Взираше се в искрящите въглени, после отново прелистваше доказателствата, докато очите му отново натежаха. Той заспа, а когато се събуди, във вече сивееше светликът на утрото. Отиде до нужника, после се върна и се изми в умивалника. Докато подсушаваше лицето и ръцете си, зърна връзката ключове от „Сейнт Ботълф“. Трябваше да отиде там.

— „Сейнт Ботълф“! — възкликна той. — Ти наистина си дом на тайните! Трябва хубавичко да те проуча, за да докажа моята хипотеза.

Той седна на писалището и написа писмо до Ранулф, после още едно, до сър Ралф Сандуик в Тауър. Облече се набързо и се приготви, после мина през галерията и отиде в големия двор на двореца. Студът на ранната утрин злобно хапеше лицето му; речната мъгла все още затискаше земята с тежката си пелена. Горяха факли. Приглушени шумове отекваха в навъсения сумрак. Корбет извади наполовина меча от ножницата му. Опасността дебнеше, той я чувстваше. Винаги беше така. Ловът започваше! Убиецът, лукав и потаен, сигурно беше осъзнал, че Корбет не се е предал и обмисляше собственото си оцеляване. Какви шансове имаше? Ако Корбет го притиснеше и го изобличиеше за тези ужасни престъпления, очакваше го сурово наказание. Най-вероятно щеше да бъде осъден на бавно задушаване на ешафода в Смитфийлд. Корбет зашепна молитва за помощ:

„... Търся лицето Ти, Господи; Не скривай от мене лицето Си; не отблъсквай в гняв Твоя раб. Ти беше мой помощник, не ме отхвърляй, Боже, Спасителю Мой!“^[1]

Той почувства тежестта на връзката ключове от църквата в джоба на плаща си. Не трябваше да ходи там сам. Кошмарни спомени го предупреждаваха да не го прави.

— *Aux aide! Aux aide!*^[2] — извика той на нормански френски. В отговор веднага отекна звън на брони и през мъглата към него забързаха един тежко въоръжен сержант и двама стрелци.

— Какво има, сър Хю?

— Нищо — Корбет стисна сержанта за рамото. — Засега нищо, но слушай! — Той му подаде двете писма. — Изпрати един от твоите стрелци до моя помощник Ранулф-ат-Нюгейт; да го намери, където и да е, и да го събуди. Другият да отиде при сър Ралф Сандуик в Тауър. И двете писма трябва да се доставят спешно. Ти — посочи той единия от стрелците, брадат мъж, чиято качулка почти изцяло скриваше лицето му, — ще дойдеш с мен в „Сейнт Ботълф“, където ще се срещнем с останалите.

Малко по-късно Корбет и стрелецът, който се представи като Грифитс от Южен Уелс, се качиха в една лодка близо до Кралските стъпала. Двамата лодкари гребяха напред, придържайки се близо до брега на потъналата в мъгла, развълнувана река. Корбет седна на кърмата, а стрелецът зад него. На Грифитс му се говореше, но Корбет бе потънал в собствените си мисли, затова стрелецът насочи

вниманието си към лодкарите и ги увлече в добродушна размяна на шеги, като гръмогласно ги питаше дали англичаните наистина имат опашки и дали е вярно, че един уелсец струва колкото поне дузина англичани? Корбет слушаше с половин ухо. Реката беше забулена в хапещо студена мъгла и не можеше да се види почти нищо, освен светлините на корабните фенери и високите, потрепващи пламъци на факлите, запалени по брега. Тук-там се издигаха ешафоди, зловещи зрелища, някои окичени с трупове, други празни, очакващи ново жертвоприношение по-късно през деня. Корбет си спомни Флешнър, обесен на металната скоба, Уолдън и Хюбърт Монаха, отровени в залата на кръчмата. Всички тези ужасни убийства със сигурност бяха свързани с онова, което се бе случило преди двадесет години, но за момента Корбет не искаше повече да разсъждава над този въпрос. „Сейнт Ботълф“ би трябвало да е ключът към всичко.

Слязоха от лодката в Куинсхийт и тръгнаха по все още пустите улици. Мъглата беше като воал, който внезапно се отдръпваше, за да разкрие ужасяващи гледки. Просяци с обезобразени лица, с тела, разядени от грозни рани, сгърчени върху малките колички, с които се придвижваха, трополяха шумно с тях по калдъръма и виеха за подаяния. Корбет раздаде няколко пенита и продължи напред. Проститутки и сводници продължаваха да търсят клиенти. Нощни птици и обитатели на мрака се трупаха по ъглите на уличките и наблюдаваха двамата мъже. Мразът беше втвърдил пътеката под краката им, но миризмата си оставаше все така отвратителна и Корбет отклони поглед от обезобразените трупове на котки и кучета, смазани от минаващите каруци. От време на време отряд пристави пресичаше пътя им в преследване на бандити и нарушители, с крясъци „Дръжте го! Дръжте го!“, които бързо заглъхваха в мъглата. Грифитс отново си беше развързал езика, яростно ругаеше нощните птици и ги напъждаше с изрази като „мръсна, неизтребима, отвратителна сган, без нито един християнин сред нея, с лица низки и тъмни, не хора, а грабливи демони“.

Корбет се усмихна на себе си. Уелсецът демонстрираше красноречие, каквото дори и тази сган едва ли бе чувала досега.

— Това е — заяви Грифитс — най-ужасната дълбочина на ада, сър Хю. Давам едногодишната си заплата, за да се върна сред прелестите на Южен Уелс.

Корбет не отговори. Той помнеше „прелестите“ на Южен Уелс. Дърветата, така гъсто преплетени едно в друго, че светлината едва проникваше през тях, тревата отдолу, влажна и хлъзгава. Спомни си как с тежко въоръжените войници и стрелците очакваха уелските стрелци, които притежаваха отвратителната способност да връхлитат изневиделица и да ги обсипват със смъртоносния дъжд на стрелите си, преди да изчезнат също тъй бързо и внезапно, както се бяха появили...

— Служил си в Уелс, нали, сър Хю?

— Разбира се.

— И никога не си срещал Къртицата? Той е грозен, целият е нашарен в разни цветове, мрачен и унил, много потаен, и има гърбица. Носи парцалив вехт плащ и е по-черен и от ковач.

Корбет замълча и сложи ръка на рамото на стрелеца.

— Грифитс, ние отиваме на място по-злокобно и по-страшно от всяко чудовище, бродещо из горите на Южен Уелс, всъщност, по-страшно даже и от който и да било разбойник по тези улици. Съветвам те да си кажеш молитвите.

— „Сейнт Ботълф“? — Грифитс не се даваше лесно. — Знам я, сър. Чух историите. Бях там и по време на битката. Роят се какви ли не легенди — че е обитавана от зли духове, че е място, в което изчезват хора. Вярно ли е това, сър Хю?

Корбет въздъхна, потупа стрелеца по рамото и го поведе нататък.

— Слушай, Грифитс, това, което искам от теб, е да ме покриваш и да наблюдаваш църквата. А сега, като стана дума за това чудовище от уелските гори, я ми кажи, ти срещал ли си го някога?

Той остави Грифитс да бърби, докато вървяха по тесните улички, чак до „Сейнт Ботълф“. Тук уелският стрелец се умълча. Тежката мъгла изтъня и разкри чепати тисови дървета и полуразрушени гробници. Църквата изглеждаше притихнала и навяваше страх. Никаква сигнална светлина не гореше на камбанарията, никакъв шум не се чуваше. Гробището беше странно запустяло, празно, явно просяците и другите бездомници, които обикновено намираха подслон тук, бяха усетили зловещата атмосфера и се бяха разбягали. Грифитс отметна плаща си назад, с ръка върху дръжката на меча, шепнейки си молитва на уелски. Той посочи към главната врата и прошепна нещо за неотдашната битка. Корбет го потупа по рамото и го поведе между

дърветата, по пътеката, водеща към вратата за покойниците. Грифитс внезапно спря и хвана Корбет над лакътя.

— Сър Хю, чу ли това?

Корбет се взря в мъглата, прииждаща зад него.

— Кое?

— Стъпки, нещо като че ли сумтеше. — Той се насили да се усмихне. — Като Къртицата.

— Призраци — усмихна се Корбет и почука стрелеца по широкото чело. — Призраци, ама ей тук, вътре, Грифитс.

Той извади ключовете и накрая откри нужния. Вратата за покойниците се отвори с проскърцване и те влязоха в неф. Корбет си припомни къде бяха разположени стенните факли, извади огниво и тръгна наляво, опипвайки стената. Грифитс го последва, като мърмореше заклинания срещу Злото, а ботушите му се хлъзгаха по каменната настилка. Корбет запали една факла и я използва, за да запали и останалите. Трепкащите пламъци хвърлиха зловещи отблясъци по дебелите кръгли колони и създадоха призрачна атмосфера в огромния сводест неф, изпълвайки със сенки пътеките между редовете на пейките. Светлината озари стенописите, изобразяващи историята на изгонването на човека от Рая и постоянната му битка със силите на ада. Нарисуваните лица, намръщени, гневни, умоляващи, красиви и грозни, ангелски или демонични, се вираха втренчено в Корбет, докато той вървеше през обитаваната от демони църква с една от стенните факли в ръка и внимателно проучваше всяка подробност, следван по петите от умълчалия се Грифитс. Той довери на уелсеца, че може да се наложи да изчакат, докато напълно се разсъмне, макар да бе сигурен, че вътре нямаше никакъв таен проход, ниша, подземие, крипта или тунел. Студът в църквата хапеше все по-силно. Когато влязоха в олтара и се насочиха към ризницата, Грифитс призна безпокойството си. Корбет му обеща с шеговит тон, че скоро ще могат да похапнат пред пращящия огън на някоя близка кръчма. Той отключи вратата на ризницата, после се върна обратно в църквата, където го споходи една мисъл. Върна се в ризницата и се загледа в мястото, на което трябваше да е бил нападен и завързан отец Джон. Откъм църквата долетя шум.

— Грифитс? — извика Корбет.

Една фигура се промъкна навън, в олтара. Докато разкопчаваше меч си, Корбет се сепна от някакво потракване. Излезе от ризницата и веднага отстъпи назад. Църквата беше тъмна, а стенните факли — загасени. Той надникна през откренатата врата. Само една главня все още гореше.

— Грифитс! — извика отново той. Внезапно изщракване го стресна и той се хвърли на земята. В същия миг една стрела от арбалет прелетя като раздразнена пчела над главата му. Той затръшна вратата към олтара, прекара ръждясалите лостове в долния и горния ѝ край, после махна резетата на страничната врата и бързо се измъкна в обвитото в мъгла бедняшко гробище, предвидено за странници и чужденци, простиращо се откъм северната страна на църквата. Обливаше го гореща пот, която бързо се вледеняваше в смразяващия въздух. Той затръшна вратата зад гърба си и непохватно затършува за ключовете, но не можа да намери нужния. Пъхна връзката в джоба на плаща си, изтегли меч и камата си, и се запромъкна през пустеещите земи, като се стараяше да овладее паниката си. Това беше неговият кошмар, който го преследваше, откак беше воювал в Уелс; все му се привиждаше как това се случва, все едно дали в някое подобно гробище, в самотна горичка или мръсна уличка. Беше се сблъскал със смъртта; настървен за кръвопролитие, убиецът го преследваше.

Той тръгна покрай дървените кръстове, като залиташе и се подхлъзваше по заледената земя и се спъваше в купчини пръст, коловози и дупки. Лек шум го накара да спре и да се обърне. В мъглата се движеше силует. Корбет се приведе. Зърна някакъв мелез да рови за мършата, за телата на мъртвите, скрити под тънката покривка на пръстта. Кучето се обърна, ухапало кост между зъбите. Корбет замахна с меч си и песът изскимтя и избяга. В същия миг една стрела изсвистя през въздуха и се смачка в близкия надгробен камък. Корбет погледна назад към църквата. Беше допуснал грешка — вътре щеше да е по-безопасно. Пое дълбоко дъх и зашепна молитва. Мъглата изтъняваше, светлината се усилваше, мракът изчезваше, но не и заплахата, която бе надвиснала над него. „Сейнт Ботълф“ беше пуста — хората мислеха, че е прокълната и едва ли някой би влязъл вътре. Нападателят му, въоръжен с арбалет, просто щеше да го преследва до край, да го вкара в капан или щеше да го чака да направи грешна стъпка.

Ниско ръмжене го накара бързо да се обърне. С рязкото си движение той закачи един от дървените кръстове, който изпука и се счупи. Нямахше какво да прави, освен да се взира с ужас в огромния мастиф, чийто корем почти се влачеше по земята, докато се промъкваше към него. Той застина неподвижно, тъй като познаваше породата. Кралските войски ги бяха използвали в Уелс и Шотландия: беше бойно куче с ошипена яка, за да пази дебелия му, мускулест врат и гърло; звяр, обучен да ловува мълчаливо. Убиецът го беше пуснал, за да проследи и намери Корбет, да го измъкне от скривалището му и да го нападне, независимо дали щеше да остане на място или щеше да опита да се отбранява. Мастифът изръмжа отново срещу него — огромни жестоки челюсти, леко разтворени, наострени космати уши, черни очи, втренчени в плячката. Корбет пристъпи вдясно. Кучето се поколеба, поклащайки мускулестите си слабини, все така вперило поглед в него. Изпука клонка. Убиецът също се промъкваше напред. Корбет приклепна долу и долови острата миризма, идваща от прясно струпаната надгробна могила, върху която лежеше счупения кръст. Той позна мириса на силна и чиста негасена вар, използвана от гробокопачите. Отпусна меча си. Почвата беше твърда, а варта — щедро наръсена отгоре ѝ. Той събра една пълна шепа от нея с облечената си в ръкавица ръка. Бойният пес се изправи и Корбет скочи, хвърляйки варта срещу огромната му, грозна глава точно в момента, в който кучето нападна. Ледената каша го удари в муцуната и то обърка скока си. Корбет скочи светкавично встрани и успя да го наръга с камата си. Песът се обърна, завъртайки вихрено своята мускулиста, черна плът, но оплете стъпките си, смутен от грозната прободна рана в слабините си, както и от варта, която пареше очите, ноздрите и устата му. Животното отметна огромната си глава, защото варта го изгаряше все по-надълбоко и остави открита и уязвима шията си; Корбет се хвърли напред, стисна здраво меча си и го заби с всички сили в гръкляна му. Песът се търкулна и се просна в агония.

Корбет бързо се придвижи полуприведен назад, към вратата на ризницата. Една стрела прелетя на косъм от него, но той вече бе стигнал до вратата и се хвърли вътре в църквата. Изправи се с усилие и постави едното резе на мястото му, после изтича от ризницата в олтара, а оттам надолу по стъпалата, до вратата за покойниците, и с последни сили затръшна и нея. С треперещи ръце грабна връзката

ключове и намери точния, докато слушаше ужасяващото скимтене и лай отвън. После се свлече на земята и притисна плувналото си в пот лице в леденостудените камъни на пода. Чу как вратата на ризницата потраква, после настана тишина. Той зачака. Малко по-късно вратата до него неистово се разтресе. Корбет събра сили.

— Проклет да си! — извика той. — Върви в ада и ти, и твоето куче убиец. — Той се изправи и зачака отново. Нищо. Олюлявайки се на краката си, той изрита встрани меча и камата си заедно с ключовете, и се запрепъва до мястото, на което в разширяваща се локва кръв лежеше Грифитс. Той избута падналия меч на стрелеца, обърна тялото му и изстена. Лицето на уелсеца беше цялото скрито от кръвта, която бликаше от носа и устата му. Голямата стрела беше пронизала толкова дълбоко гърдта му, че почти цялата се беше скрила, виждаха се само стърчащите пера в края на зловещата пръчка. Корбет коленичи, направи кръстен знак на челото на мъжа и зашепна *De Profundis*^[3]. Сключил ръце, той се молеше преданата душа на уелсеца да отпътува необезпокоявана в царството на светлината. После седна на пети, оглеждайки се из омразната църква. Досети се какво се бе случило. Убиецът го беше следил. Стражът в Уестминстър беше сгрешил. Зловещият душегубец е бил там и е шпионирал Корбет. Оттеглил се е в сенките, после е тръгнал подир него и Грифитс и ги е проследил до запустялата църква. Вероятно бе оставил бойното си куче доста далеч отвън, последвал ги е през вратата за покойниците, загасил е факлите, после само е чакал. Грифитс просто е отишъл сам към смъртта си. Ако Корбет не бе такъв късметлия, също щеше да намери гибелта си в онова призрачно гробище.

Той се изправи с мъка на крака и отиде в църквата, при малкото буренце със светена вода до кръщелния купел. Вдигна капака, взе черпака, който беше вътре, напълни го, после се върна и поръси с водата тялото на Грифитс.

— Това е най-доброто, което мога да направя засега — промърмори той. — Не мога да сторя нищо повече.

После хвърли черпака на земята, отиде до олтара на Светата Дева и спря в подножието на стъпалата, водещи до него. Беше забелязал, че една от каменните плочи на настилката е гладка и наскоро сменена, но освен това не беше установил нищо нередно в тази призрачна църква.

— Трябва да я изгорят — промърмори си той. — Ако зависеше от мен, щях да изгоря този дом на кръвта и да го построя наново.

[1] Псалтир, пс. 26:8-9. — Б.пр. ↑

[2] На помощ! — Б.пр. ↑

[3] Псалтир, пс. 129, който започва с думите „От дън душа викам към Тебе, Господи...“. — Б.пр. ↑

12

Caitiff: страхово, зло същество

— Господарю? Господарю? — долетя отвън гласът на Ранулф, последван от думкане по вратата за покойниците. — Сър Хю!

Корбет бързо отиде до вратата и я отключи. Ранулф нахлу така стремително в църквата, че почти го блъсна. Чансън го следваше по петите.

— Господарю, какво се е случило тук? Влязохме през северната врата. Отвън лежи едно бойно куче, гърлото му е прерязано. — Ранулф погледна към трупа на Грифитс и се завтече към него. — *Jesu Miserere*^[1] — промърмори той. — Сър Хю, какво е станало тук?

Корбет се олюля на краката си и Ранулф го прихвана.

— Хайде — прошепна дрезгаво той. — Чансън, кажи на сър Ралф да стои отвън. Не бива да влиза вътре, все още не.

Той внимателно положи господаря си на земята, облягайки главата му на църковната стена.

На Корбет му трябваше известно време, за да се пребори с надигацията се напън да повърне и да изблъва напрежението, което го гнетеше. Накрая се почувства по-добре.

— Освен бойното куче видя ли нещо друго? — попита той.

— Стрела от арбалет във вратата на ризницата.

Корбет му разказа какво се бе случило. Ранулф го слушаше внимателно, приклепнал до него.

— Не биваше да идваш... — каза той, когато Корбет свърши.

— Само не ме кори и не ме поучавай. Грифит отиде при Бога, а аз мисля, че загадката започва да се изяснява. Хайде — изправи се на крака Корбет. — Първо, сър Ралф.

Те отидоха в гробището, където началникът на гарнизона вече беше разположил лагера си под тисовите дървета. Хората му бяха

събрали суха папрат и стъкваха огън. Сандуик стана при приближаването на Корбет.

— Сър Ралф, доволен съм, че сте тук. — Корбет стисна ръката на Сандуик и го отведе встрани, а Ранулф и Чансън ги последваха.

Корбет описа накратко какво се бе случило.

— Бойното куче е мъртво — отбеляза Ранулф. — Варта е нанесла ужасни поражения по гърлото и очите му. Собственикът му го е избавил от страданието, с един последен, милостив удар с ножа.

— И кой ли е собственикът му? — каза Корбет и замълча, гледайки как от близкото дърво излетя ято скорци.

— Бонифас може би? Той се е върнал, и се спотайва и дебне. Чувал съм за такива убийци... — Гласът на Ранулф заглъхна. Той беше разтревожен за Корбет, заради бледността му, заради напрежението, личащо в издйническото потръпване на устните и в очите му.

— Можем да преровим всичко наоколо — измърмори Сандуик, — но какъв смисъл ще има от това? Сър Хю, какво искаш от мен? Наредил си да доведе въоръжен отряд...

Корбет вдигна поглед нагоре, към църковната камбанария. Трябваше веднъж завинаги да привърши с това. Искаше му се да се постопли пред разгорелия се огън, но призраците не му даваха мира. Някъде тук, в този църковен двор, лежеше трупът на Бонифас Ипгрейв, добър служител, почтен човек. Неговата плът сигурно отдавна бе изгнила, но душата му, като пламък, петимен за сухо дърво, със сигурност искаше справедливост.

— Сър Хю?

Корбет се усмихна, протегна се и вдигна качулката на Чансън. Служителят на конюшните го погледна изненадано.

— Завържи я по-стегнато — нареди Корбет. — Ранулф, сложи си плаща и покрый и ти главата си с качулката. — Той се обърна към коменданта. — Разпредели хората си. Трябва да ги поставиш в плътна верига около църквата. — Той замълча, тъй като вратата за покойниците се отвори и двама от войниците на Сандуик изнесоха навън тялото на Грифитс, обвито в плаща му.

— Сър Ралф, преди да започнем, изпрати останките на клетия Грифитс в дома за покойници до Кралския параклис в Уестминстър.

— А после какво?

— Раздели на групи войниците. Постави под охрана северната врата, вратата на ризницата, парадната входна врата и вратата за покойниците. Кажи на стражите, че не бива да допускат Чансън да излезе извън „Сейнт Ботълф“.

— Но те не го познават.

Корбет посочи Ранулф.

— Нашите плащове са черни като на бенедиктинци, а на Чансън е яркозелен. Той не трябва да излиза оттук. Разбра ли ме?

Сандуик се ухили, вдигна рамене и тръгна, без да бърза. Познаваше Корбет отдавна. Той може и да беше особняк, но не знаеше жал и пощада в преследването на истината.

— Е, Чансън! — Корбет потупа изненадания коняр по рамото. — Отивай, влизай в църквата. А, сър Ралф! — извика той. Началникът на гарнизона се обърна. — Чансън ще се преструва, че е потърсил убежище в олтара. Никой, освен Ранулф и мен, няма да може да го посещава, разбрано?

Сандуик вдигна ръка.

— Върви в църквата, Чансън — Корбет махна с ръка към вратата за покойниците. — Седни на стъпалата на олтара.

— Мастър, но това място е ужасно, опетнено с кръв.

— Може да си попееш за кураж — каза шеговито Ранулф. — Сър Хю, каква е тази работа?

— Ще ви покажа как е изчезнал Бонифас. Помните ли посетителя на Аделиша, среднощният дебнещ хищник? Той е заявил, че е Бонифас. Когато тя го попитала как е изчезнал от „Сейнт Ботълф“, той отговорил, че просто е минал през вратата. Който и да е бил, странникът е говорел истината, и ние ще го докажем.

Чансън неохотно последва в църквата Корбет, който затвори вратата ѝ, после с помощта на Ранулф обиколи и провери и останалите врати. Малка група от стрелците на Сандуик се бе събрала до все още залостения преден портал, но Корбет, вече напълно възстановен от нападението, със смях ги увери, че ако Чансън все пак избяга, то няма да бъде оттук.

Веднага щом трупът на Грифитс бе преместен с подобаващо внимание и хората на Сандуик заеха позиции, Корбет и Ранулф започнаха да влизат и излизат през различни врати, увити в тежките си плащове, с ниско нахлупени качулки. Сандуик се бе настанил при

групата на северната врата и наблюдаваше с интерес. Сивокосият комендант вече се наслаждаваше на историята, която щеше да разкаже на краля следващия път, когато седнеха да си пийнат. При едно от излизанията си Корбет спря, за да огледа трупа на мъртвото псе, което хората на Сандуик бяха проснали върху нечий надгробен камък.

При следващото влизане, по покана на Корбет, Сандуик го последва колкото можеше по-близо до църквата, за да чуе как двамата с Ранулф се опитват да развеселят неутешимия Чансън. После двамата кралски служители се разделиха и отново започнаха да влизат и излизат от църквата и да кръстосват гробището. Накрая Корбет дойде при Сандуик.

— Мастър комендант, затворникът ти избяга!

Сандуик се втурна през вратата за покойниците, сипейки проклетия и ругатни и изненадано се заглежда.

— Празно е! Сър Хю, къде е твоят служител? Къде е Чансън? — Той се върна обратно, крещейки името на коняря, гласът му ехтеше напразно в мрачната църква.

— Върви — настоя Корбет. — Доведи хората си тук, вътре. Претърсете църквата от врата до врата, преровете всяко ъгълче, надникнете във всяка пукнатина, огледайте навсякъде. Вижете дали ще можете да намерите Чансън.

Объркан и смутен, Сандуик, влезе в църквата и направи това, което му бе казано. Камбаните на другите църкви бяха отмерили много часове, преди да се върне, поклащайки глава.

— Изчезнал е — възкликна той. — Досуц както Бонифас Ипгрейв. Сър Хю, да не се крие тук някъде?

— Ще ти кажа — Корбет свали ръкавиците си, — но не тук. Сър Ралф, нареди на твоя лейтенант да заключи църквата и да заведе хората ви на чаша ейл в Тауър. А ти, приятелю мой — докосна той мустакатото лице на коменданта, — ще дойдеш с мен и моите другари в най-веселата и хубава кръчма, която можем да намерим околоръст.

Малко по-късно, когато вече се бяха настанили в едно уединено ъгълче в общата зала в „Златния магарешки бодил“, Корбет привърши с последните вкусни късчета от превъзходното еленско месо в чинията си. Той почисти роговата си лъжица, пъкна я обратно в кесията на пояса си, взе чашата си с ейл и се облегна назад. Кръчмата беше малка, чиста и ухаеше приятно — в рязък контраст с ледената, призрачна

църква и гробището. Той изчака спътниците си, не по-малко изгладнели от него, също да довършат блюдата си, после вдигна чашата си за наздравица. Сандуик не спираше да клати глава и да се визира в Чансън, не вярвайки на очите си. Той преливаше от въпроси за това как конярят бе успял да се изпари от „Сейнт Ботълф“. Чансън ги чакаше тук, в кръчмата, приседнал на столче до момчето, въртящо големия шиш и го съветваше по-често да полива свинското с мазнината, смесена с подправки, от които из цялата кръчма се носеше този прекрасен, апетитен аромат, изпълващ устата със слюнки.

— Сър Ралф, ще ти кажа след малко — започна Корбет, — но първо, искам да се върнем двадесет години назад. — Всички слушаха внимателно, с чаши в ръце. Корбет затвори очи, после ги отвори и се усмихна. — Мистериум не е бил Бонифас Ипгрейв; Бил е Уолтър Ившам.

— Невъзможно! — възкликна Сандуик. — Уолтър Ившам може и да беше негодяй, но чак пък професионален убиец... Той беше този, който...

— Да, сър Ралф, той беше този, който залови Бонифас Ипгрейв. Той нареди да го откарат в ареста, но му позволи да се изплъзне и да намери убежище в „Сейнт Ботълф“. Нека обясня. Сър Ралф, ти си воювал в Уелс и Шотландия. Войниците убиват, защото трябва да го правят, защото се страхуват или за да се защитят. Понякога, замаяни от пиянство или от желание да проливат кръв, те могат да извършат ужасяващи престъпления, но като цяло, в същината си, повечето хора не искат да убиват просто ей така, заради самото убийство. Но докато служех в кралските войски аз — и съм сигурен, че същото важи и за теб, сър Ралф, — попадах на хора, които обичаха миризмата на кръвта. За тях убийството е като летенето за птицата. Те го харесват. Те му се наслаждават. Спомням си един сержант, който истински обичаше да беси уелските пленници, хванати в битка. Той ги риташе от скелето, наслаждаваше се на всяка конвулсия, боричкане, ритане, и наблюдаваше как животът изгасва в очите им. Никой не беше в безопасност от него — жени, деца, дори и собствените му хора, ако откажеха да изпълняват заповедите му. Убеден съм, че Ившам е бил от тази порода. Имам приятел, лекар — Корбет отпи от чашата си, — в „Сейнт Бартольмю“ в Смитфийлд. Една вечер, докато споделяхме кана ейл с него, той заговори за подобни хора, които сякаш имали по две

души, две противоречиви личности, намиращи се в постоянен конфликт помежду си. Като стария римски бог Янус^[2], те гледат едновременно в две посоки. Такива хора могат да бъдат очарователни, интелигентни, вежливи, но промениш ли обстоятелства, те стават гневни, отмъстителни, склонни към насилие и дори към убийство.

Убеден съм, че Ившам е бил един от тях — две души в едно тяло. Добросъвестен, почтен съдия, предан служител, но отдолу, под повърхността — убиец, душегубец, създание, което се наслаждава на разрухата. Душата му е изпитвала наслада единствено от това да вижда как светът гори. И със сигурност е правил всичко по силите си, за да го подпали.

Корбет спря за миг и си пое дълбоко дъх.

— Ившам е роден в уелските тресавища, в имението Ингахин. Служил е в кралските войски в Уелс и вероятно именно там се е изострил апетитът му за кръв. Идва в Лондон. Той е кралски човек, има право да носи оръжие, и скоро успява да си подsigури назначение в съда в Уестминстър. Бил е самотник, но амбициозен самотник, жаден за власт. Привлечен е както от закона, така и от неговата противоположност — разрухата, която се опитва да овладее. Освен това не е обичал да чака. Подозирам, че още от самото начало се е замесил с подземния свят, с преследваните от закона, престъпниците. Било е толкова лесно. Наскоро се разходих от двореца до абатството, минах през Убежището, където намират подслон хората, които са готови да направят всичко за някаква услуга или за един сребърник. Ившам е разбрал това и се е възползвал от него. Сигурен съм също така, че в онези ранни дни той е срещнал двете изчадия на сатаната, които Ранулф би предпочел да опише като „двете бузи на един и същи задник“ — Джайлс Уолдън и Хюбърт Монаха. Те тъкмо са започвали кариерата си на престъпници. Между тези двамината и кралския служител се зародило приятелство, а не след дълго и нещо повече.

— А тези три имена — попита Ранулф, — Басетлоу, Фърнивал и Рiskeyлс?

— Нямам доказателство, но подозирам, че Ившам ги е убил. Коронерът е записал, че те са умрели от естествена смърт. И тримата са били ергени, стари мъже; кой би се заинтересувал от тях? Ившам обаче се е интересувал. Той е виждал в тях пречка за своето повишение, затова и тримата са отпътували в мрака. Ившам се е

движел в дворцовите среди, където е срещнал своята скъпа Кларис, но вече е бил женен за Ема. Разбира се, подходящият брак може много да помогне на човек в желанието му да се издигне по хлъзгавата стълба на повишението. Ившам е имал дете от лейди Ема, но вече е намирал първия си брак за много тягостен. Като изгряваща звезда в двора и в съда, той искал ново начало. Лейди Ема и компаньонката ѝ Беатрис били излезли навън и отивали да свършат едно добро дело в приюта за бедни, когато били нападнати.

— От Уолдън или Хюбърт?

— Подозирам, че да. Нямам доказателства, все още не. Лейди Ема умира при това свирепо нападение. Флешнър, коронер в Крипългейт по това време, бързо приключва случая в четири реда. Подозирам, че както самият той, така и разследването му са били контролирани, или по-скоро възпрепятствани от Ившам. Смъртта на Ема, печална наистина, е определена като поредното ужасно улично нападение. Насочва ли се пръстът на подозрението към мистериозната Беатрис, която просто изчезнала? Не знам — все още не знам. Уолтър Ившам се държал като опечален съпруг, протягал ръце към небето, плачел и ридаел, молел краля за справедливост. Тайничко обаче той ликувал. Сега вече бил самотен вдовец, свободен да се впусне в лов за по-богата зестра. Но по-важното е — Корбет постави чашата си на масата, — че е бил създаден нечестивият съюз между Ившам, Уолдън и Хюбърт Монаха. Те вече били здраво свързани от престъплението. Но освен това Ившам наистина е бил много способен, образован и талантлив. Бързо привлякъл вниманието на стария Бърнел, лорд-канцлера, но това не му било достатъчно; той искал повече. Разбирате ли, той не е убивал просто за печалба. Убивал е, защото това му е харесвало. Не мога да проумея кроежите на тази тъмна душа, но той е искал да се подиграе както с кралската власт, така и с господаря, на който е служил, и ето така се е появил Мистериум.

Факт е, че Лондон е гърне, врящо от интриги, убийствени злодеяния и смутове. Яростно съперничество разделя гилдиите, търговците, градските съветници. Големците от Гилдхол не са над тези неща и съвсем не се свенят да използват разбойници като Уолдън и Хюбърт Монаха, за да уреждат те с меч и нож конфликтите им в Чийпсайд или където и да било другаде. Ако обаче даден търговец наеме някой въоръжен бандит и наемникът бъде заловен, той ще си

признае всичко. Ившам е бил хитър и проникателен. Той си набеязвал определен търговец и му изпращал кратко, сбито съобщение: „Твоят враг е и мой враг. «Сейнт Пол», VI, 2“ или нещо подобно. Разбира се, заинтересованият търговец или градски съветник щял да се заинтригува. Можело да отнеме известно време, за да проумее указанието за „Сейнт Пол“, но в крайна сметка, кой не знае за голямото дървено табло? Може би после Ившам е изпращал ново съобщение с по-подробно разяснение за това какво точно предлага: премахване на съперник, на съпруга, на някой, който застрашава клиентелата му. Да кажем, че въпросният заинтересован търговец се съгласява...

— Но господарю, някои от тези търговци са могли да отидат при Бърнел или дори при краля.

— Може би да, но се съмнявам, че биха го направили. Никой не иска да бъде свързан с убийство, не и открито. Никой не би признал, че неговото съперничество с някого или неприязънта му към друга личност са придобили характера на убийствена ненавист. Ившам може да е бил греховен и зъл, но е бил проникателен наблюдател що се отнася до човешките слабости. Той е проучвал внимателно клиента си. Някой като търговеца Чантойс, изпълнен с обида от факта, че е рогоносец. Съсипан от този позор, той ще отиде в „Сейнт Пол“ и ще постави листче с името на своя враг в указаното квадратче. После ще чака Ившам да убие — или да нареди да убият — избраната жертва.

— Мислите ли — намеси се Сандуик, смаян от разкритията на Корбет, — че онези двамата мерзавци, Уолдън и Хюбърт Монаха, са участвали в тези убийства?

— Те със сигурност са били замесени в убийството на лейди Ема, убеден съм в това. Мишока заяви, че Ившам и двамата разбойнически главатарии са били приятели и съюзници от много отдавна.

— А Инглийт? — попит Ранулф.

— Вярната сянка на Ившам? Разбира се, щом веднъж убийството е извършено, всеки, който е бил въввлечен в него, вече е съучастник и също може да отиде на ешафода. Съучастничеството подсигурява мълчание, а мълчанието се приема като съгласие.

— А бележката? — попита Ранулф. — *Mysterium Rei* — Мистерията на случая?

— О, това е бил Ившам. Искал е да се поперчи. Не е можел да се въздържа да не изтъкне колко е умен, колко е ловък. Ранулф, колко убийци сме заловили заради това, че са се поддавали на един и същи грях — високомерието на Луцифер? Те тържествуват и се перчат с това, което са направили, защото се виждат почти като богове, способни да се разпореждат с живота и смъртта по своя приумица. — Корбет замълча и скръсти ръце. — Не бива да забравяме, че Ившам е обичал разкоша: изискан дом, скъпи гоблени от Брюж, дъбови мебели, изящно изработени от най-добрите майстори. Имал е слабост към гуляите, към хубавата храна и отбраните вина, към разкошните одежди. Нещо повече, той е използвал печалбата от убийствата, за да си проправя пътя по коридорите на властта, все по-напред, към самото сърце на съда, двора и Гилдхол. Просто помислете — и аз съм сигурен, че е станало точно така — колко много пиршества е трябвало да дава, колко празненства да организира; ами скъпите подаръци за този или онзи епископ или за един или друг лорд, ами даровете за градските първенци, и дори за нашия благороден крал! Много са били нещата, които е можел да спечели, а същевременно е било почти невероятно да загуби. В крайна сметка, кой би заподозрял такъв почтен, добросъвестен, верен и опитен служител? Наистина, някой като Инглийт, Уолдън или Хюбърт Монаха би могъл да се изкуси да стане доносник и да се домогва до награда, или дори да изнудва Ившам, но това би било крайно опасно.

— Те всички са били членове на една и съща глутница, нали така? — обади се Чансън. — Като подивели кучета, които бродят по улиците.

— Точно така, Чансън. Най-вероятно те са се страхували от Ившам. А са били и негови съучастници. Какво биха спечелили чрез предателство? Ако Ившам паднел, те са щели да го последват. Аз съм сигурен, че той ги е възнаграждавал щедро за помощта им в осъществяването на убийствените му планове. И така, в града се появява Мистериум — ловък наемен убиец. Можете просто да си представите, колко много се е възхищавал Ившам на самия себе си, колко се е наслаждавал на възможността да води таен двойствен живот. Скромният съдебен служител, дошъл от уелските тресавища — водещо светило в Уестминстър. Разбира се, той сигурно е знаел, че рано или късно Короната ще се намеси. Бърнел е искал да види

наемния убиец заловен. Едва тогава Ившам е решил, че Мистериум е изпълнил целите си и е време да изчезне.

Бърнел провел внимателно проучване сред съдебните служители, търсейки някой, който да може да проследи Мистериум и да го хване. Бонифас Ипгрейв се посветил на тази задача. Не съм много сигурен защо — Корбет отпусна ръце и тежко въздъхна. — И за това все още нямам доказателства. В школите на Оксфорд биха отхвърлили моите хипотези като обикновени разсъждения. Някак си — и аз самият все още не мога да си обясня как, — Ипгрейв е стигнал до заключението, че Мистериум е съдебен служител. Той направил списък на заподозрените, хора като Стантън и Бландфорд, амбициозни млади служители, но освен това започнал много внимателно да се вглежда и в Уолтър Ившам. Водел си свои лични записки, част от които без съмнение са били унищожени, но нещо все пак е останало. На единия списък са имената на негови колеги, а на другия вероятните жертви на Уолтър Ившам: Ема, Басетлоу, Фърнивал, Рискейлс. Той започнал внимателно да наблюдава Ившам, който в никакъв случай не бил глупак, и е усетил опасността. Трябвало да се разправи с Бонифас Ипгрейв. В съда вече се носели слухове, че Мистериум може би е служител в Уестминстър. Кой ги е пуснал? Бонифас, Ившам? Всъщност не знам, но Ившам възнамерявал да запуши устата на Бонифас веднъж завинаги и в същото време да доведе случая с Мистериум до удовлетворителен край.

— Ившам е искал точно това, нали? — намеси се Ранулф. — Колко забавно би било, колко хитро и коварно — да се отърве от опасния съперник, да сложи край на кариерата на Мистериум и после да бъде възхваляван като човека с най-големите заслуги за залавянето му.

— Така е, Ранулф, и е било толкова лесно да се осъществи. Уолтър Ившам изпраща съобщение на търговеца Чантойс. Убива съпругата му, после залага капана и поставя примамката в него. Той нарежда на Чантойс да отнесе парите в „Либер Албус“ и в същото време наема писар, който да напише бележка до Бонифас Ипгрейв, нещо в смисъл, че присъствието му в определено време в същата кръчма ще бъде от голяма полза за него и за краля. Бонифас захапва стръвта; той може да си е мислил, че ще получи някакво важно сведение за Мистериум. — Корбет замълча, за да отпие от чашата си.

— Всички ние знаем какво се е случило след това. Търговецът и Ипгрейв са арестувани и подкарани през реката към Лондон. Ипгрейв може и да е подозирал Ившам, но Ившам е изиграл много хитър ход. Вдовицата на Чантойс ме уведоми колко изненадан е изглеждал Бонифас, и спомена за някакъв поверителен разговор между Ившам и неговата жертва. Убеден съм — Ившам е подшушнал на Ипгрейв, че вярва в невинността му и че ще му подsigури възможност да избяга. Пак той му е наредил да потърси убежище в „Сейнт Ботълф“, докато проблемът се изясни и загадката се разреши.

— Би ли повярвал Бонифас в това?

— Защо не? Ако е бил откаран в Нюгейт, каква възможност би могъл да получи, за да докаже невинността си? Би ли оцелял изобщо в това пълно с болести място? Но ако се скриел в „Сейнт Ботълф“, неговата енорийска църква, близо до сестра си, все би могло да се направи нещо. Аз съм сигурен, че Ившам му е предложил варианти за избор. Ако Бонифас не приемел да избяга, би могло да му се случи нещо друго. И така, Ипгрейв избягал в „Сейнт Ботълф“ и получил убежище. Ившам се е държал като самата оскърбена добродетел, честен кралски служител, вбесен заради избягалия си затворник. Той наредил да обградят църквата и всяка врата, и всеки прозорец да се охраняват най-строго. Никой, дори и Аделиша, не е бил допуснат да види Бонифас; само свещеникът, който носел на беглеца в убежището храна и се грижел за основните му нужди.

— А пръстенът, който Аделиша е донесла? — попита Ранулф.

— Да, пръстенът. Не мога да отговоря на това, все още не. Виждате ли — каза той, взе чашата си и отпи дълбока глътка.

— Ившам и Инглийт са били решили, че Ипгрейв няма да напусне тази църква жив. Може би, в началото, когато е избягал, Бонифас е бил в паника, страхувал се е. Но вътре в олтара вече е имал време да мисли. Само Бог знае какво се е случило в тази църква, какви поверителни разговори са се провели. Бонифас определено е осъзнал приближаващата опасност.

— Не е ли могъл да се обърне към отец Кътбърт? — попита Ранулф.

— Какво би могъл да каже? Какво доказателство да представи? Всяко обвинение срещу Ившам е щяло да го постави в позицията на виновник, който се опитва да прехвърли вината другиму. Това, което

Бонифас направил, било да отвори Евангелието и да напише онази гатанка. Спомнете си какво е надраскал: „Аз стоя в центъра, невинен, и соча към четирите ъгъла.“ Навремето нито Аделиша, нито Кътбърт са разбрали какво означава това. Но когато прерових документите на Бонифас, се натъкнах на късче пергамент, с буквите: *ABC DEF GHI*, изписани в квадрат. Това е един от онези ребуси, които кралските служители и учените писари много обичат. Е, отново нямам доказателства, но Бонифас заявява, че стои в центъра, където е буквата *E*. Дали намеква, че Ившам е Мистериум? Той подсилва това с думите: „соча към четирите ъгъла“, където са буквите *A*, *C*, *G* и *I*. Така както е казано, това няма особен смисъл, но четирите букви присъстват в думата Ингахин^[3], имението на Ившам, родното му място, с което толкова много се е гордеел. Аз съм Корбет от Лейтън, имаме Аделиша от Крипългейт, Сандуик от Тауър и разбира се, Ившам от Ингахин. Бонифас е оставил нещо от рода на предупреждение за този, който намери посланието му. Трябва да не забравяте, че той е бил уплашен и се е опасявал от нещо.

— И какво се е случило по-нататък?

Корбет вдигна ръка.

— Отново имаме налице само предположение. Бонифас сигурно е бил истински отчаян. Доказателствата срещу него можело да се окажат наистина изобличаващи. — Корбет подчертаваше всяка своя мисъл с пръстите си, сякаш изброяваше поредни точки. — Той не е бил в състояние да даде някакво приемливо обяснение за присъствието си заедно с Чантойс в „Либер Албус“. А и вече е бил избягал и поискал убежище. Рано или късно е трябвало да напусне укритието на Светата Майка Църквата и да се изправи в лице с ужасния риск да бъде заловен или убит. Подозирам, че отново му е била предложена възможност да избяга. Имало е риск, но такъв, какъвто, предполагам, всички вие бихте поели. Той направил всичко, което можело да се направи, като записал подозренията си на страницата от Евангелието.

— Но след като Бонифас е имал подозрения спрямо Ившам — настоя Ранулф, — защо би му се доверил?

— Може би Ившам го е уверил, че е необходимо единствено Бонифас да избяга, да изчезне. Или пък — замисли се Корбет, — дали Ившам не е използвал Инглийт? Във всеки случай, Ившам — или може би Инглийт, — е представил на Бонифас план за бягство през

нощта. Сега си го представете. Пада мрак. Инглийт влиза в църквата, носейки със себе си плаща на Ившам, и изсипва пред Бонифас куп лъжи за това, че иска да му помогне. Решението е толкова просто. Ще излязат през друга врата, не от тази, през която Инглийт е влязъл. Да кажем, че Инглийт е влязъл през северната врата. Той взема Ипгрейв, дава му плаща на Ившам, и те напускат през вратата за покойниците. Кой ще забележи? Тъмно е. Всички пазачи ще видят, че Инглийт, и някой, когото ще вземат за Ившам, с плащ и нахлупена качулка, напускат църквата. Защо да ги спират и проверяват? Мастър Ившам бездруго е бил достатъчно изнервен и гневлив около задържането на Бонифас, а и последното нещо, което пазачите са очаквали, е било, че същите хора, които са организирали залавянето и после така плътно са оградили църквата, ще помогнат на своя затворник да избяга. Със сигурност вашите стражи трудно биха предвидили подобна двойна игра, така ли е, мастър комендант?

— Вярно, вярно — съгласи се Сандуик, — както тази сутрин, просто трябваше да гледаме за беглец в зелено наметало, който се опитва да се измъкне. Но двама мъже, загърнати плътно, с нахлупени качулки, напускащи в тъмна доба, естествено, ще минат незабелязани. Още повече, че пазачите са свикнали да виждат Инглийт и Ившам заедно, както ние — теб и мастър Ранулф. Не сме и сънували, че може да се разиграе подобна двойна игра. — Началникът на гарнизона поклати глава. — Толкова просто — промърмори той, — толкова, толкова просто, и все пак, толкова хитро. — Той разклати чашата си с ейл и тихичко подсвирна. — Разбира се — добави с крива усмивка, — пазачите са били уморени и са се поизтегнаели край огъня. Било е вече тъмно. Вратата се отваря, отключена от Инглийт и двамата мъже излизат навън. Инглийт уверява пазачите, че всичко е наред и двете фигури отпрашват в нощта. — Сандуик щракна с пръсти. — Всичко свършва за няколко мига, не повече, отколкото да измърмориш „Аве Мария“. — Той насочи показалец към Корбет. — Ти направи същото с Чансън тази сутрин, не е ли така? Всички гледахме за човек, облечен в зелен плащ.

— Разбира се — съгласи се Корбет. — Ранулф влезе в „Сейнт Ботълф“. Даде черен плащ на Чансън, за да скрие своя собствен. Чансън и аз излязохме през една врата, а Ранулф през друга. Кой би забелязал? Кой наистина ще се замисли, че Ранулф вече не носи плащ?

Пазачите го познават като мой помощник, кой би го спрял? Подобен сюжет ще е бил още по-лесен за изпълнение в тъмна нощ, с плътно загърнати плащове и качулки, скриващи лицата и главите. — Той направи пауза. — Знам, че Бонифас сигурно е бил недоверчив, но е нямал друга възможност да се измъкне. И защо да не сграбчи възможността да избяга? Всъщност не разбирам как точно се е случило. Може би Инглийт е представил себе си като ангел на светлината. Нашият Чансън напусна заради топлата кръчма, но Бонифас е вървял с бързи крачки към своята смърт. Можете да си представите как Инглийт и Бонифас минават тихо и бързо през онова гробище. Наемният убиец, най-вероятно Уолдън или Хюбърт, изскача от земята, святкат ножове. Всичко е свършило толкова бързо! Гробището на „Сейнт Ботълф“ е обширно място. Бонифас е съборен на земята от удар по главата, в гръб, после гърлото му е прерязано. Не забравяйте, че е лято. Кътбърт ни каза, че копаели гробове предварително, преди земята да се спече от слънцето и да стане прекалено твърда. Трупът на Бонифас е хвърлен в един от тях, после е засипан с пръст. Един труп сред многото. Кой би могъл дори да си го помисли? Някъде там, в гробището, останките на клетия Бонифас вече са се превърнали в прах. Пресветата Дева ми е свидетел, че дори не знам как да започна издирването им.

— И все пак, ако Ившам все още беше жив — заяви Сандуик, — това, което твърдиш, не би било достатъчно, за да бъде изправен пред кралския съд и да бъде обвинен.

— Вярно — призна Корбет, — всичко е догадка, само предположение, но това е единственото логично заключение, до което мога да достигна. Ившам, разбира се, беше грешник до мозъка на костите си, убиец в самото си сърце. Той никога не се е променял. След изчезването на Ипгрейв е изчакал пушилката да се уталожил. В края на краищата, вече е бил много богат. Спечелил е и личното внимание на краля и е бил повишен. Пред него се е простирало голямо бъдеще. Естествено, Мистериум не е можел да се завърне, но Ившам е можел, като куче при бълвоча си. Той е бил в плен на греха. Харесвало му да живее като благороден, достоен съдия в светлината на деня и като крадец, престъпник и мошеник, щом падне мракът.

— Но ако си прав — намеси се Ранулф, — и Бонифас Ипгрейв е бил убит в „Сейнт Ботълф“, тогава кой е посетил сестра му? Какъв е

този пръстен, който е извадил? Как ще обясниш това, сър Хю? Как ще обясниш убийствата на съпругата на Ившам, Кларис, на Ричард Финк, Уолдън, Хюбърт Монаха и коронера Флешнър?

— Не знам — въздъхна Корбет, — още не знам. Уолдън и Хюбърт са убити вероятно заради това, че са забъркани в убийството на лейди Ема, същото се отнася и за Флешнър. Той е бил коронер по времето, в което тя е била убита. — Той хапеше устната си. — Всичко, което мога да кажа, е че убиецът изглежда е абсолютно решен да изтреби до крак цялата пасмина на Ившам, след като е започнал с него самия. Убеден съм, че всички — Инглийт, Уолдън, Монаха и Флешнър, до един са били оплетени в паяжината от злодеяния на Ившам. Все още не мога да разбера защо Кларис и Ричард Финк са били така зверски убити, а главите им — оставени в кръщелния купел на „Сейнт Ботълф“. — Той въздъхна. — Не мисля, че някога ще намеря категорични, твърди доказателства. Ще трябва да подмамим този убиец в капана по друг начин. Слушайте сега — каза той и се обърна към Чансън. — Ти трябва да занесеш призовки, подписани от Ранулф и подпечатани със Зеления печат, на брат Кътбърт, Аделиша и отец Джон в абатството „Сион“. Те трябва да се явят рано утре заран, в църквата „Сейнт Ботълф“. След като свършиш с това, ще занесеш такива призовки и на Стантън и Бландфорд. Те също трябва да дойдат тук. Сър Ралф — посочи той началника на гарнизона, — в ранните часове ти ще посетиш писаря с прозвище Калугерицата. Трябва да вземеш и него, и майка му, от дома им на Майтър Стрийт и да ги доведеш в „Сейнт Ботълф“ под строга охрана. Ранулф, щом изготвиш и подпишеш призовките, искам тази църква да бъде изчистена, да се постави съдийска заседателна маса и столове, скамейки, столчета и мангали на колелца. Вкарай малко топлина в това запуснато, мрачно място, защото утре ще организирам тук съд.

— В „Сейнт Ботълф“? — възкликна Ранулф.

— Защо не? — заяви Корбет. — Не е ли обичайно съдиите да заседават там, където в действителност е било извършено престъплението? Защо да ходим в Уестминстър? И така — той махна на момчето при бъчвата с ейл, — идването ви ме спаси тази сутрин. Съжалявам само, че аз не можах да спася клетия Грифитс. И така, преди да се разделим, още по една чаша с ейл, за да стоплим стомасите

си и да развеселим сърцата си. Господа — вдигна той почти празната си чаша — за утрешния лов...

По-късно Корбет полегна на леглото в стаята, която си бе наел в „Златния магарешки бодил“. Стаята беше удобна, затопляна от кухнята и умивалнята отдолу, и макар и тясна, чистичка и спретната. Беше свалил ботушите си, портупея и плаща си, и сега се протягаше, вирайки се в пъстрия балдахин. Все още беше объркан и озадачен.

— Част от тази мистерия — промърмори си той, — да, част от нея, е разбираема, но останалото... — Все още бе изправен пред спорния въпрос, който не бе огласил пред другарите си, когато се бяха срещнали долу. Който и да беше извършил ужасните убийства, знаеше всичко за онова, което се бе случило преди двадесет години. Корбет бе сигурен в това, но кой би могъл да е този човек? Той имаше подозрения, но не и доказателства; това трябваше да изчака до утре.

[1] Исусе, помилуй! (лат.) — Б.пр. ↑

[2] Бог Янус има две лица, едното гледа напред, другото — назад. — Б.пр. ↑

[3] На английски имената Ившам и Ингахин се изписват съответно по следния начин: *Evesham, Ingachin*. — Б.пр. ↑

Ingenium: браконьерски капан

Рано сутринта на следващия ден Корбет откри заседанието на съда за разследване на углавни престъпления пред стъпалата на олтара, точно под голямата олтарна преграда на „Сейнт Ботълф“. Той откровено се чудеше къде се бе губил Ранулф предишния ден, защото служителят на Зеления печат беше отсъствал до късно през нощта. Едва когато призори седнаха да закусват, след като бяха присъствали на нощната литургия, помощникът сподели с него, че е загубил доста време, за да установи къде са се намирали призованите от тях по времето, в което Корбет е бил нападнат.

— Отидох в „Сион“, за да проуча тримата отшелници. Брат Кътбърт и Аделиша заявиха, че са били сами, всеки в своята килия, макар че само Бог знае дали това е истина. Отец Джон обаче не е бил в килията си. Той се чувствал зле и посетил лечебницата. Пазачът там твърдо заяви, че отецът е останал там до вчера вечерта. Колкото до Стантън и Бландфорд, ами — Ранулф изкриви лице, — много е трудно да се установи къде са прекарвали деня, толкова били заети с техните вечни задължения, посещения на приятели, после разни делови задачи в Гилдхол, и къде ли не още.

— А онзи човек, Калугерицата?

— Той заяви, че си е бил у дома със своята болна майка, която, както сам ще забележиш, не е дотам болна.

Корбет се загледа към подредените в църквата пейки, разположени близо до разпалените мангали. Призованите вече се настаняваха там.

— Имат всички удобства — промърмори Ранулф. — Църквата вече е топла. — Той посочи към странична маса, върху която имаше кана с греяно вино и подноси с хляб и сушено месо. — Могат да ядат и пият до насита.

— Протестираха ли?

— Стантън и Бландфорд, както винаги, се държаха с обичайната си арогантност. Бяха чули за нападението над теб и проявиха любопитство. Е, готово ли е всичко, господарю, направено ли е така, както го искаше?

— Да — отговори Корбет. — Да, благодаря ти.

Ранулф беше взел назаем една огромна маса от близката кръчма. Тя беше почистена и измита. Пълномощното на Корбет, с кървавочервените си печати, бе разстлано върху нея, редом със Светото писание. Близо до тях бяха поставени мастилница и купчинка пера, пемза за шлифване на пергамента и новички листи от най-фин, първокачествен велен. Корбет се вгледа в тях. Беше прегледал целия архив и чувстваше, че е открил пътя. Трябваше да играе, както беше правил и преди, да рискува, залагайки на безочливото високомерие на незнайния си противник. Ако съумееше да използва това, може би противникът му щеше да допусне грешка. Той затвори очи, прочете шепнешком молитва, после се изправи и отиде в нефа, за да се срещне с призованите.

Стантън и Бландфорд изглеждаха все така пригладени и надменни, както винаги. Лицата им бяха самодоволни под качулките, обточени с катеричи кожи, катарамите на плащовете им блестяха от злато и сребро на светлината на факлите и множеството свещи, запалени от Ранулф.

— Добро утро, сър Хю. Чухме слуховете за нападението над теб, приближеният служител на краля! — Стантън поклати изумено глава, а Бландфорд тихичко пуфкаше в знак на неодобрение. Корбет улови погледите им. Не даваха и пет пари за случилото се, просто преливаха от самодоволство, както бокалите им — с горещо вино. — Няма да ни задържаш задълго, нали, сър Хю? — каза заядливо Стантън. — Ние също си имаме работа.

— Няма да е задълго — отговори сухо Корбет. — Няма.

— Бог да те пази, сър Хю — обади се отец Джон, отмятайки назад качулката си.

Корбет се усмихна на свещеника, на чието лице бе изписана неподправена загриженост. Независимо от преживяното отец Джон явно се бе посъзвел и определено изглеждаше по-добре. Лицето му беше избръснато, а очите му се бяха избистрили. От едната му страна,

полузаспал и със замъглен поглед, седеше брат Кътбърт, а от другата — бледата и напрегната Аделиша. Корбет им кимна и се попита дали не са прекарали нощта заедно в обсъждане на случилото се. Отец Джон сигурно им бе разказал за кървавата драма в „Сейнт Ботълф“.

— Сър Хю, може ли да ти представя...

Корбет се обърна, за да поздрави Калугерицата, все така бодър и бдителен, облечен в кафеникав жакет и черен панталон, с тежка пелерина от скъп атлаз около раменете.

— Мастър Есколиър — Корбет стисна ръката му и погледна към дамата, седнала зад Калугерицата. Тя не стана, само му подаде слабата си, снежно бяла ръка. Корбет се поклони, целуна крайчеца на пръстите ѝ, после стисна здраво ръката ѝ. Беше топла, гладка и мека като коприна. Той долови лека тревога в погледа на студените ѝ сини очи и забеляза кичури побеляваща руса коса под стегнатата пребрадка, обграждаща хубавото ѝ лице: кожа като алабастър, усмихващи се пълни устни, високи скули, без никакъв руж или грим. Тя наистина беше красива, макар да бе облечена в тъмносиво, като монахиня от манастира на францисканките.

— Сър Хю, моята майка.

— Мистрес...? — попита Корбет.

— Мистрес Изабела — Гласът ѝ беше изискан, а норманският ѝ френски — съвършен. — Сър Хю, аз съм Изабела Есколиър.

— Нима, милейди? — Корбет стисна още по-здраво ръката ѝ и отново забеляза тревогата ѝ. — За мен е чест да те поздравя. Уверявам те, няма да те задържам твърде дълго. — Той пусна ръката ѝ, поклони се и се върна до заседателната маса.

Сандуик, който бе призован в качеството му на заклет съдия, влезе в църквата, като пухтеше и сумтеше, и пляскаше с ръце, за да ги стопли. Ранулф извика всички да се подредят и призованите застанаха един след друг, за да положат клетва. Корбет зае мястото си и процедурата започна. Стантън и Бландфорд бяха поканени да излязат напред. Корбет се обърна рязко към тях.

— Имам само няколко въпроса към вас, господа. Бих искал добре да обмислите отговорите си.

— Да, сър Хю?

— Кой пръв предположи, че Мистериум може да е съдебен служител?

Стантън понечи да отговори, но Корбет вдигна ръка.

— Помислете — просъска той. — Ившам ли беше или някой друг?

Стантън отново отвори уста, после въздъхна шумно.

— Сър Хю, честно казано, аз мисля, че беше Ившам, и двамата с Бландфорд сме обсъждали тази възможност. Възможно е да е бил и Бонифас Ипгрейв.

— А Ипгрейв? Какво беше отношението му към Ившам?

Последва кратко мълчание. Бландфорд понечи да отговори, но Стантън стисна рамото му и заговори вместо него.

— Ипгрейв започна да проявява голямо любопитство по отношение на Ившам. Започна да задава въпроси, нали разбираш, коментари, забележки...

— За какво? — настоя Корбет. — Искам истината!

— Ами, сега, като питаш — отговори Стантън, който бе загубил част от своята арогантност, — Ипгрейв май беше научил нещо важно за Ившам. Задаваше въпросите си така, сякаш си изясняваше определени неща.

— Например?

— О, ами питаше за службата му в Уелс, за работата му в съда, за някои починали служители, за това как се е издигнал Ившам, общи въпроси. Всъщност, поведението му ме заинтригува. Ипгрейв ме разпитваше насаме, поверително...

— Но накрая ти каза на Ившам?

— Разбира се, че му казах. Знаеш защо, сър Хю. Уестминстър е малък, затворен свят, аз бях заинтригуван. Просто го уведомих за любопитството на Ипгрейв.

— И каква беше реакцията на Ившам? — намеси се Ранулф.

Стантън не благоволи дори да се обърне към Ранулф, но погледна твърдо към Корбет.

— Ако си спомням правилно, сър Хю, той подмина това със смях.

— А Бърнел? — настоя Корбет. — Лорд-канцлерът Бърнел, той ли всъщност натовари Ившам със задачата да преследва Мистериум?

Стантън, който беше всичко друго, но не и глупак, усети, че Корбет се опитва да го насочи.

— Ти повдигаш мъглата на годините, сър Хю. Бърнел помоли за помощ; Ившам се отзова. — Той махна с ръка. — Може би Ипгрейв е направил същото. Не съм много сигурен, това е всичко, което мога да кажа.

Корбет ги освободи и двамата изхвърчаха навън, изгаряйки от нетърпение да се отърват от настойчивите му въпроси. Брат Кътбърт и Аделиша бяха следващите, които седнаха на столчетата пред заседателната маса. Приличаха на грешници, очакващи опрощение. Корбет реши да не ги разпитва за връзката им или за това какво са обсъждали напоследък, а веднага ги върна към събитията отпреди двадесет години.

— Мистрес Аделиша — започна той, — твоят брат имаше ли любовница, изгора, приятелка?

— Може да е имал.

— Имал ли е? — настоя Корбет.

— Да — рязко отвърна Аделиша. — Да, мисля, че имаше. Понякога долавях миризма на парфюм, която се излъчваше от него. — Тя направи гримаса. — Приличаше на влюбен, но той беше толкова потаен!

— А златото му?

— Казах вече, не знам. Сигурно е играл на хазарт, той беше комарджия.

— Брат Кътбърт?

Братът-мирянин отбягна погледа на Корбет.

— Брат Кътбърт, някога си бил свещеник. Упражнявал си правото на изповед и опрощение.

Кътбърт започна да трепери.

— Кажи ми, братко, Бонифас Ипгрейв е бил *in periculo mortis*, в смъртна опасност. Той е получил убежище във вашата църква. Бил е добър човек, и е разбирал, че може да умре скоро. В такива моменти мислите на човек се обръщат към душата му, към възмездието, към Божията справедливост, към вечния живот. С една дума братко, изслуша ли изповедта на Бонифас Ипгрейв?

Очите на брат Кътбърт плузнаха в сълзи и той стисна ръката на Аделиша. Сандуик, отпуснат на стола до Корбет, се надигна. Ранулф забрави да пише. Дори Чансън, който стоеше на пост в нефа, приближи, тъй като долови напрежението в разговора. Останалите,

скупчили се около мангалите, замълчаха, поглеждайки любопитно през рамо, макар че не можеха да чуят какво се говори.

— Е, брат Кътбърт, изслуша ли изповедта на Ипгрейв?

— Да.

— Знам църковния закон, братко — продължи Корбет. — Ти нямаш право да разкриваш това, което ти е доверено в изповед, в противен случай те грози заплахата от вечно проклятие. Но нека ти задам няколко въпроса. Вярваш ли, че Бонифас Ипгрейв е бил невинен? — Той се опитваше да обуздае вълнението си; отговорът можеше да му подсигури доказателство, че хипотезата, която бе изградил, е вярна. — Братко, вярваш ли, че Бонифас Ипгрейв е бил невинен?

— Да, да, вярвам. Бонифас Ипгрейв изповяда много грехове, но не и убийство.

— А какво мислиш за Ившам? — попита Корбет. — Имам предвид най-общите ти впечатления, от всичко, което знаеш.

— Ившам беше дяволско изчадие, човек, затънал в блатото на греха. Неговата смърт бе напълно, напълно заслужена.

— Но не само заради начина, по който се е отнесъл с теб и с Аделиша? А по-скоро заради това, което Бонифас Ипгрейв ти е казал в изповедта си. Така ли е?

Брат Кътбърт примигна нервно и кимна.

— Мислиш ли, братко, имам предвид, извън това, което си чул в изповедта, че Бонифас Ипгрейв е имал любовница?

Брат Кътбърт затвори очи, отвори уста и облиза устни.

— Моля те, братко — изтъкна Корбет, — не те питам за това, което е било казано в изповедта, а за това, което мислиш.

— Убеден съм, че имаше любовница, жена, на която много държеше. Попитах го дали да ѝ изпратя съобщение, но той отказа, защото според думите му, тя сигурно била чула какво се е случило и щяла да действа съобразно с това.

— Знаеш ли какво е имал предвид?

— Не, сър Хю, но останах с впечатлението, че тя е трябвало да избяга.

— Кога бе направена тази изповед? — попита Сандуик. — Имам предвид, при положение, че Ившам те е наблюдавал толкова строго и неотлъчно?

— Аз внасях храната и нощното гърне — тънко се усмихна Кътбърт. — Ившам не можеше да влезе в Светая светих. Бонифас се криеше в дъното, зад олтара. На каещия се не отнема много време, особено при такива обстоятелства, да изреди шепнешком греховете си, да заяви невинността си за други грехове, и да получи пълно опрощение. — Той вдигна рамене. — Всъщност, изповедта бе направена на части, по време на втория ден, прекаран от Бонифас в убежището, в моментите, когато влизах, за да се погрижа за него. Тук една прошепната дума, там друга. Можех да му дам опрощението по-късно, накрая.

— И така, братко, след изслушването на тази изповед, аз просто питам за твоето мнение, а не за това, което си чул. Коронер Флешнър е бил официалният представител на властта в Крипългейт. Уважаваше ли го?

Брат Кътбърт отново стисна ръката на Аделиша и се вгледа настойчиво в нея. Корбет си даде сметка, че каквото и да е чул свещеникът в изповедта, вече го е разказал на своята любима.

— Чух разни неща, сър Хю, неща, които представляваха интерес за обществеността. По-късно срещнах мастър Флешнър и му казах, че според мен той няма правото да работи като коронер, защото е оръдие на Ившам. Той беше слаб човек, сър Хю, но все пак добър по душа. Предполагам, че е разбрал за какво намеквам.

— Което беше?

Брат Кътбърт поклати глава.

— Тласна ме твърде надалеч. Наясно си с тайната на изповедта. Не мога да я наруша.

— Много добре. — Корбет замълча за миг. — Ще задам въпроса си другояче. Ема Ившам е убита при улично нападение. Коронер Флешнър разследва убийството. Не е направено никакво реално заключение. Какво мислиш за това, братко?

Кътбърт се усмихна леко. Той съзнаваше накъде го води Корбет.

— Бих казал, сър Хю, че коронер Флешнър трябваше да разследва това нападение по-старателно и да потърси извършителите, но той не го направи.

— Защо е станало така според теб?

— Заради Ившам, заради това дяволско изчадие.

— След като Ившам потърси убежище в абатството „Сион“, случвало ли се е понякога да обсъждате тези неща с него?

— Сър Хю, по този въпрос ти казах истината. Аз не можех да го гледам, камо ли да разговарям с него. Знаех какъв е в действителност и ти явно също знаеш. Каква полза би имало да го поучавам? Той беше зъл човек и вършеше зли дела.

— А ти, Аделиша? Донесла си пръстена на майка ви в „Сейнт Ботълф“, но Ившам го е взел от теб?

— Казах го вече.

— Знаем от брат Кътбърт, че Ившам е предал този пръстен на Бонифас Ипгрейв. Какво се случи с него после?

— Бонифас сигурно го е запазил — остро отвърна тя. — Моят среднощен посетител ми го върна. Може би брат ми е все още жив.

— Мистрес — тъжно я погледна Корбет, — твоят среднощен посетител със сигурност не е бил брат ти. Би било жестоко да поддържаме надеждата, че ще го видиш на този свят. — Той стана, заобиколи масата, приклекна до Аделиша, стисна ръката ѝ и сподели заключението си за това, че Бонифас е бил примамен в тази църква, после е бил измъкнат в тъмното и убит. След като свърши, Аделиша остана да ридае с наведена глава.

— Бог да те пази, мистрес — прошепна Корбет, — но аз не мога да ти кажа дори къде е погребан.

— Тогава кой? — вдигна Аделиша обляното си от сълзи лице. — Кой тогава дойде при мен в онази тъмна доба? Как се е сдобил с този пръстен?

— Сигурен съм, че всички вещи и ценности са били взети от трупа на брат ти. Ившам и наетите от него убийци със сигурност са се погрижили за това, за да не остане никакъв знак за разпознаването му. Сигурно единият от тях е взел пръстена, но кой, или пък как онзи мистериозен среднощен посетител го е получил, не знам, все още не знам.

— Мръсно дяволско изчадие! — изхриптя брат Кътбърт. — Ившам наистина имаше черна душа. Сега, след като ти каза истината, сър Хю, и аз мога да разкрия малко повече. — Той преглътна мъчително и прекара изкривената си от ревматизъм ръка по небръснатата си буза. — Бонифас наистина смяташе, че Мистериум е съдебен служител, но не беше сигурен кой точно от всичките. В един

момент дори подозираше Стантън. — Кътбърт се прекръсти. — Това, което ти каза, е вярно, но само отчасти. На Бонифас му беше трудно да приеме, че Ившам, който можеше да бъде и много обаятелен, е убиец, човек, който би премахнал собствената си съпруга или някой от съперниците си в съда.

— Тогава кой?

— Инглийт — прошепна Кътбърт. — Бонифас се питаше дали Инглийт не е Мистериум.

— Но къде е логиката в това?

— Помисли, сър Хю. Инглийт се издигна заедно с Ившам. Когато Ившам падна, падна и Инглийт. Дали той не е бил човекът, който е разчиствал пътя на Ившам от съперници? За да може да последва господаря си там, където той успее да достигне? Помисли — Кътбърт посочи към Ранулф. — Не си ли го създал ти? Не се ли е издигнал той високо в твоята свита? Случаят с Инглийт не е различен. Той ли е организиран убийството на Ема? Дали не е виждал в нея свой съперник, а също и пречка за господаря си? Когато Бонифас е бил арестуван в Съдърк, е подшушнал това свое съмнение на Ившам, който после му е позволил да избяга и да намери убежище в олтара тук.

— Разбира се — Корбет се изправи и погледна към нефа, — разбира се, в това има смисъл.

— Какво има смисъл? — изръмжа Сандуик. — Сър Хю, нищо не мога да чуя от този шепот.

— Моите извинения — Корбет отиде зад масата и седна. — Представете си, че Ившам подкарва Ипгрейв към града. Ипгрейв разпалено, но тихичко му прошепва подозренията си. Ившам дава вид, че ще му помогне, но планът му вече се оформя. Бонифас Ипгрейв е трябвало да бъде представен за Мистериум и убит на всяка цена, независимо дали при бягство от закона или по нещастна случайност — в злополука. Това, което той със сигурност не е искал, било Ипгрейв да се изправи пред Кралския съд и да огласи твърденията си. — Корбет разпери ръце. — Никога няма да научим какви планове са се въртели и преплитали из онзи негов мозък, подобен на съд, пълен с червеи. Сигурни сме само за едно. Бонифас Ипгрейв е бил набелязан да бъде застигнат от ненадейна смърт. Ившам му позволява да избяга от стражите, за да го убеди в добрите си намерения. По-късно той влиза в

убежището в „Сейнт Ботълф“, демон, маскиран като ангел на светлината и примамва Бонифас навън, в мрака, където дебнат убийците. Да — Корбет потропа по масата, — мога да си го представя, как изслушва твърденията на Бонифас, преструва се, че ги приема и му нашепва, че трябва да избяга и да изчака, докато случаят се разследва. Той може дори да е подозирал, че Бонифас се е изповядал пред теб, но защо е трябвало да се тревожи? Ти не би могъл да разкриеш казаното, заради тайната на изповедта, което на практика само е помогнало на Ившам да убеди Бонифас да избяга от „Сейнт Ботълф“ и от предполагаемото застрашаващо присъствие на Инглийт. Това бягство идеално пасвало на играта на Ившам. Като беглец Бонифас щял да бъде разобличен публично като виновен. А всъщност той е изведен за екзекуция, извършена по кратката процедура и устата му е запушена завинаги.

Корбет погледна към нефа. Твърденията на Кътбърт имаха смисъл. Действията на Ившам имаха своята смъртоносна логика. Инглийт лесно би могъл да бъде представен като лош слуга, със свои лични кроежи. Той хвърли поглед към Ранулф. Дали и той не хранеше свои собствени, тайни амбиции? Щеше ли приятелството му към Корбет да устои на съблазните на властта? Щяха ли всичките години на другарство един ден да бъдат поставени на везните и да се окаже, че са твърде леки. Бонифас беше преследвал плячката си, но в един момент беше направил една фатална грешка: неспособен да приеме истината за злодейската същност на Ившам, той бе насочил подозренията си към Инглийт.

— А този квадрат от букви? — настоя Ранулф.

— Обмисляхме и това — Кътбърт стисна възлестото въже, завързано около кръста му. — Аделиша и аз сме го обсъждали многократно. Можехме да разберем как Бонифас е стигнал до заключението си. Инглийт е бил син на гасконски земевладелец и испанка, дошла в Англия в свитата на Елинор Кастилска. В ъглите на квадрата са написани буквите *A*, *C*, *G* и *I*. Те се съдържат в името на имението на Ившам, но също така са част и от първото име на Инглийт, Игнасио.

— Докато *E* — промърмори Ранулф, — може да означава както Инглийт^[1], така и Ившам.

— Но накрая — заяви Корбет — всичко това се оказва лъжа.

— Да — тъжно призна Кътбърт. — Ившам е коренът и причината на цялото това зло. Той оставя Инглийт да поеме вината, за да постигне това, което иска — смъртта на Бонифас.

Кътбърт стисна ръката на Аделиша.

— Ние сме обсъждали това много пъти през годините. След като Ившам дойде в „Сион“, когато можех, бягах от параклиса на свети Лазар. Не исках да бъда близо до мястото, в което се намира той. Не проявявах интерес към разговори с този злодей.

— И убиецът трябва да е знаел това?

— Да.

— Какво — попита Корбет — е искал Ившам, като е потърсил убежище там?

— Със сигурност не покаяние и прошка — отсече рязко Аделиша.

— Аз мисля, че той изчакваше — промърмори брат Кътбърт.

— Какво?

— Не знам. Може би чакаше кралят да промени настроението си, да омекне и да се умиловичи, не мога да кажа. Нямах нищо общо с него.

— Брат Кътбърт, ти си изслушал изповедта на Бонифас. Споменавал ли е той някога жена на име Беатрис?

Брат Кътбърт видимо се разтревожи.

— Сър Хю, сър Хю! — замоли се той. — Продължаваш да ме притискаш. Знаеш църковните закони: нарушаването на тайната на изповедта води до незабавно отлъчване от църквата. Същото наказание се прилага и към този, който убеди свещеник да извърши нарушението.

— Но ти си обсъждал същото с Аделиша?

— Само когато тя задаваше въпроси, които разкриваха, че знае истината.

— А именно? — рязко попита Ранулф.

— Не мога, няма да наруша тайната на изповедта — промърмори брат Кътбърт. — Но ще ви кажа, но ще ви кажа друго. В живота на Бонифас имаше жена на име Беатрис, но аз не знам коя е тя. Той изповяда греховете си; в един от случаите помислих, че ще ме помоли да ѝ предам съобщение, но после — отшелникът поклати глава и се извърна, — после не я спомена повече.

— А причината, поради която сега ни казваш това? — настоя Ранулф.

— След известно време се случи нещо, точно преди да отида в „Сион“, докато все още бях тук, в тази църква. Изслушвах изповеди, давах опрощения. Знаете как е. Стоях с гръб към молитвената скамейка, на която коленичи този, който иска причастие, и нашепва греховете си. Дойде една жена, но не помоли да се изповяда; вместо това попита какво знам за Бонифас Ипгрейв. Щях да се обърна, но тя ме помоли да не го правя, изтъквайки, че това ще бъде безполезно, тъй като носи качулка и е забулена. Каза, че иска само да узнае истината. Какво се бе случило с Бонифас Ипгрейв? Каза, че името ѝ било Беатрис. Попита дали Бонифас не я е споменал пред мен? Помислих, че ми казва това като застраховка, за да ме убеди в собствените си добри намерения. Имаше приятен глас. Долових аромата на парфюма ѝ. Не можех да ѝ помогна. Заявих пред Бога, че Бонифас Ипгрейв е намерил убежище тук, после е изчезнал. Не посмях да ѝ кажа подозренията си, и така тя си тръгна. Сър Хю, знам какво ще кажеш. Защо не казах това преди? Защото беше под възбраната на тайнството на причастието^[2]. А и в крайна сметка, какво доказателство имах, че това е истината? Според закона Бонифас Ипгрейв беше престъпник, който изчезна. Колцина правници от кралския съд биха пледирали в негова защита?

— Кажи ми, под тържествена клетва — попита Корбет, — като свещеник, като човек, който има власт да освещава хляба и виното, за да ги превърне в тялото и кръвта Христови, обсъждал ли си това някога с някой друг освен с лейди Аделиша?

— Никога! — рязко отговори брат Кътбърт. — Дори не и с моя личен изповедник.

— А има ли — попита Ранулф, — нещо друго, което да знаеш, и което да ни помогне?

— Нищо. Не знам как умря Ившам. Не знам защо дойде в „Сион“. Мога само да кажа, и то не защото Аделиша е негова сестра, че и в гроба ще твърдя, че Бонифас Ипгрейв беше невинен. — Той се наведе напред. — А ти, сър Хю, приеми нашите най-големи благодарности. Ако можеш да прозреш в този проблем...

— Ако прозра в този проблем — отговори Корбет, — ще се погрижа да се издаде посмъртна реабилитация, която да изчисти името

на Бонифас Ипгрейв от всякакви обвинения, макар че един Бог знае, какво ли добро ще донесе това в тази долина на плача.^[3]

— Ще помогне на мен, сър Хю — прошепна Аделиша. — Ще ми покаже, че Божията правда може да възтържествува, дори да е чрез един кралски служител...

Следващият беше отец Джон. Той седна, вече по-спокоен, на столчето, играейки си с малка броеница. Корбет го попита какво знае за смъртта на баща си. Свещеникът вдигна ръка.

— Сър Хю, не знам нищо, нито за неговата смърт, нито за неговите престъпления.

— Тогава слушай. — И с няколко кратки, сбити изречения Корбет му описа заключението си. Отец Джон остана със зяпнала уста, с мътен, безизразен поглед. Не възкликна, нито извика, само скри лицето си в ръце и започна да се поклаща напред-назад.

— Знаеше ли нещо за това? — попита Ранулф.

Отец Джон разпери ръце.

— В името на Божията любов — простена той, — откъде бих могъл да знам! Аз бях само дете, когато майка ми почина, а после бях отпратен надалеч. Ипгрейв, Уолдън, Хюбърт Монаха, Инглийт, кои са те за мен? Кой би дошъл да ми каже истината — че моят баща, главен съдия в Кралския съд, е такъв долен, отвратителен престъпник, като тези, които ги бесят на Смитфийлд, да ми каже, че е убивал съперниците си в Уестминстър, да ми каже, че е убил моята обичана майка?

— Никога ли не си го подозирал?

— В името на всичко свято, как бих заподозрял каквото и да било, след като и самият крал не е знаел? Моята майка! — Отец Джон преглътна сълзите си. — Беше ми казано, че е била убита при нападение на престъпници, на някакви хора, обявени извън закона.

— Споменавано ли е някога пред теб името на Беатрис, компаньонката на майка ти?

Отец Джон присви очи.

— Да, да, но тя е изчезнала още тогава. Хората не знаеха какво се е случило с нея. Баща ми спомена, че може да е била отвлечена. Сър Хю, той беше толкова зает, с толкова много неща, че имаше твърде малко време за мен. Питам отново, как бих могъл да знам всичко това? Не знаех нищо и не знам нищо — добави той категорично.

— Вярно, вярно — отговори Корбет. — А последните убийства? Пастор Джон докосна белега на главата си.

— Дело на някой, който, с право или без право, води нечестива война срещу моя баща и всичките му роднини, сър Хю.

— Флешнър някога говорил ли е пред теб за баща ти?

— Флешнър беше добър, но много слаб човек. И той като мен се боеше от баща ми, но почти не говореше за него.

— Знаеш, че той е бил виновен, защото си е затворил очите при разследването на смъртта на твоята майка.

— Да, така ми каза ти, но такъв си беше Флешнър. Той едва ли би решил да изповяда подобен грях пред мен, нали?

Корбет се усмихна в съгласие.

— Аз дължа живота си на Флешнър — прошепна отец Джон. — Той ме спаси тук, в тази ужасна църква.

Той започна отново да мънка и Корбет го освободи, очаквайки с нетърпение Калугерицата и неговата майка, Изабела, да заемат местата си. Той направи знак на лукавия писар.

— Господин Калугерица, или мастър Стивън Есколиър, или както там ти харесва да се наричаш, имаме въпроси относно този бунт в Нюгейт.

— Които са?

Отговорът беше много безочлив, произнесен с нагъл и дързък тон.

— Ти си ходил там — каза Корбет. — Ти си разпространил слуховете, че членовете на едната банда се готвят да станат доносници и да натопят другите. Това е довело до бунт. — Той се надвеси над масата. — Никой тук и пет пари не дава за тези разбойници, но те избягаха и убиха невинни, верни, зачитащи закона кралски поданици. — Той насочи показалеца си напред.

— Ти си успял и да ги убедиш, че „Сейнт Ботълф“ ще бъде сигурно убежище, защото има таен изход за бягство. Всъщност, целта ти е била да докараш тези престъпници до пълно унищожение и ти си я осъществил напълно, но се стигна и до варварските убийства на невинни хора, посечени мъже, изнасилени и поругани жени.

— Дори да съм направил това, което твърдиш, сър, аз съм действал по заповед на краля. Това, което тези престъпници направиха, тежи все пак на тяхната съвест.

— Мистрес Изабела — обърна се Корбет към жената, — беше ни казано, че си болна, но при все това, имаш доста здрав и добър вид.

— Бях много болна, имах треска по време на миналите коледни пости. Дори се уплаших, че смъртта ми приближава и отидох да получа коледно опрощение в „Сейнт Пол“, но вече съм по-добре, особено сега, когато моят син се завърна. Сър Хю, той е кралски служител, но какво общо имам аз с тази работа?

— Да, да — Корбет наведе глава, за да скрие възбудата си. Той беше сигурен, беше уверен. — Какво общо имаш наистина ти, мистрес Беатрис, с тази работа?

— Нищо! — Ръката на жената се стрелна към устата ѝ. — Ах, извинявай — заекна тя, — стресна ме.

— Разбира се, че те стреснах — отговори Корбет. — Да видим сега. Изабела Есколиър, какъвто синът, такава и майката. Някога си се наричала Матилда, нали? Или нещо подобно, започващо с буквата „М“, но името, което ти е дадено в кръщелния купел, е било Беатрис. Преди двадесет години си била компаньонка на Ема Ившам, съпруга на Уолтър Ившам, вече покойница. Била си с нея, когато са я нападнали на улицата. Какво се е случило с теб впоследствие? Е, не знам подробностите, но едно нещо е сигурно. Станала си любовница, а може би дори и съпруга на Бонифас Ипгрейв, и този тук — Корбет посочи към Калугерицата — е ваш син, детето, което си родила от Бонифас. — Повишеният му тон вдигна на крак хората в нефа. Отец Джон, брат Кътбърт и Аделиша станаха от столовете си и се загледаха към заседателната маса. Корбет им махна да седнат.

— О, да — категорично заяви той, — Беатрис, която се превърнала в Матилда. Бонифас е бил толкова влюбен в теб, че е написал първата буква на новото ти име срещу своето, а по средата е нарисувал сърце, знака на любовниците.

— Не знам изобщо за какво говориш — заекна Калугерицата, от чието лице се бе отцедила и последната капка високомерие и арогантност. — Сър Хю, как можеш да говориш така за моята майка?

— Много лесно — изръмжа Сандуик. — Ти и майка ти сте под тържествена клетва пред кралски пълномощници. Да се лъже под клетва е наказуемо и тя може да бъде обесена за това, както и ти, сър.

— В качеството си на писар, аз съм и духовно лице.

— И все пак си лъжец — каза подигравателно Ранулф, прикривайки собствената си изненада. Как добре беше скрил сър Хю всичко това!

— Чудите се как съм научил? — попита Корбет. — Огледай се из църквата, мистрес Беатрис. Назови ми едно лице, което знае какво точно се е случило преди двадесет години, имам предвид, да го знае с точност. Стантън или Бландфорд? Те са били само странични наблюдатели. Отец Джон? Просто дете. Брат Кътбърт или Аделиша? Съсипани от човек, когото си мразила дълбоко. — Корбет посочи към нея. — Аз съм убеден, че само ти знаеш истината, мистрес. А сега нека преминем към това, което ще се случи, ако продължаваш да лъжеш. Ще бъдеш отведена и затворена в Нюгейт, а твоят син ще ти каже каква гнусна яма е това. Има голям павиран двор, а камъните на калдъръма са толкова остри, че направо режат. Ще бъдеш просната по гръб и върху теб ще поставят една врата, отгоре ѝ ще наредят тежести, като постепенно ще добавят още и още, все по-големи и все по-тежки. Ще бъдеш бавно премазвана, докато признаеш истината.

— Аз съм невинна.

— Не си невинна — възрази Корбет. — Знаеш тайните, които се крият зад цялото това убийствено безумие, което порази като бич Божи тази църква.

— Не знам.

— Или поне част от тези тайни — безпощадно продължи Корбет. — Едно нещо е сигурно, мистрес, ти няма да напуснеш тази църква, заявявайки, че не знаеш нищо, когато всъщност знаеш. Нещо повече, аз ще проведа много задълбочено разследване. О, може да отнеме седмица, две седмици, месец дори, но накрая — повиши глас той, — ти ще бъдеш разобличена като лъжкия, каквато си в действителност, а синът ти — като убиец.

— Това не е вярно — възрази Калугерицата.

— Вярно е, съгласно доказателствата — каза рязко Корбет.

— Някой от призованите в тази църква е знаел какво се е случило преди двадесет години. Това е била твоята майка и именно тя ти е предала сведенията. Вземи огледало, мастър Калугерица, и погледни в него. Познавах баща ти бегло, но помня добре цвета на косата му. Ти имаш същата; ето това ме озадачаваше у младия мастър Калугерица, пърхащ като досадна любопитна птичка около всичко

това. Сър Ралф, повикай стражите си, да отведат мистрес Беатрис в ареста. Тя ще прекара остатъка от деня в Нюгейт и ще бъде подложена на премазване утре сутринта.

— Вярно е! — изтърси изведнъж Калугерицата. — Вярно е — той вдигна ръка, за да спре протестите на майка си, устоявайки на втрещения поглед на Корбет. — Майко, аз знам какво ще направи той. Ще ни преследва както хрътката преследва заек. Ще те принуди да си признаеш. Ще ти причини болка. Всъщност, няма да има значение какво точно се случва, стига да се докопа до истината, затова кажи му, че не съм душегубец, не съм наемен убиец.

— Мисля, че си — рече Корбет, — и ще го докажа, съобразно закона, но ти спаси майка си от мъчения. И така, мистрес Беатрис — той премести поглед от сина ѝ към нея, — очаквам истината, цялата истина докрай!

[1] На английски името Инглийт се изписва по следния начин: *Engleat*. — Б.пр. ↑

[2] За да се получи причастие, не се изисква пълна изповед пред свещеника — в този случай човек тихомълком изповядва греховете си пред Господ, в присъствието на свещеник, и той му дава опрощение за тях; може да има и по-традиционна форма, на своего рода споделяне със свещеника, но и тук тегне забраната да се разказва другиму чутото по време на тайнството. — Б.пр. ↑

[3] Тук Корбет споменава фраза от Псалом 84:6 за „човеците, които трябва да се стремят към Господ, като преминават долината на плача...“ — сиреч, през земните мъки. — Б.пр. ↑

Maindefefer: ръка от желязо

— Рожденото ми име е Беатрис Стърми — започна тя, — дъщеря на манифактурист. Познавах лейди Ема отпреди да се омъжи. След като бракът се уреди и стана невеста на сър Уолтър, тя ме покани за своя компаньонка. Приех. Лейди Ема беше изтънчена, мила и добросърдечна. Влязох в нейното домакинство.

— А бракът?

— Тя изглеждаше щастлива. Забременя и роди на сър Уолтър син.

— Знаеше ли ти за тайния живот на сър Уолтър, за неговите нечестиви деяния, скривани под плаща на нощта?

— Сър Хю, аз знам много малко. Сър Уолтър винаги беше усмихнат, макар че аз бих използвала по-скоро думата ухилен. Позволяваше си волности, ръцете му шареха. Често го забелязвах да ме зяпа похотливо. Един път се опита да ме съблазни, но аз го отблъснах. Заплаших го, че ще кажа на съпругата му, макар никога да не го сторих, не ми даваше сърце. Тя изглеждаше щастлива. Сър Уолтър обаче все гледаше да създаде впечатлението, че е сключил неравен брак, с жена под неговото положение, това беше част от цялото му надменно поведение. Той обичаше да подчертава колко е умен и проникателен, колко много го уважават в съда в Уестминстър.

Лейди Ема и аз често получавахме покани да присъстваме на най-различни пиршества и именно на едно от тях аз срещнах Бонифас Ипгрейв. Той беше добър, обещаващ служител, сър Хю; кой знае, можеше да се издигне и до такъв висок пост, като теб самия. Беше умен, работлив, духовит и мил. Имаше голяма страст към хазарта, но беше добър в тази игра. Един път ме дръпна настрана и ми показа печалбата си, пълна кесия със злато.

— И ти му повярва?

— Да, повярвах му и винаги ще вярвам, че той не беше убиец. Аз познавах Бонифас Ипгрейв. Споделях леглото му. Той имаше добро сърце и чиста душа; беше човек на честта, посветил се на истината. Ето заради това си признавам сега, а не защото се страхувам от болката или да не изпадна в немилост. — Тя се наведе и стисна ръката на сина си. — Дойде време за истината. Аз допуснах ужасна грешка, както и лейди Ема. Така и не разбрахме колко злост се криеше дълбоко в сърцето на Ившам. О, аз си имах някои подозрения за него, но все си обяснявах със съдийските му задължения това, че често се измъква навън след мръкване за някакви тайни срещи, или пък че разни нощни птици посещаваха къщата.

— Имаш предвид такива като Джайлс Уолдън и Хюбърт Монаха?

— Да, на няколко пъти го видях в тяхната компания. Поначало такова нещо би могло да се случи трудно, но след като се опита да ме прелъсти, аз държах под око и Ившам, и всичко, което той правеше.

— Но никога не разбра какви са истинските му отношения с тях?

— Никога. Нима ти самият нямаш — попита тя насмешливо — свои доверени лица сред престъпниците в Убежището при Уестминстър? Мислех, че именно така стоят нещата и при Уолтър Ившам.

— Докога?

— До деня, в който господарката ми бе убита. Отидохме да посетим един приют. Както казах, лейди Ема имаше добро сърце. Тя винаги казваше, че притежава повече, отколкото ѝ е нужно и винаги беше готова да сподели остатъка с бедните. Смрачаваше се, вечерта бе мъглива. Бързахме по една крива уличка, когато някой извика името на лейди Ема. Тя се обърна, отметна качулката си и в този миг те се хвърлиха върху нас, размахвайки блестящите си ками. Бяха с качулки и маски, но аз познах долната част на грозното лице на Хюбърт Монаха.

— Как успя да избягаш?

— Благодарение на лейди Ема. Бях изненадана, сър Хю. Знаех, че е мила и добра, но в онази нощ тя показа и храброто си сърце. Извика ми да бягам, и дано Бог ми прости, аз го направих — грях, който винаги ще ме преследва. Моята господарка беше паднала на колене, а двамата мъже стояха над нея. Както казах, имаше мъгла, светлината беше съвсем слаба. Аз бях просто едно младо момиче. Уплаших се и побягнах в нощта. — Тя замълча. — И докато тичах,

осъзнах, че Ившам може да има пръст в това нападение; онези мъже ни очакваха. Имах малко пари в себе си и взех лодка до Уестминстър. Бонифас беше там. Казах му какво се е случило. В началото не можеше да повярва, но после, когато се разнесе новината за смъртта на лейди Ившам, той ме скри. Така започна и нашата връзка. Бонифас беше верен и предан мъж. Първо мислех, че трябва да се крия, докато Ившам ме забрави. После обаче се появи Мистериум и започнаха убийствата. Бонифас се прибираше у дома и обсъждаше проблема с мен. Той вярваше, че убиецът сигурно е високопоставен служител, някой от тези, които се занимават със слухове от града. Беше разпрострял мрежата си много нашироко. — Тя се усмихна леко. — Знаеш ли, сър Хю, той споменаваше и теб. Наричаше те „тихийт“, човекът, който предпочита да наблюдава, вместо да говори, смяташе те за надежден млад служител.

— Тогава служех в съдебната канцелария на Зеления печат. Продължавай, мистрес.

— Бонифас започна внимателно да наблюдава Ившам. Той беше много умен; често се измъкваше нощем, за да слухти и да се оглежда какво става около Ившам. Колкото и странно да е, той хранеше симпатии към този човек. Към Инглийт обаче се отнасяше съвсем различно, наричаше го нечиста твар, злостната сянка на Ившам.

Тя замълча.

— Мистрес?

— Бог да ми прости! Аз го окуражавах в тези мисли. Докато служех при лейди Ема, Инглийт все се навърташе наоколо, като някаква пагубна сянка. Не човек, а змия! Не обичаше жените, с изключение на най-скъпите проститутки в Чийпсайд, поне така се говореше в нашето домакинство.

— Ившам и Инглийт сигурно са те издирвали?

— Бонифас беше умен. Официално и открито той живееше заедно със сестра си, но нае тайна квартира за мен на Патерностер Роу. Благодарение на заплатата, която получаваше, както и на печалбите си от хазарта, той имаше възможност да обзаведе хубаво стаите ни и жилището ни беше топло и уютно. Предположението ти е вярно. Приех друго име, Матилда. Винаги съм била сръчна с иглата и изкарвах добри пари като шивачка. Времето си минаваше. Бонифас беше зает с работата си — с едно или с друго, но това, което той

наричаше мрежата на Ившам, сякаш просто го хипнотизираше. Той започна да си дава сметка, че Ившам явно разширява властта и влиянието си далеч отвъд Уестминстър. Не можеше да се определи връзката между Ившам и Инглийт; нечестив съюз ли бе това? Беше ли Ившам невинен във всяко злодеяние? Инглийт ли беше виновният? Или Ившам просто си затваряше очите за злодеянията на своя подчинен? Той се отнасяше с проблема така, както някой учен се занимава със сложен логически проблем, конструирайки ребуси, съчинявайки стихове...

— Аз стоя в центъра невинен — прекъсна я Корбет, — и соча към четирите ъгла.

— Да, да — отвърна Беатрис, — това беше един от тях. Бонифас обаче беше твърдо убеден в едно свое заключение. Той истински вярваше, че чрез Ившам и Инглийт ще успее да разобличи Мистериум. Всъщност никога не ми каза подробностите, макар да изброяваше имена, възможности. Все се връщаше към смъртта на лейди Ема. И към замесените. Беше убеден, че коронер Флешнър е могъл да направи повече, и се чудеше дали му е било платено или е бил изнудван от Инглийт или Ившам, или пък и от двамата. В дните преди смъртта на Бонифас...

— Значи ти си сигурна, че той е бил убит? — попита Корбет.

— Бонифас никога не би ме напуснал. В онези дни той беше извънредно зает, толкова погълнат от проблема, че аз не успях дори да му кажа, че съм бременна, че очаквам дете. После се случи нещастиято. В квартала плъзнаха слухове, че Бонифас Ипгрейв е бил арестуван в Съдърк, но е избягал в „Сейнт Ботълф“, в Крипългейт. Исках да го посетя, но той ме беше предупредил да бъда много предпазлива, особено по отношение на Инглийт. В действителност дойдох дотук, но църквата беше строго охранявана от войници и пристави. Уплаших се и се укрех, а после Бонифас изчезна. Да, чувах слухове, клюки, брътвежи, които с времето постепенно затихнаха. В сърцето си знаех, че Бонифас е мъртъв. Ако беше жив, ако се беше измъкнал, той щеше да се върне у дома, при мен. — Гласът ѝ затрепери. — Тревожих се за себе си — тя се пресегна и стисна ръката на сина си, — и за детето, което носех. Избягах и се скрих при далечни роднини в Уинчестър, където се роди Стивън. Отново приех друго име и се представих за вдовица. Един възрастен търговец на вълна, богат и

добър човек, поиска ръката ми. Той прие Стивън като свое дете, даде му образование, изпрати го на училище, а после и в Оксфорд...

— Според теб — попита Ранулф, — дали Ившам е подозирал, че Бонифас те е подслонил? Възможно ли е това да е била още една причина, за да се настрои срещу него?

— Може би — промърмори Беатрис, — но каква опасност бих могла да представлявам аз за Ившам? Просто компаньонка, която е избягала, когато господарката ѝ е била убита.

— Каж ми тогава — прекъсна я Корбет и напомни: — Ти си под клетва. Питам те, в името на верността ти към краля, казвала ли си някога, на когото и да е друг, освен на сина си това, което изповяда пред мен?

— Не — отговори тя категорично. — Ах, за Бога, как ми се иска да можех да кажа, че съм го направила. Знам какво възнамеряваш да докажеш, сър Хю.

— Стивън Есколиър — повиши глас Корбет, — известен още като Калугерицата, ти си млад, енергичен, образован. Имал си мотива и силата да убиеш Уолтър Ившам, неговия довереник Инглийт, Уолдън и Хюбърт Монаха. Коронер Флешнър също с имал вина спрямо твоята майка, затова той също умира. Приемал си за виновна и Кларис, втората съпруга на Ившам, защото е била негова съпруга. Убил си нея и мъжа, който се е опитал да я защити, Ричард Финк. Също така си влязъл в църквата и си се опитал да убиеш сина на Ившам, отец Джон. В някои случаи си приемал името на баща си, друг път си подражавал на Мистериум, убиеца, когото баща ти е преследвал. Доказателствата срещу теб натежаха много. Можеш ли да ми посочиш някаква причина, поради която да не те изправя пред кралския съд по обвинение в убийство?

— Не, не — изплака Беатрис, — не, това не е възможно.

— Мистрес, кой друг знаеше това, което знаеше ти? Или синът ти е виновен, или и двамата сте виновни! Не забравяй, че ще трябва да отговаряш за собствената си простъпка, за това как си избягала при нападението над твоята бивша господарка, лейди Ема.

— Знам, знам — прошепна Беатрис. — Да цитираме Писанието, „моят грях е винаги пред мен“^[1]. Знам, че един ден ще трябва да платя тежката му цена.

— Мастър Стивън — изправи се Корбет, — какво ще кажеш ти?

Обвиненият писар, пребледнял и напрегнат, в отговор само го загледа втренчено. Той отвори уста, но после я затвори и се взря умолително в майка си.

— Сър Ралф?

Сандуик скочи на крака и изкрещя няколко кратки заповеди на стражите до вратата. Калугерицата се отърси от страха си.

— Те го заслужаваха — извика той и се хвърли към Корбет. Чансън се озова за миг зад него и го сграбчи за рамото, а Ранулф заобиколи тичешком масата и му помогна да избута Калугерицата назад.

— Те го заслужаваха — изкрещя той отново. — Те убиха баща ми и стига да им се удадеше възможност, щяха да убият и мен. Божието правосъдие ги настигна и те умряха заради греховете си. Аз не съжалявам за нищо, чуваш ли, кралски служителю? — Той облиза устните си. — Но аз съм невинен! — извиси се гласът му.

— Срещу теб има много обвинения — приближи Корбет и го потупа по гърдите. — Едно ужасяващо убийство подир друго, после и онзи метеж в Нюгейт и клетите невинни, които загинаха вътре, в тази църква и около нея. — Той сграбчи китката на Калугерицата и просъска: — Мислиш ли, че само защото си писар и духовно лице, ще можеш да се позовеш на привилегията за неподсъдност на духовенството, и че влиятелните ти приятели Стантън и Бландфорд ще ти помогнат? Ще ти кажа нещо, сър. — Той не обърна внимание на сърцераздирателните ридания на Беатрис, която седеше отчаяна, напълно сломена духом на стола си, — ти никога няма да бъдеш свободен човек. Сър Ралф, нареди на стражите си да откарат мастър Калугерицата в Тауър. Да го затворят в централната кула.

— А майка му? — попита комендантът.

Корбет се приведе към Беатрис и отдръпна ръцете от лицето ѝ.

— Мистрес, доказателствата срещу твоя син са много сериозни, както и тези срещу теб. Можеш да се върнеш в дома си. Ако се опиташ да избягаш, това ще се приеме като доказателство не само за твоята собствена вина, но и за тази на сина ти. Ако бъдеш заловена в бягство, може да бъдеш обесена незабавно. Разбираш ли ме? Трябва да си наясно със закона и с наказанията, които той предвижда.

Беатрис, с призрачно бледо лице и с треперещи устни, го гледаше потресено.

— Мастър Сандуик, прати някой да съпроводи мистрес Беатрис до дома ѝ. Ти, Калугерица, отиваш в Тауър. Може би кралските следователи ще могат да изтръгнат истината от теб.

— Няма да бъда подлаган на изтезания — прошепна Калугерицата.

— Това, което си направил — бързо го прекъсна Корбет, — е работа на съда. Махнете този човек отук!

Калугерицата се отърси от шока и се опита да се отскубне от стражите си, крещейки проклетия срещу Корбет, а после се обърна просълзен към майка си, която, придружавана от двама стрелци, сломена от скръб, го следваше отзад. Процесията напусна църквата и вратата се захлопна зад тях. Сандуик грабна портупея и плаща си от своите оръженосци и докато се запасваше, попита Корбет дали работата е приключила. Той отговори утвърдително и се нареди да отиде в нефа, но в този момент Ранулф го дръпна за ръкава.

— Доказателствата срещу Калугерицата са много сериозни. Изповедта на собствената му майка беше достатъчно осъдителна. В крайна сметка, кой друг е знаел? — Той посочи към нефа. — Не и те, със сигурност.

Корбет кимна, нямайки търпение да се присъедини към тримата, които продължаваха да стоят в нефа. Те бяха наблюдавали развитието на драмата и сега гледаха очаквателно към него.

— Сър Хю?

— Да, Ранулф?

— Калугерицата няма бойно куче. Ти дори не спомена за опита за убийство срещу теб.

— Мисли! — Корбет се върна към него. — Мисли, Ранулф. — Той повиши глас, и думите му отекнаха в огромното кухо пространство на празната църква. — Калугерицата е привикнал да се разправя с престъпниците в Убежището на Уестминстър и Уайтфрайърс^[2], също както и ние. В този град можеш да наемеш дузини убийци. Сигурен съм, че той е правил именно това. Слава Богу, той се провали. Ще бъда благодарен — той махна с ръка около себе си, — ако се погрижиш да загасят мангалите, свещите и кандилата. Заклучи тази църква след мен.

— Ще го сторя, а после...

— А после, какво Ранулф?

— Имам малко работа в града — усмихна се Ранулф, нямайки търпение да избяга от тежкия, пронизателен поглед на Корбет. — После трябва да го отпразнуваме, сър Хю. Ще се върнеш ли в имението си в Лейтън?

— След известно време — отвърна му Корбет. — Когато това наистина приключи.

Той мина през нефа и отиде при брат Кътбърт и Аделиша, която се бе облегла на ръката му. До тях отец Джон вдигна ръка за благословия.

— Сър Хю — попита свещеникът, — истина ли е това? Чухме част от думите ти. Калугерицата ще бъде ли обвинен в тези ужасни убийства?

— Той със сигурност ще се изправи пред кралския съд.

— А майка му? — попита брат Кътбърт.

— На нея също ще й бъде предявено обвинение. — Корбет приближи до отец Джон и му протегна ръка. Ръкостискането на свещеника беше вяло, пръстите му — студени.

— Съжалявам — промълви Корбет, улавяйки погледа му. — Майка ти е била жестоко убита. Казвам ти, сър, жената, която нарича себе си мистрес Беатрис, ще отговаря за много неща.

— Възможно ли е и тя да е била съучастница? — попита отец Джон.

— Със сигурност — отговори Корбет, — и аз те уверявам, че когато Калугерицата бъде изправен на съд в Уестминстър Хол, всички вие ще бъдете там за да чуете доказателствата.

Беатрис Есколиър забодде иглата си в сложната бродерия на брокатената покривка, върху която работеше, вдигна глава и се огледа в малката, но удобна и слънчева дневна на горния етаж в малката къщичка на Майтър Стрийт. Тя отмести столчето за крака и простря ръце, за да улови топлината, идваща от огъня, който весело бумтеше в покритата камина. Взря се в изваяните лица на фавни, които украсяваха полицата над камината и се замисли за сър Хю Корбет, толкова умен, толкова пронизателен, с ум като стрела, насочена право в целта. В много отношения той й напомняше за Бонифас, целенасочен, решителен. Тя погледна към затворения с капаци

прозорец. Още един ден беше изминал. Независимо от това, което Корбет беше казал, нищо не се беше случило. Тя си беше тук, в топлатата, благоуханна стая, но Стивън чезнеше в студените тъмници на Тауър. Тя беше молила за него, беше настоявала да го види, но Корбет бе непреклонен. Трябваше да стои тук и да чака.

Беатрис въздъхна, стана и запали роговия фенер, поставен върху полираната повърхност на черния дъбов скрин, а после и свещите в свещниците. Езиците на пламъците лумнаха и се замятаха нагоре, хвърляйки великолепни отблясъци върху чашите, каните, бокалите и сребърните подноси на полиците, седефеното разпятие и златните и сребърни нишки на гоблените, покриващи стените. Тя се върна обратно на стола си пред огъня, ръката ѝ докосна псалтира върху малката масичка до нея. Може би трябваше да се помоли? Премести свещника, взе книгата и я отгърна на любимата си молитва, Благословията на Симеон^[3]. Всеки път се възхищаваше на изящната, прецизно изписана рисунка, която украсяваше главната буква „Б“. Младият духовник, който бе изобразен на нея, облечен в зелен жакет и бял панталон, седнал на църковна скамейка с молитвеник в ръце, винаги ѝ напомняше на Бонифас.

Беатрис заплака тихичко. Тя се облегна назад на стола си и се отдаде на спомените, обгърната от силната топлина. Ако притвореше очи в пъстрата светлина на стаята, можеше да види как нейният любим се вижда в нея, както винаги, с прекрасната си усмивка. И тя затвори очи, но в този миг я стресна почукване на входната врата. Вдигна свещника и излезе в ледения коридор. Студът от каменните плочи на настилката проникваше през меката топлина на пантофите ѝ.

— Кой е? — попита тя.

— Мистрес, аз съм, отец Джон. Дойдох да видя дали при теб всичко е наред и да те уверя, че не храня лоши чувства.

Беатрис прехапа устни, извади резетата от горния и долния край на вратата и я отвори. Светлината бързо гаснеше. Пастор Джон свали шала от устата си и потропвайки с крака, ѝ се усмихна, като същевременно измъкна от големия си плащ малка запушена манерка и я размаха.

— Мистрес, умирам от студ, а това е силен кларет, най-добрият от лозята на Гаскония. Ако се подгрее с горещ ръжен и се смеси с

малко нарязани ябълки и индийско орехче, ще стане чудесен, сгряващ сърцето пунш.

— Влез, отче, заповядай вътре.

Свещеникът мина покрай нея и тя затвори вратата.

— Залости ли я?

— Не, отче. Твоето присъствие тук сега е достатъчна защита — усмихна се Беатрис и му посочи вратата на дневната. — Заповядай. Влез и се стопли. — Тя се засуети около него, придърпа му стол, така, че свещеникът да може да седне до огъня. Отец Джон развърза плаща си, свали ръкавиците си и се настани, протягайки ръце към топлината.

— Мистрес — усмихна се той, — отпуши манерката, нека пийнем нещо сгряващо.

Тя бързо се подчини и най-напред свали два калаени бокала от полицата над камината. Постави ги на масата, махна запушалката на манерката и ги напълни, после пъхна два малки ръжена в горящите главни и тръгна към кухнята, за да потърси ръсачката с индийското орехче. Тъкмо стигна дотам, когато вратата на дневната се отвори и тя стреснато се обърна. Сър Хю Корбет, следван от двамата си верни помощници, Ранулф и Чансън, влезе вътре. Отец Джон скочи на крака.

— Сър Хю, дори не ви чух...

— Не би и трябвало — Корбет натисна свещеника по рамото, принуждавайки го да седне отново на стола си. — Ранулф, помогни на мистрес Беатрис да настани всички ни удобно. — Той посочи към един покрит с дамаска стол. — Аз ще седна тук, до нашия добър отец Джон. — Изпълненият му със сарказъм глас накара свещеника рязко да се обърне. — О, между другото — Корбет посочи към пояса около кръста на свещеника, на който висеше ножница с дълга кама, — свали това, сър.

Отец Джон се подчини. Корбет взе пояса и го постави от другата страна на стола си. Ранулф беше придърпал друг стол, така че да седне плътно до дясната страна на свещеника. Чансън, въоръжен с малък арбалет, застана до вратата. Корбет одобрително подуши въздуха.

— Ароматни билки, хубаво месо и отлично вино. — Той вдигна манерката. — Ти ли донесе това, отче?

— Да, малък дар, който реших да споделя с мистрес Беатрис. Искан да я успокоя.

— Точно щях да правя пунш — раздразнено се сопна Беатрис от мястото, на което бе застанала, до вратата на малката си кухня.

— Защо да се хаби такова хубаво вино за пунш? — Корбет вдигна един от бокалите и го тикна пред свещеника. — Пий. — Усмивката му се стопи. — Пий! — повтори той.

Отец Джон само го изгледа в отговор, а лицето му цялото се изопна от напрежение.

— Пий — прошепна Ранулф, оголвайки камата, която до този момент бе крил в ръката си. Той забодее връхчето ѝ под брадичката на свещеника, а Беатрис нададе лек вик на протест, който замря, когато отец Джон бутна чашата.

— Нещо не ми се пие вино, сър Хю, не точно сега. Трябва да си вървя...

Камата на Ранулф отново се показа.

— Мистрес — предупреди я Корбет, — не си и помисляй да пийнеш и глътка от този дар. Сигурен съм, че е смъртоносно отровен. — Той потупа отец Джон по рамото. — Ти си истински син на баща си, в толкова много отношения. Дойде тук като вълк в овча кожа, за да довършиш играта, да убиеш и последния човек от твоя унищожителен списък.

— Калугерицата е убиецът — каза остро отец Джон. — Калугерицата е в Тауър заради престъпленията си, нали!

— И може да си остане там — със същия тон му отвърна Корбет. — Мастър Есколиър ще трябва да отговаря за много сериозни неща, освен ако негова светлост кралят не реши другояче, а аз мисля, че е възможно да го стори. Ще му бъдат поставени определени въпроси за бунта в Нюгейт, но що се отнася до последното, което се случи в „Сейнт Ботълф“, то в основата си беше постановка. Разбрах, че нещо не е наред, че има някаква грешка. Калугерицата винаги е отричал, че той е автор на писмата от „Страната Кокейн“.

— Какво?

— О, я не се прави на невинен! Има толкова много нерешени въпроси. Така и не проумях защо Калугерицата ще убива мистрес Кларис и нейния любовник Ричард Финк.

— Аз не...

— Постоянно си задавах един и същ въпрос — спокойно продължи Корбет. — Кой знаеше истината за злодеянията на Ившам?

Най-вероятно мистрес Беатрис. Тя на свой ред призна, че единственият човек, на когото е казала някога, е бил нейният син, писарят, който нарича себе си Калугерицата. И не излъга. Просто е пропуснала един важен факт — грехът, който я преследва от години. — Корбет погледна към Беатрис. — Не е ли истина това, мистрес? — Той не изчака отговор, а се обърна отново към свещеника, наблюдавайки очите му, играещи, променливи, убягващи, като очите на всички убийци, когато търсят изход от капана, в който са хлътнали. — Била е с майка ти в нощта, когато тя е загинала. Оттогава насам мистрес Беатрис е преследвана от чувството за вина, което непрестанно терзаело душата ѝ. И така, на последните коледни пости, при подготовката за Коледа, тя е направила пълна изповед. Със сигурност си спомняш случая, нали, отец Джон. Архидяконът на „Сейнт Пол“ всяка година подканва гражданите на Лондон да получат опрощение. В църквата се сбират свещеници от целия град. Те застават в редици по дължината и ширината на нефа, скрити зад паравани, за да могат каещите се, притеснени от това, което трябва да изповядат, да нашепват греховете си анонимно. И както става в живота, случайността — или милостивият Бог — може да ни поднесе най-необичайни съвпадения. Мистрес Беатрис отишла да изповяда греховете си в „Сейнт Пол“. Направила го в най-големи подробности — разказала на свещеника всичко: за убийството на Ема Ившам, за бягството си, за подозренията си спрямо сър Уолтър, за възможното му съучастие в гибелта на съпругата му, за сатанинския му съюз с разни дяволски изчадия като Уолдън и Хюбърт Монаха. И най-важното, изповядала, че все още се чувства като страхливка, която е предала подарката си.

— Тя не се е изповядвала пред мен.

— О, отец Джон, мисля, че е станало точно така. Да, няма доказателства — Корбет чукна по чашата с виното, — освен това тук, твоята единствена и ужасна грешка. Вярно ли е? — Той изправи гръб на стола си. — Подозирах те въпреки твоето боязливо, плахо държание. Ти винаги имаше на разположение някаква история, някакво извинение, че си бил някъде другаде, когато бяха извършвани всички тези ужасяващи, грозни деяния. — Корбет вдигна ръка. — Само в един случай алибито ти се пропука, беше твърде многословно, твърде нагласено, твърде гладко.

— Какво имаш предвид? — възрази ядно отец Джон.

— Това нападение срещу теб в „Сейнт Ботълф“. — Корбет спря, за да изчака Беатрис, която отиде до кухнята, за да си донесе стол, а после седна на него, загубила ума и дума и загледа и заслуша като хипнотизирана. — Според теб, отец Джон, нападателят влязъл в ризницата през външната ѝ врата. Бил си ударен, повален и завързан.

— Сър Хю, аз бях наранен, сам видя белезите по лицето ми.

— Не, не — продължи Корбет, — получил си ги по време на борбата с мастър Финк. Но да оставим това за малко. Не си бил удрял и повален. Не си отишъл просто да наобиколиш „Сейнт Ботълф“. Отишъл си в църквата като убиец, с отрязаните глави на жертвите си, Кларис и мастър Финк. Сложил си ги в онзи кръщелен купел, като знак на отхвърляне на всичко, в което някога си вярвал. После си се върнал в ризницата и си зачакал мастър Флешнър. Бил си го поканил предварително, в определено време, за да стане твой свидетел; той също е твоя жертва, както и останалите. Имал си готово, преплетено въже, което си нахлузил на глезените и китките си. Какво по-лесно от това? Когато мастър Флешнър ти се е притекъл на помощ, не би могъл да забележи подробности — не и клетият, изнервен Флешнър, в тази ледена, пуста ризница, отчаяно опитващ се да освободи нещастния отец Джон. Ти със сигурност си се подготвил добре. — Корбет се надвеси и докосна малката, заздравяваща рана върху челото на отец Джон. — Дори си се порязал сам, уж че убиецът те е белязал и е бил на път да изреже буквата „М“.

Разбира се, всичко това е шарада, базирана на погрешна логика. Първо, мастър Флешнър твърдеше, че когато влязъл в църквата, убиецът излязъл от вратата на ризницата, после побягнал обратно. Защо ще прави подобно нещо? Най-добрият му път за отстъпление е бил през външната врата, към хаотично разпръснатото, буренясало гробище. Защо му е било да влиза в църквата? За да създаде илюзията, че в ризницата има двама души, нали така? Ти, жертвата, и предполагаемият нападател. Мастър Флешнър е бил човек със слаби нерви, доста боязлив, както ти сам го описа. Щяло е да му отнеме доста време, за да прекоси църквата и да се изкачи по стъпалата на олтара в ризницата. Достатъчно време, за да се подготвиш за ролята на жертва. Увил си преплетените въжета около китките и глезените си. — Корбет направи пауза. — Какво значение е имало това всъщност? Мастър Флешнър така и не е забелязал нищо нередно. И все пак в твоя

разказ има една съществена слабост. Флешнър те намира завързан, а буквата „М“ само след миг щяла да бъде издълбана на челото ти. Защо убиецът не е предприел следващата логична стъпка — да те убие, да пререже гърлото ти, работа само за един миг — за един удар на сърцето? Защо този безжалостен изверг е пощадил жертвата си, която е не друг, а самият син на Ившам, при това вече вързан, готов за убийство? Защо те е оставил като възможен свидетел срещу него? — Корбет вдигна рамене. — Освен, разбира се, за да си подsigуриш хитро алиби срещу всякакви обвинения, които биха могли да се повдигнат срещу теб.

Отец Джон не отговори. Той се беше отпуснал на стола си, устата му бе леко отворена, а полузатворените му очи се взираха в огъня. Корбет се зачуди дали умът му е съвсем на място. Беше ли го грижа изобщо за това, което се случваше? Дали разкритията за баща му и майка му не бяха унищожили окончателно душата му?

— Да преминем и на среднощния посетител на мистрес Аделиша в горичката на „Сион“. Разбира се, и това със сигурност си бил ти. Отново въпрос на логика. Разпитвал си я за жена на име Беатрис. Настоявал си да узнаеш дали Ившам е търсил някакви сведения за нея преди двадесет години, непосредствено след изчезването на Бонифас.

— Извинявай? — прекъсна го отец Джон с подчертано високомерно изражение на лицето. — Какво точно имаш предвид, писарю?

— Ами, това, свещенико, че когато проведох съдебното си заседание в „Сейнт Ботълф“, се оглеждах наоколо и тихомълком се питах кой би задал такъв въпрос? Стантън или Бландфорд? Не, те пускат въдиците си в други рибарници, интересуват ги различни неща. Отец Кътбърт? Защо ще се преструва? А и Аделиша бързо би го познала. Калугерицата? Но той е знаел всичко за Беатрис. Тогава? Оставаше само ти — убиец, който се е питал дали списъкът му с жертви е пълен. Сигурно не си чакал дълго, след като си чул изповедта на мистрес Беатрис, за да посетиш Гилдхол и да прочетеш в коронерския архив записките на мастър Флешнър относно смъртта на майка ти и изчезването на нейната компаньонка.

Сигурно си се питал, както и аз впрочем, за нейната роля в тази ужасяваща история. Била ли е съучастница? Как е избягала? Къде е

била? И най-вече, имала ли е някаква вина за смъртта на твоята майка? — Корбет замълча за миг. — О, да, ти със сигурност си изслушал изповедта на Беатрис. Между другото, къде е погребана майка ти?

Отец Джон само преглътна, взирайки се с немигащи очи в огъня.

— Нека кажа аз — продължи Корбет. Той погледна към Ранулф, който му отвърна с поглед, изпълнен с любопитство. Служителят се бе занимавал със свои собствени разследвания, докато неговият господар беше пазил всичко, което беше открил, в пълна тайна. Корбет го беше помолил единствено да постави къщата на мистрес Беатрис под най-строгото наблюдение и незабавно да го извести в близката кръчма, ако при нея се появи посетител.

— Знаеш къде е погребана майка ми — каза грубо отец Джон.

— Разбира се, че знам — отвърна Корбет. — В „Сейнт Ботълф“, под плочите, водещи към олтара на Светата Дева. Сигурен съм, че Уолтър Ившам е поставил там надгробна плоча, с думи, възхваляващи добродетелите на майка ти и оплакващи скръбната загуба. Веднага, щом си чул изповедта на Беатрис, си започнал да гледаш на тези слова като на сатанинска лъжа. Наредил си да вдигнат камъка и да го заменят с нова, гладка плоча. Кой е щял да забележи? В крайна сметка надгробните паметници се забравят бързо — но не и от теб, не и с такъв изгарящ спомен като истината за трагичната съдба на майка ти. И тъй, ти си махнал онзи камък. В твоето съзнание той е впълъщавал всичко, което си мразел у баща си.

Корбет замълча, за да събере мислите си.

— Ти постоянно твърдеше, че не знаеш нищо за делата на своя баща, но това беше лъжа. Знаел си всичко и именно това е била причината да станеш свещеник, нали? Отхвърлил си света на баща си. Знаел си за мръсотията, през която е газил, за да си проправи път, знаел си за приятелите му, за двойствения му живот, за двуличието му, за подлостта и коварството му, може би дори за слабостта му към престъпния свят. Бащата познава сина, синът познава бащата. За теб не би било трудно да следиш отблизо баща си, да го посещаваш в ролята на приятелски настроения, любящ син, но в същото време си държал отворени очите и ушите си. Разбрал си за срещите му с онези твари Уолдън и Хюбърт Монаха. Чул си слуховете, че той е покровителствал техните банди и си влязъл в ролята на автора на писмата от „Страната Кокейн“. Удачен избор — светът, обърнат с главата надолу. — Корбет

се наведе напред и докосна свещеника. — Отец Джон, напълно разбирам твоя гняв, твоята ненавист, твоето желание за възмездие. Това, което ме направи твой противник, бяха нещата, които си извършил. Първоначално си ударил по репутацията на баща си. Ти си изпращал онези писма на Стантън и Бландфорд, едно доказателство подир друго, така че кралят да бъде принуден да действа и баща ти да бъде заловен на местопрестъплението с Уолдън и Хюбърт Монаха. Това сигурно е било източник на огромно удовлетворение за теб.

Отец Джон се подсмихна, сякаш се наслаждаваше на някаква известна само на него шега.

— Уолдън и Хюбърт бяха прибрани в Нюгейт, но баща ти изненада всички. Той не се опита да защити името си; просто се остави на милостта на краля. Претърпя духовен прелом, подобен на преживяния от свети Павел по пътя за Дамаск^[4] и приел ролята на уморен от живота, съкрушен отшелник в абатството „Сион“. Всъщност ти си познавал своя баща, така както го е познавал и отец Кътбърт. Уолтър Ившам просто е искал време и спокойствие, за да разсъди, да планира, да потърси път за отстъпление. Ти си бил твърдо решен той никога да не получи възможност да измине този път. Отишъл си в абатството „Сион“. Посетил си Аделиша и брат Кътбърт като съвестен свещеник, но после си се върнал, за да шпионираш и да проучиш обстановката. Открил си, както го открих и аз, че двамата често се срещат посред нощ. Брат Кътбърт напускал параклиса на свети Лазар и отивал в горичката, за да бъде с единствената истинска любов на своя живот. Те стояли и обсъждали миналото, наслаждавайки се на компанията си. Ти просто си изчакал своя час и после си нанесъл удара си.

[1] Псалтир, пс. 50:3. — Б.пр. ↑

[2] Манастир на кармелитския монашески орден. — Б.пр. ↑

[3] Благословията, отправена от Симеон, цитирана в Евангелие от Лука, 2:25-39. В нея Симеон благославя младенца Исус на четиридесетия му ден в Храма като Божи син. — Б.пр. ↑

[4] Пътят, извървян от св. Павел, който бил гонител на християните, но по пътя за Дамаск му се явил разпнатият Христос и той станал най-ревностен проповедник на християнството. — Б.пр. ↑

*Holm-gang: борба на живот и смърт
между двама съперници на малък остров*

— Моите посещения в абатство „Сион“ са записани съвсем стриктно — възрази отец Джон.

— Не, свещенико. Не говоря за влизането ти през парадната порта, когато си разговарял с абата, с видните гости или с отговорника за милостинята, а за други случаи, когато си се връщал в най-тъмна доба с нахлупена качулка и маска, въоръжен като за война. Носел си и стълба, по която си се прекачвал през стените, криел си се и си дебнел в шубраците.

— Брат Кътбърт е доста бдителен, както и неговото бойно куче.

— Глупости. Огадон е просто едно старо псе, което те е познавало и не би те нападнало. За всеки случай обаче си му донесъл нещо вкусничко, поръсено с билки, които са го приспали. Ето това се е случило през нощта, в която си убил баща си.

— Аз бях в „Сейнт Ботълф“. Нима забрави, кралски служителю, бунта в Нюгейт? Моята църква беше нападната, оплячкосана, разграбена, а моите енориаши — избити.

— Наистина ли беше там? — продължи Корбет. — Кой го казва? Всичко беше толкова объркано, потънало в хаос. Спомням си, че те срещнах чак на другата сутрин — нищо повече. Всъщност, това, което се случи в „Сейнт Ботълф“, е могло само да усили решителността ти да раздаваш правосъдие. Както всички останали, така и отец Джон е шокиран и разстроен от това, което се случва, и се скрива в своя дом, или пък намира убежище някъде другаде. А всъщност ти си бързал през мрака, за да се добереш до абатството „Сион“. Влязъл си в двора. Брат Кътбърт е бил излязъл, Огадон е дремел и ти си му помогнал да продължи да спи. Влязъл си в параклиса за покойниците, слязъл си по стъпалата до килията на баща ти. Той те е посрещнал, любопитен,

може би дори изненадан, но не и уплашен, не и от своя син, който е напуснал света на оръжията, за да стане свещеник. Мога само да си представя неговата надменност, неговата присмехулна снизходителност. Той те е поканил да влезеш. Изчакал си го да седне и после си нанесъл удара си, с един силен замах си прерязал гърлото му. Шурнала кръв. През онази нощ ти си взел накитите и малкото вещи, които баща ти бил взел със себе си. Търсил си един определен пръстен, нали така?

— Откъде бих могъл да знам за него?

— О, я стига, свещенико, историята за случилото се в „Сейнт Ботълф“ е била широко известна. Това е нещо, което лесно си могъл да научиш през годините, имам предвид, за пръстена на Аделиша. Той със сигурност е бил сред нещата, които баща ти е пазел много старателно. Щом си убил сър Уолтър, си взел пръстена и си напуснал. Понякога обстоятелствата работят против нас, друг път са на наша страна. Когато брат Кътбърт се върнал и открил, че сър Уолтър е убит, решил да прикрие следите, да обвие убийството в мистерия, за да предпази себе си и да не трябва да отговаря на въпроси за това къде се е намирал, когато е било извършено престъплението.

— Аз ли съм направил всичко това? — подигравателно каза отец Джон. — И никой не е забелязал?

— Обходих земите на абатството „Сион“, те са безлюдни. Зидът на оградата е много близо до реката. Човек като теб, млад, ловък, здрав и силен, може да наеме малка лодка, да мине по брега, да вземе стълбата, която предварително е скрил наблизко, и да се изкачи през зида. Няма часови, които да стоят на пост. Огадон те познава. Брат Кътбърт често напуска параклиса на Свети Лазар, за да отиде при Аделиша. Направил си същото нещо и през нощта, когато сам си отишъл да я навестиш, промъквайки се през горичката, твърдо решен да откриеш коя е тази Беатрис. Но нека се върнем към нощта, в която бе убит баща ти. — Корбет хвърли поглед към вратата. Чансън стоеше на пост, с насочен арбалет. Ранулф беше нащрек, както винаги. Беатрис седеше на столчето си, зяпнал от изумление пред всичко, което чуваше.

— Ти си нанесъл и удара по Инглийт. Той се е оказал много полесна плячка. Бил е пиан. Намирал се е в публичен дом. Уморен и замаян от виното, той е седял отпуснат на стола си в общото

помещение на кръчмата. Влязъл си ти, с ниско спусната качулка и с маска. Кръчмата е била пълна с хора, кой ще забележи, кой ще се заинтересува? Инглийт, пиан, замаян, с притъпени сетива, е бил извлечен през вратата в онази пуста, мръсна уличка, където е бил подготвен за кошмарната екзекуция — привързан за трупа на обесен, преди да бъде хвърлен в реката.

Корбет с изострено внимание погледна към свещеника, който ровеше в расото си, но единственото, което измъкна, беше малка броеница, чиито зърна започна да прехвърля през пръсти.

— Както казах — отбеляза Корбет, — понякога обстоятелствата работят в наша полза, но понякога са срещу нас. Има едно нещо, което не си планирал или замислил ти, и това е бунтът в Нюгейт и бягството на хората на Уолдън и Хюбърт Монаха. Е, това вече е работа на господинчото, който се нарича Калугерицата, и той ще трябва да отговаря за стореното. Можело е да те убият, но не се е случило; може би си приел оцеляването си като знак за оправдание на твоите действия. Вече си подготвял убийството на Уолдън и Монаха и, да го кажем направо, техните глави са ти били поднесени на тепсия. Кралят бе принуден да ги пусне заради липса на доказателства след убийството на твоя баща. Всеизвестно беше, че те ще отидат да празнуват в „Ангелския поздрав“. Ти просто си изчакал, избрал си момента и си нанесъл поредния си удар. Влязъл си в кръчмата въоръжен и дегизиран, изкачил си се по стълбите, убил си пазача им и си отишъл при тях. Двамата разбойнически главатари вече са били доста пияни. Те пили от отровеното вино, а за теб не е останало нищо друго, освен да наблюдаваш как умират. Изрязал си буквата „М“ на челата им, заплашил си проститутките и си напуснал.

— Бих могъл да бъда разпознат, забелязан.

— Не, всъщност не. Главата и лицето ти са били скрити зад маската и голямата качулка. Пък и кой ли наистина би се загрижил за Джайлс Уолдън и Хюбърт Монаха? Не мисля, че редицата от опечалени на техните погребения е била от най-дългите. Ти си бил твърдо решен да доведеш до край своя убийствен план и то колкото е възможно по-скоро. Не съм много сигурен за събитията в реда на тяхната последователност, но или преди да убиеш тези двама негодници, или непосредствено след това, ти си посетил мистрес Кларис и Ричард Финк в голямата им къща. Сигурно си подозирал, че

лейди Кларис му е отпуснала края и че има връзка с Финк. Вероятно си разбрал, че никак не им се е искало да задържат слугите край себе си. Това е помогнало на делото ти; и точно то насочи подозренията ми към теб. Кой друг би могъл да знае, че къщата ще бъде пуста? Още повече, че когато аз влязох там, не открих никакви следи от обир или безредие. Просто защото ти си знаел пътя. Качил си се по онези стъпала, знаейки точно какво ще намериш. Стигнал си до спалнята. Финк те е чул, разтревожил се и те е пресрещнал на вратата, когато си влязъл в стаята. Разменили сте си удари...

— Аз съм свещеник, не съм обучен да...

— Глупости — язвително го прекъсна Корбет. — Обучен си бил за битки, докато си служил като оръженосец в домакинството на Норфолк. И нещо по-важно, преливал си от ненавист и гняв. Бил си твърдо решен, че Кларис трябва да умре. Защо такава жена да се облагодетелства от смъртта на майка ти? Бил си безмилостен. Финк те удря, но е повален от теб. Кларис, изпаднала в ужас, е следващата. Тя също е повалена. И двамата са в безсъзнание. Пристъпваш към следващата си зловеща цел. Белязваш челата им, после ги обезглавяваш. Любовното гнездо вече плува в кръв. Поставяш главите в кожена торба, завързваш я, слизаш бързо обратно по стълбите и излизаш навън, на улицата. Връщаш се маскиран в „Сейнт Ботълф“, където подготвяш шарадата, която описах преди малко. — Корбет направи кратка пауза. — Чудех се защо отрязаните глави са поставени в кръщелния купел. Сега го осъзнах. Когато някой влезе в лоното на църквата, той бива покръстен — така го въвеждат в Общността на вярващите. Ти си отхвърлил това, така ли е? Искал си да оскверниш всичко, в което си вярвал преди. Хвърляш главите там и влизаш в ризницата да чакаш мастър Флешнър. Доста натоварен ден, а, свещенико? Сигурно си бил удовлетворен. Почти си осъществил целта си; оставала само жената на име Беатрис.

— Кралски служителю — каза провлечено отец Джон. Корбет забеляза, че той избърса устата си с пръсти. — Ти самият бе нападнал в „Сейнт Ботълф“. — Той подсмръкна. — И за това ли ще обвиниш мен? Аз нямам бойно куче. Може и да съм обучен да въртя бойната брадва или меча, но...

— Кой е казал, че си използвал бойна брадва? — попита Корбет.

— Може и да съм ловък и обучен — почти се усмихна отец Джон, — но да стрелям с арбалет, да имам бойно куче?!

— Тишина! — Ранулф вдигна ръка, за да принуди свещеника да го погледне. — Отец Джон, по реката в Съдърк, около Убежището при Уестминстър или на Уайтфрайърс аз бих могъл да наема десетки убийци. Именно това си направил и ти. Лесно като детска игра, даваш парите в някое тъмно ъгълче...

— Дал си на убиеца името и описанието ми — каза обвинително Корбет. — Казал си му, че живея в Уестминстър. Той ме е причакал там и ме е последвал до „Сейнт Ботълф“, където ме нападна. Клетият Грифитс, войник, изпълняващ дълга си, беше убит и изпратен неизповядан и неопростен при Бога. Същото си направил и с Флешнър. Той не е и предполагал, че агнето, което се грижи за него, е такъв настървен вълк. Завел те е в свещеническия дом, където ти си му поискал бокал вино, с приспивателно, за да ти помогне да заспиш. Но не си пийнал и капка от него. Флешнър си е тръгнал, а ти си го проследил до Куинсхийт. Нападнал си го в мръсната уличка, ударил си го по главата, белязал си го със своя знак и после си го обесил на онази скоба. Ти много добре си усвоил изкуството да се правиш на боязлив свещеник, отчужден от своя баща, който не знае нищо за това, което се е случвало. Знаел си всичко. Ти си опасен човек, отец Джон. Убиец, при това извънредно опасен, безмилостен и жесток. Загубил си призванието си. Служил съм с такива като теб в Уелс и в Северните погранични земи. Бог знае — прошепна той, — че си имал достатъчно причини да се обърнеш, да се промениш, но все пак защо последва пътя на баща си и на Уолдън и Хюбърт Монаха?

— Все още чакам доказателства, сър Хю. — Отец Джон се плъзна още по-надолу в стола си и се протегна, сякаш слушаше някаква интересна история. — Но дори когато събереш достатъчно доказателства, аз си оставам свещеник и мога да претендирам за съдебната неприкосновеност на духовенството. — Той отново прокара ръка пред устата си. Корбет погледна надолу. Броеницата бе разкъсана и зърната ѝ се бяха разпилели в дланта на свещеника. Отец Джон проследи погледа му.

— О, не се тревожи, кралски служителю, аз вече съм избрал пътя си. Знаем какво се каниш да кажеш. Кралят никога няма да ме изправи на съд. Той не би искал подобен скандал да се разчуе надлъж и нашир

из неговото кралство. Колкото до факта, че съм свещеник, това няма да ме спаси от някоя мрачна тъмница, може и да бъда зазидан жив, или да ме оставят на хляб и вода, да се превърна в играчка на тъмничарите, или да бъда прехвърлен в някой далечен, уединен манастир, изложен на своеволията на някой проклет, зъл абат. Не, не! — Той посочи над рамото си към Ранулф. — Или пък да бъда отведен в ареста от някой наемник, за да бъда тормозен и изтезаван? В края на краищата, съществува и името ми, нали? Харесва ми да бъда наричан отец Джон, а така всички ще ме мразят като син на Ившам и като убиец, също като моя баща.

Корбет се пресегна и взе зърната на броеницата от дланта на свещеника.

— Какви са тези неща? Изяде ли някое от тях?

— Разбира се, че да — отвърна свещеникът. — Семена от абрин^[1]; използват се във Венеция. Дават ти едно от тях, ако си обвинен в престъпление. Невинен ли си, оцеляваш, виновен ли си — умираш. Номерът е там, че ако погълнеш семето цяло, то просто минава през теб; твърдата му обвивка е несмилаема. Ако обаче го съдъвчеш, както направих аз, чака те лека смърт, не внезапна, но все пак бърза. — Той притисна ръка към стомаха си и се загледа напред. — Няма да оспорвам това, което ти каза. Мразех баща си от самото начало. Искях да бъда различен. Затова и станах свещеник. Знаех за порочността му, за нечестивите му деяния, за съдружниците му, но никога не съм замислял нищо срещу него, не и докато не чух изповедта на тази жена. Тогава, като в мозайка, парчетата се наредиха на местата си. Неща, които бях чувал и виждал. Подозрения, шушукане, слухове, всичко се превърна в истина. Аз наистина харесвах брат Кътбърт и мистрес Аделиша. Често ги посещавах. Това бяха двама души, които истински се обичаха. Обичаха и да говорят за това, което се бе случило в „Сейнт Ботълф“. От тях научих за онзи пръстен, моето първо реално подозрение, тъй като бях виждал подобен, скрит в бащиния ми сандък. Бях го подминал, без да му обърна внимание, но щом научих истината, за мен всичко умря. Как бих могъл да вярвам в небесния Отец, когато собственият ми баща беше убил майка ми, тази любяща, прекрасна жена? Каква беше ползата от свещите, от литургиите, от тамяна, от благословиите, от светената вода? Всичко е преструвка: мрак тук, мрак отвъд. Вече ми беше все едно.

Беше точно така, както го каза. Мислех, разсъждавах. Отидох в Гилдхол, уж по работа. Взех коронерския архив. Видях записаното за моята майка. Питам се какво се е случило с мистрес Беатрис, после зачаках. Беше толкова просто. Държах дома на баща си непрестанно под око, особено нощем; той винаги работеше под прикритието на мрака. Вярваше само в един стих на Писанието „Живей за деня“^[2] и със сигурност правеше именно това. Злото го привличаше така, както полетът — птицата. Да, аз пишех писмата от „Страната Кокейн“. Хареса ми този образ; подхождаше на моя свят, преобърнат наопаки. Аз предадох баща си на Стантън и Бландфорд, но той се скри в „Сион“. Знаех какво си е наумил. Щеше да се притаи там, щеше да обмисля и да планира, а после щеше да изпълзи обратно на светло, да предложи някакъв договор на краля и да си проправи път обратно към всички привилегии и облаги. Той би предал всекиго, би направил всичко. Затова нанесох своя удар.

Знаех, че брат Кътбърт се среща с Аделиша, беше толкова видно, колкото и това, че слънцето изгрява. Беше много лесно да мина по реката с лодка, да се прехвърля през зида и просто да чакам. Точно както ти го описа. А убийственият метеж в „Сейнт Ботълф“? Приех го като знак. — Той спря, преглътна мъчително и се загледа нагоре към тавана. — Първо, баща ми, или по-скоро тази твар, която се наричаше така. Прерязах му гърлото, без да усетя и най-малката вина. Пияницата Инглийт си заслужаваше съдбата. Същото важи и за останалите. На кого ще липсват Хюбърт Монаха, Уолдън, прелюбодейката Кларис? Хубав избор беше направил баща ми! Подозирах, че тя му слага рога с мастър Финк много преди баща ми да изпадне в немилост. Врълетях в къщата като Гняв Божий. Изтичах нагоре по стълбите. Финк беше дебел и отпуснат. Повалих го. Аз бях техният екзекутор, Корбет. Ами Флешнър, толкова боязлив, плах и умоляващ! Та нали той си бе затворил очите при смъртта на майка ми; сигурно е знаел, но никога не ми каза, той, моят верен енорийски писар. — Пастор Джон избърса устата си. — Осъзнах, както и ти, че моят баща е бил Мистериум. Стигнах до истината. Стори ми се изключително подходящо да приема личността на Мистериум като прикритие, когато раздавам своето правосъдие. — Свещеникът бе съвсем преbledнял. Капки пот блестяха на челото му, но той успя да се усмихне на Корбет. — Много умен и много проникателен, такъв си ти, нали, кралски служителю?

Подозираше ме, но нямаше доказателства. Подведе ме, примами ме като риба с подмятането си, че мистрес Беатрис може да е имала пръст в убийството на майка ми. — Той замълча за малко, притискайки стомаха си, и се приведе напред. В гърлото му се надигна гъргорене. Мистрес Беатрис скочи на крака, сложила ръце на устните си, но Корбет ѝ даде знак и тя остана на мястото си. Отец Джон вдигна лицето си, мъртвешки бледо, присвил от болка очи. — Как успя?

— Отидох да я видя — отговори Корбет. — Тя ме увери, че не е споделяла историята си с никой друг освен със сина си, затова аз просто ѝ зададох друг въпрос. Дали някога, когато ѝ да било, е споменавала по време на изповед това, което наричаше свой таен грях — бягството си в момента, в който нейната господарка е умираше. Предполагах, че е възможно да го е направила, и се оказах прав. Тя ми разказа, че се е изповядала по време на миналите Коледни пости в „Сейнт Пол“. Направих някои проучвания, но дори и преди това хранех подозрения спрямо теб, нещо все ме глождеше. — Той хвана ръката на свещеника. — Ти умираш, отец Джон.

— Аз умирам, Корбет. В името на Бога, моля те, остави ме да си отида в мир. Ти ме осъждаш, но ако има светлина отвъд, ако има съд Божи, там, пред онзи трибунал, аз ще отстоявам своята кауза! — Той отправи насълзен, блуждаещ поглед към Корбет и изохка от силната болка. — Аз бях добър свещеник, наистина бях такъв. Отхвърлих всичко, което правеше моят баща, всичко, което той представляваше сам по себе си, но когато чух изповедта на жената, тогава, тогава моят свят се разпадна. Знаеш ли какво е изведнъж да разбереш, че всичко, в което си вярвал, е лъжа? Че няма правосъдие, че няма правда? Веднъж ми каза, че всички ние сме убийци. Убиваме се един друг в мислите си. Хора като баща ми трябва да бъдат погубвани от хора като теб и мен. Който нож вади, от нож умира. Какъвто е животът им, такава е и смъртта им — ужасна и отвратителна. Кажи ми, Корбет, кой измежду тези, които убих, е невинен? — Той замълча, от устата му се стече слюнка. — А нападението в „Сейнт Ботълф“, когато затворниците от Нюгейт се барикадираха вътре? Вижте колко невинни погинаха там — защо, Корбет? Виж моята клетка майка, отиваща в приюта, да върши добрини, убита като някакво скитащо се на улицата псе. — Той се облегна на стола си и с мъка си пое дъх. — Казах достатъчно. Оставете ме. — Пръстите му се размърдаха. — Оставете ме...

— Няма да те оставим — отговори му Корбет. — Ще останем с теб. Ще присъстваме, когато си отиваш, свещенико, а аз ще отправя тиха молитва към Бога, дано в Своята милост ти окаже малко благоволение. — Той направи знак с ръка на другите да запазят мълчание. Отец Джон потъна в своя свят от болка и мъка. Не направи опит да говори, просто седеше свит в стола си, с ръце на корема, кашляше и се опитваше да изплюе пяната, която избиваше на устните му. Изведнъж потръпна в конвулсия, петите му заритаха по пода, после изпусна дълбока въздишка и клюмна, с увиснала глава и полузатворени очи.

— Не мога да повярвам — мистрес Беатрис се изправи на крака и приближи, за да погледне свещеника. — Наистина не мога да повярвам, че Божието правосъдие е могло да чака толкова дълго. Сър Хю, защо се самоуби той?

— Защото това, което каза, е вярно, мистрес — Корбет притисна ръка до шията на свещеника; кожата му беше влажна и вече изстиваше, не напипа никакъв пулс. — Животът му е бил свършен, още когато е чул изповедта ти за неговата майка. След това над него се е спуснал мрак, душата му е потънала в дълбока, черна, непрогледна нощ. Живее е за една-единствена цел — да си отмъсти, и то по най-страховития начин. След като вече го е постигнал, какво друго му оставаше? Да се върне обратно и да стане отново свещеник, да изповядва хорските грехове, да отслужва литургии за опрощаване на всички наши злодеяния? Светът на отец Джон е бил сринат. Той щеше да те убие, теб, а после да продължи да убива всеки, когото свържеше със своя баща или с нечестивите му планове, докато не бъдеше сам заловен или убит. — Корбет се изправи. — Мистрес Беатрис, благодаря ти. Що се отнася до сина ти, отец Джон бе прав и за това; в „Сейнт Ботълф“ погинаха невинни, а този бунт беше предумишлено предизвикан.

— Кралски служители! — промълви Беатрис. — Всички кралски служители са амбициозни, следват волята на краля, стремят се към неговото благоволение, златото му, положението и властта, които той може да им даде. Това е коренът на всичко, сър Хю.

— Аз не мисля така — удари се в гърдите Корбет. — Ние всички го носим в себе си, мистрес, това желание за власт, за могъщество, стремеж да господстваме над другите, да ги накараме да ни забележат.

Е — въздъхна дълбоко той, — Ранулф, разпореди се да вдигнат трупа и да го отнесат в някоя църква. Кажи на свещеника да помаже тялото, да отслужи заупокойна служба и да го погребее в гробището за бедни. Това е всичко, което мога да направя.

— А ти, сър Хю, в Уестминстър ли ще отидеш?

Корбет взе пояса на свещеника и го постави на стола, който току-що бе освободил.

— Ти ще дойдеш с мен, Ранулф. Трябва да си поговорим с краля.

— Първо ще махна трупа. Дори ще кажа една молитва за него. Той направи на всички ни услуга, особено на краля. Негова светлост ще бъде доволен от тази мълчалива смърт, без никакъв скандал, без никаква публична врява, без никакъв процес. Но преди да се присъединя към теб в Уестминстър, ми се налага да свърша една работа.

— Каква работа? — рязко попита Корбет.

Ранулф избягна погледа му.

— Господарю, ти си имаш твоите задачи, а аз си имам моите.

Ранулф-ат-Нюгейт влезе в „Недрата на ада“, кръчма, разположена дълбоко в лабиринта от тесни улички около Уайтфрайърс. Спря непосредствено до входа, отметна плаща си и намести портупея си така, че отдалече да се виждат мечът и камата му, окачени в украсените с релефни фигури ножници. После се огледа и се усмихна.

— Дом, мой дом — промърмори си той, — сладки спомени от моята младост.

Общата зала на „Недрата на Ада“ беше обширна и тъмна, истинско скривалище за фалшификатори, измамници, мошеници, обявени извън закона престъпници от близкото Убежище. Всички те се тълпяха тук, в мъждукащата светлина, хвърляна от тумбести, вонящи на гранясало лоени свещи — ярката, пъстроцветна сган на лондонския подземен свят. Всички бяха облечени в безвкусни труфила и се забавляваха с проститутките, накипрени в крещящи дрипи, окичени с лъскави евтини бижута. Никой не дръзваше да погледне открито към Ранулф. Всички познаваха боеца на Корбет, готов винаги да извади ножа си, опасен човек, който ставаше още по-опасен заради пръстена

на ръката си и веригата около врата си. Те му хвърляха по един бегъл поглед, после се връщаха към своите дела, молейки се безмълвно да не прояви интерес точно към тях.

Кралският писар постоя малко, после отиде към тезгяха, направен от дълга талпа, поставена върху редица бурета. Съдържателят, бивш пират по Темза, както сам се хвалеше, беше успял да избегне ешафода поне два пъти, произнасяйки първия ред на петдесети псалом. Той дойде да го посрещне с чаша от най-хубавия си ейл.

— Смесен със свински лайна — промърмори Ранулф, бутайки чашата. — Няма да ти се удаде да ме напиеш, приятелю! — Той подръпна мръсната престилка на съдържателя. — Говорих с Мишока. Настанен е в стая в Уестминстър. Чака амнистията му да бъде подпечатана от канцлера.

— И? — Тлъстото, потно лице на съдържателя се изкриви в усмивка.

— Спомена за някакъв кучкар, убиец, с бойно куче.

— Никога не съм чувал за такъв.

Ранулф отново дръпна престилката му.

— Много добре — просъска той, — тогава аз ще си вървя, но...

— Усмивката му угасна и той замлъкна, дочул крясъка на някаква проститутка, която беше паднала на пода с отнетнати поли.

— Но какво? — попита съдържателят.

— Ще се върна с отряд стражи — Ранулф изкриви лице в гримаса, въртейки глава ту наляво, ту надясно. — Не съм сигурен точно кога, но късно някоя нощ ще нахлуем тук. Ще арестуваме всички закононарушители, както и тези, които ги подслоняват. Ще се опитам да бъда безпристрастен и внимателен. — Той вдигна бързо ръка и бутна една свещ. — Извинявай! — Вдигна свещта и продължи. — Наистина ще се опитам да направя така, че всички да бъдат внимателни. Имам предвид, да не вземе да избухне някой пожар, приставите да не се развилнеят и да почнат да плякосват тук, или долу, в подземиято, където без съмнение си криеш имането. — Ранулф вдигна рамене. — И разбира се, ще направя всичко по силите си, за да предпазя лично теб.

— Ей там — съдържателят отпи от чашата, която току-що бе предложил на Ранулф. — В най-отдалечения ъгъл. Седи с лице към

теб. Има белег на лицето.

Ранулф се усмихна и наперено прекоси сумрачната зала, като отблъскваше настрани проститутки и сводници и влачеше крака върху разпръснатите по пода тръстики, които се бяха превърнали в мръсна каша. От подземиято отдолу ехтяха виковете на комарджиите, залагащи на боя с петли, който всеки миг щеше да започне. Той стигна до ъгъла, вдигна едно прекатурено столче и отиде до голямата тумбеста бъчва, която служеше за маса. Извади собствената си чаша със зарчета от кесията си, и се захили предизвикателно на комарджиите, насядали около нея.

— Добър вечер, милорди — напевно каза той, — не съм виждал по-прекрасна компания дори и в каруцата, която ни караше за екзекуция към Елмс.

Комарджиите, чиито небръснати лица издаваха нервността им, предпазливо го погледнаха в отговор изпод качулките си. Мъжът, седящ срещу него, със сивкав белег, преминаващ от лявото му око надясно през лицето му, припряно гребна няколко сребърни монети и скри ръка под масата. Ранулф вдигна рамене и разклати своите зарове.

— Кажу едно число — усмихна се той. — Ти си пръв.

— Не искам да играя. Нямам пари.

— Имаш бойно куче. Избери си число. — Ранулф търкулна заровете. — Седем! — възкликна и ги хвърли отново. — Осем. — Той ги вдигна от масата. — Моето число е по-голямо. Спечелих твоето бойно куче.

— Не съм го залагал.

— Защо, къде е то?

— Нямам такава.

— Всъщност имаше — ухили се Ранулф, — но ти се наложи да го убиеш в гробището на „Сейнт Ботълф“...

Ръката на кучкаря се измъкна изпод масата, но сега в нея имаше нож. Ранулф бе по-бърз — чисто, светкавично пробождаше право в гърлото на противника. Кучкарят започна да се дави и заломоти неясно, махайки с ръце във въздуха.

— Ти се опита да убиеш моя приятел, моя господар — Ранулф натисна по-силно камата си и остана да наблюдава как душата угасва в тези тъмни очи, преди да изтегли острието. Кучкарят се закашля и храчейки кръв, рухна върху масата. Чаши и паници се разхвърчаха от

нея и с трясък паднаха на земята. Шумотевицата в кръчмата мигом стихна. Ранулф стана, наведе се, избърса острието си в рамото на мъртвия убиец, прибра заровете в джоба си и се взря в останалите комарджии, които седяха, сграбчили в ръце кой каквото оръжие имаше.

— *Pax et bonum* — усмихна се Ранулф и се надвеси над тях.

— Вие сте съгласни, че това беше самозащита, нали, господа?

— Ясно като бял ден — съгласи се един негодъй с изпито, мършава лице, стоящ отдясно на Ранулф.

— Ще полага всякаква клетва, че това е самата истина. Всички ще го направим, нали? — Другарите му, нямащи търпение да оплячкосат мъртвия, закимаха енергично в съгласие.

— Значи това е — Ранулф прибра камата си в ножницата. — Знаех си аз, че крадците имат чувство за чест. Господа, пожелавам ви лека нощ.

Крал Едуард беше на мнение, че го очаква много приятна вечер, когато се изтегна пред голямото огнище в Йерусалимската зала в Уестминстър. Той гълташе жадно кларета си и се взираше оценяващо в Корбет, който седеше в креслото срещу него. Едуард едва не се усмихна, но си наложи да се стегне. Корбет го гледаше много странно. Той познаваше този немигащ поглед — сякаш Пазителят на Тайния печат се опитваше да проникне в дълбините на царствената му душа, търсейки отговор на някои щекотливи въпроси.

— Хю! — Кралят вдигна тост с бокала си. — Ти си наистина добър и верен служител. Чух твоя доклад и сърцето ми подскочи от радост. Ившам и Инглийт изчезнаха — няма приказки, няма хорски брътвежи. Уолдън и Хюбърт са отпратени към ада, бандите им са разбити — какво чудесно предупреждение към онези, големците от Гилдхол. Надутите пауни, с куп раболепни лешояди и гарвани, които винаги са на тяхно разположение, винаги готови да изпълнят всяко тяхно желание. — Едуард разхлаби връзките на подплатения си жакет. — Всичко свърши — промърмори той. — Ще конфискувам къщата на Ившам, всичките му съкровища, цялото му имущество. И нещо по-важно — отец Джон. Благодаря на Бога, благодаря на Бога за това, което той направи. Няма да има никакъв процес, никакъв скандал, никакъв шум в чужбина. — На Едуард много му се искаше Корбет да

си отиде. Чувстваше се твърде некомфортно. — Виж, Хю, има някакъв странен случай в Кент, някакво населено с духове имение, където...

— Господарю?

— Хю? — Едуард сподави нарастваща си нервност.

— Защо позволи на Ившам да изгори документите си? — Какво имаше в тях? — Съдържаха ли те някакви тайни, които да ти навредят?

— Възможно е, но откъде бих могъл да знам? — Кралят се захили. — Те бяха секретни.

— И какво всъщност имаше предвид за Ившам, господарю? Дълъг престой в „Сион“, а после да стане свидетел на обвинението, да разкрие всякакви злодеяния и интриги на градските големци в Гилдхол? И защо пожела аз да разследвам случая? Да не би да подозираше, че Стантън и Бландфорд са убили Ившам, след като са сложили ръка на архива му? Тъй като добре познавам тази безценна двойка, наредих стаите им да бъдат претърсени за всякакви сведения, които биха могли да ти навредят. Нали ти — или пък те — винаги сте хранили подозрения относно евентуалната вина на Бонифас Ипгрейв?

Едуард оголи зъбите си в усмивка.

— Ами този бунт в Нюгейт? Стантън и Бландфорд действаха чрез тяхното оръдие, Калугерицата, той ги подстрекаваше, той разпространи лъжата, че хората от едната шайка ще станат доносници. Защо престъпниците не бяха затворени в Тауър? Беше ли казано на пазителя на Нюгейт да си затвори очите? Имаше ли той някакви секретни заповеди? Калугерицата добре беше подготвил своя заговор. Разпространи цял куп лъжи за това, че „Сейнт Ботълф“ може да послужи като надеждно укрепление, и че там има таен изход. Ти искаше да унищожиш тези банди, отдели ги от главатарите им, и срази силата на Уолдън и на Монаха. Може би и те, стига да оцелееха в ямите, биха могли да бъдат убедени да запоят същата песен като Ившам, но неговата смърт осуети това. Как би могъл да заплашиш тези двама разбойнически главатари, ако главният свидетел е мъртъв? И нещо по-важно, когато излязоха на свобода, Уолдън и Монаха вече не разполагаха с никаква сила, техните хора бяха изтребени. Каквото и да си говорим, ти си този, който организира бунта. Двете банди, провинили се в открит метеж, щяха да бъдат съдени по бързата процедура, за назидание и предупреждение към всички други шайки и убийци в града.

Едуард потропа енергично с пръсти по тапицираната облегалка на креслото си.

— Калугерицата — настойчиво продължи Корбет — провокира този бунт. А също и Стантън и Бландфорд. Накрая, господарю, ти постигна това, което ти трябваше: пълно унищожение на двете най-страшни лондонски банди. Но Калугерицата трябва да плати за това, което направи, също както и Стантън, и Бландфорд.

— Калугерицата ще бъде освободен — рязко каза кралят — и възстановен на поста си. А Стантън и Бландфорд са добри и верни служители на Короната.

— Невинни хора погинаха в онзи ден — продължи Корбет, сякаш говореше сам на себе си, — клети мъже и жени, забързани нанякъде в техния даден от Бога живот. Някои отиваха към магазинчетата си, други в църквата, да се помолят. Те бяха изклани като прасета, жените изнасилени и поругани.

— Сър Хю...

Корбет изхлузи съдебния пръстен от пръста си и свали фината сребърна верижка от врата си. Постави ги внимателно на близкото столче за крака и се изправи.

— Няма да отида в Кент, сир.

— Хю?

— Напускам поста си. Дойде ми до гуша, отвратен съм и съм изтощен. Този случай приключи, моята работа също. Време е за мен да си вървя.

— Хю, в името на Божията любов, не ме напускай. Не и ти! — Едуард захвърли бокала си и скочи на крака, потупвайки с пръсти по дръжката на камата си.

— Наистина ли — иронично се усмихна Корбет, — наистина ли ще стигнем и до това някой ден? Господарю, желая ти лека нощ. — Той се обърна и излезе от залата, оставяйки вратата да се затръшне зад гърба му и да заглуши виковете на Едуард.

Ранулф, който чакаше отвън, скочи на крака.

— Сър Хю? — Той се взря тревожно в мрачното лице на своя господар. Вратата на Йерусалимската зала се отвори с трясък и Едуард се втурна навън.

— Хю, моля те!

— Господарю?

Корбет не обърна внимание на краля. Той стисна Ранулф за рамото.

— Както ти каза, стари приятелю, ти имаш свои задачи, а аз мои. Знаеш къде отивам; можеш да ме последваш, ако искаш.

Едуард го сграбчи за мишницата, но Корбет го отблъсна, без дори да си даде труд да го погледне. После пое устремно по тъмната галерия, съпровождан от ехтящите, отчаяни молби на краля.

[1] Див грах, *Abrus precatorius*, чиито семена съдържат пектин, познат като абрин, с плодчета, подобни на рицина. — Б.пр. ↑

[2] *Carpe Diem* (лат.) — „Грабни момента, живеј днес“, е известен цитат, който идва всъщност от поема на Хораций; среща се и в Писанието, в позитивен контекст в Исаия, 22:13, и в негативен, в Еклесиаст, 9:1-9. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Разбира се, „Мистериум“ е художествена творба, но тя е изградена върху солидната основа на събития, които действително са се случили по време на управлението на крал Едуард Първи. Всички елементи, споменати тук, са присъствали осезателно в бурната история на средновековен Лондон: богатите търговци, техните връзки с подземния свят, могъщите банди, винаги готови да отговорят на призива на своите господари. Едуард Първи никога не е имал много вяра на лондончани, а сър Ралф Сандуик, комендантът на Тауър, е действителна историческа фигура — човек, държал под стриктно наблюдение столицата от своята Кула. Бунтовете и бягствата от Нюгейт били нещо обичайно, а избягалите престъпници често търсели убежище в храмовете, но само, за да бъдат насилствено измъкнати от там и незабавно обезглавени.

Едуард Първи много се гордеел със своята привързаност към закона, макар че, когато се наложило, той предпочитал да го заобиколи, вместо да го спазва. Образът на сър Уолтър Ившам е изграден на базата на реална историческа личност, главния съдия сър Томас де Уиланд, който изпаднал в немилост и потърсил убежище. Правната система на Едуард Първи и престъпният подземен свят, който тя се опитвала да контролира, са описани в най-големи детайли в моя научнопопулярен труд, *The Great Crown Jewel Robbery of 1303*, в която се съдържат и повече обяснения за това защо на вратата на Уестминстърското абатство е била закована човешка кожа!

Пол Дохърти

Януари, 2010–09

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.